

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Europees Parlement	
	<i>Schriftelijke vragen met antwoord</i>	
(1999/C 348/001)	P-3365/98 van Paul Lannoye aan de Commissie Betreft: Vergunning voor het in de handel brengen van genetisch gemodificeerde organismen (GGO's) (dossier C/NL/96/10, richtlijn 90/220/EEG) (Aanvullend antwoord)	1
(1999/C 348/002)	E-3555/98 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Zeilschool van Santa Teresa di Lerici (Aanvullend antwoord)	2
(1999/C 348/003)	E-3561/98 van Klaus Lukas aan de Commissie Betreft: UNRWA en verdwenen EU-gelden (Aanvullend antwoord)	2
(1999/C 348/004)	E-3825/98 van Gérard Caudron aan de Commissie Betreft: Commissieloon op betalingen in euro	3
(1999/C 348/005)	P-3869/98 van Petrus Cornelissen aan de Commissie Betreft: Accijns- en belastingvrije verkopen	5
(1999/C 348/006)	E-3959/98 van Raimo Ilaskivi, Marjo Matikainen-Kallström en Jyrki Otila aan de Commissie Betreft: Gelijke behandeling in verband met diensten (vervolg)	6
(1999/C 348/007)	E-3967/98 van Paul Rübzig aan de Commissie Betreft: Raming van de kosten als gevolg van besluiten voor Europese wetgeving	7
(1999/C 348/008)	E-3970/98 van Juan Colino Salamanca aan de Commissie Betreft: Door het wegverkeer veroorzaakte geluidshinder	8
(1999/C 348/009)	P-4009/98 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Deelname van Griekenland aan het programma voor bejaarden	9
(1999/C 348/010)	E-4058/98 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: EU-middelen voor de regio Zuidoost-Engeland (Aanvullend antwoord)	9
(1999/C 348/011)	E-4072/98 van Ralf Walter aan de Commissie Betreft: PHARE-CBC/INTERREG	10

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 348/012)	E-4079/98 van Manuel Escolá Hernando aan de Commissie Betreft: Levering van benzine in Spanje	11
(1999/C 348/013)	E-4100/98 van John McCartin aan de Commissie Betreft: Tewelkstelling in belastingvrije winkels	12
(1999/C 348/014)	E-0003/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Vertraging bij de financiering van een programma	12
(1999/C 348/015)	E-0030/99 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Schorsing van een ambtenaar bij de Commissie	13
(1999/C 348/016)	E-0042/99 van Kirsi Piha aan de Commissie Betreft: Schorsing van een ambtenaar van de Commissie	13
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0030/99 en E-0042/99	13
(1999/C 348/017)	E-0040/99 van Hanja Maij-Weggen aan de Commissie Betreft: De handel in huiden van katten en honden	14
(1999/C 348/018)	E-0053/99 van Markus Ferber aan de Commissie Betreft: Financiële EU-steun aan Beieren van 1994 t/m 1998 (Aanvullend antwoord)	15
(1999/C 348/019)	E-0061/99 van Ursula Stenzel aan de Commissie Betreft: Stedelijke problematiek	16
(1999/C 348/020)	E-0064/99 van Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: EU-standpunten inzake kernenergie	17
(1999/C 348/021)	E-0068/99 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Dubbele belasting op in Finland uitbetaalde Zweedse pensioenen	17
(1999/C 348/022)	E-0069/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Uitsluiting van kapitaalvennootschappen van de door de regio Sicilië voor agrotierisme verleende subsidies	18
(1999/C 348/023)	E-0072/99 van Umberto Bossi aan de Commissie Betreft: Istituto Poligrafico Italiano (IPI)	19
(1999/C 348/024)	E-0087/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Italiaanse staatsdrukkerij en munt	20
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0072/99 en E-0087/99	20
(1999/C 348/025)	E-0086/99 van Manuel Escolá Hernando aan de Commissie Betreft: Particuliere financiering voor het traject Madrid-Zaragoza-Barcelona van de HST	21
(1999/C 348/026)	E-0104/99 van Graham Mather aan de Commissie Betreft: Gemeenschappelijke Dienst externe betrekkingen	21
(1999/C 348/027)	E-0109/99 van Ernesto Caccavale aan de Commissie Betreft: Kosten die door de Italiaanse banken op illegale wijze in rekening gebracht worden sinds de invoering van de euro	22
(1999/C 348/028)	E-0123/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Vervuiling door vliegtuigen	24
(1999/C 348/029)	E-0137/99 van Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Communautair beleid ter bevordering van de energieteel	25
(1999/C 348/030)	E-0151/99 van José Barros Moura aan de Commissie Betreft: Consequenties van het embargo voor de uitvoer van vechstieren	26
(1999/C 348/031)	E-0156/99 van Phillip Whitehead aan de Commissie Betreft: De nieuwe EMEA-procedure voor de kennisgeving van parallele distributie van centraal goedgekeurde medicinale producten	27
(1999/C 348/032)	E-0157/99 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Omzetting van de communautaire wetgeving door Griekenland	27
(1999/C 348/033)	E-0164/99 van Ludivina García Arias aan de Commissie Betreft: Bestaan van documenten ter uitlegging van richtlijn 96/92/EG, die niet ter beschikking van het Europees Parlement zijn gesteld	28
(1999/C 348/034)	E-0165/99 van Ludivina García Arias aan de Commissie Betreft: Uitleg van richtlijn 96/92/EG en documenten in vervolg daarop	28

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 348/035)	E-0166/99 van Ludivina García Arias aan de Commissie Betreft: Verworven rechten van bedrijven als gevolg van wetswijzigingen en de invoering van liberaliseringsmaatregelen	28
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0164/99, E-0165/99 en E-0166/99	29
(1999/C 348/036)	E-0167/99 van Ludivina García Arias aan de Commissie Betreft: Wettigheid van de vaststelling van de elektriciteitsstarieven op middellange en lange termijn voor het midden- en kleinbedrijf en voor huishoudelijk gebruik	29
(1999/C 348/037)	E-0179/99 van Irene Soltwedel-Schäfer aan de Commissie Betreft: BSE-onderzoek – Overdraagbaarheid tussen diersoorten	30
(1999/C 348/038)	E-0184/99 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Voedingsmiddelen die geen genetisch gemodificeerde ingrediënten bevatten	31
(1999/C 348/039)	E-0192/99 van Robert Evans aan de Commissie Betreft: Ariane	32
(1999/C 348/040)	E-0193/99 van Robert Evans aan de Commissie Betreft: Grijze walvissen in Mexico	32
(1999/C 348/041)	E-0199/99 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Gevaar van uitsterven van de wolf in Asturië	34
(1999/C 348/042)	E-0204/99 van Manuela Frutos Gama aan de Commissie Betreft: Bescherming van de kleine en middelgrote elektriciteitsverbruikers in het kader van de liberalisering van de energiesector	35
(1999/C 348/043)	E-0205/99 van Manuel Escolá Hernando aan de Commissie Betreft: Financiering van afwateringssytemen in Aragon	35
(1999/C 348/044)	E-0206/99 van Manuel Escolá Hernando aan de Commissie Betreft: Steunverlening aan de Spaanse regio's van doelstelling 1	36
(1999/C 348/045)	E-0207/99 van Heidi Hautala aan de Commissie Betreft: Uitbetalingen aan NGO's	37
(1999/C 348/046)	E-0215/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Luchtvaartongelukken	38
(1999/C 348/047)	P-0223/99 van Daniela Raschhofer aan de Commissie Betreft: Affaire met giften „World Vision Austria”	39
(1999/C 348/048)	E-0313/99 van Klaus Lukas aan de Commissie Betreft: World Vision Oostenrijk	39
(1999/C 348/049)	P-0559/99 van Karl Habsburg-Lothringen aan de Commissie Betreft: Eventuele verduistering van EU-fondsen (World Vision)	40
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen P-0223/99, E-0313/99 en P-0559/99	40
(1999/C 348/050)	E-0237/99 van Antonio Tajani aan de Commissie Betreft: Rapport van de Italiaanse geheime dienst over het gebruik van de euro voor witwaspraktijken	41
(1999/C 348/051)	E-0241/99 van Ulf Holm aan de Commissie Betreft: Steun aan Bangladesh na overstromingen	42
(1999/C 348/052)	E-0244/99 van Ulf Holm aan de Commissie Betreft: EU-doelstelling van een duurzame ontwikkeling	43
(1999/C 348/053)	E-0248/99 van Paul Rübzig aan de Commissie Betreft: Verbindingssnelweg ten westen van Wels	44
(1999/C 348/054)	E-0254/99 van Riccardo Nencini aan de Commissie Betreft: Project Spea Autostrade en MonteBeni (Florence)	44
(1999/C 348/055)	P-0258/99 van Joan Colom i Naval aan de Commissie Betreft: Verdenking van fraude met het ESF in Catalonië (Aanvullend antwoord)	45
(1999/C 348/056)	E-0288/99 van Joan Colom i Naval aan de Commissie Betreft: Vertraging bij de uitbetaling van de steun voor LEADER-projecten in Catalonië	46

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 348/057)	E-0294/99 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Potentieel voor energiebesparing in ziekenhuizen	47
(1999/C 348/058)	E-0295/99 van Dagmar Roth-Behrendt aan de Commissie Betreft: Informatie over de hoogte van de in 1998 aan Berlijn verleende EU-middelen (Aanvullend antwoord)	48
(1999/C 348/059)	E-0314/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Gender mainstreaming in de Europese Commissie	48
(1999/C 348/060)	P-0325/99 van Luigi Moretti aan de Commissie Betreft: Onevenwichtige verdeling van het luchtverkeer tussen de vlieghavens Malpensa en Linate	49
(1999/C 348/061)	E-0334/99 van Gianni Tamino aan de Commissie Betreft: Verbrandingsinstallatie voor kippemest	50
(1999/C 348/062)	E-0335/99 van Gianni Tamino aan de Commissie Betreft: Projecten in het kader van multiregionale operationele programma's: ontwikkeling van een hoogwaardig en duurzaam toerisme en behoud van driften	51
(1999/C 348/063)	E-0339/99 van Edith Müller aan de Commissie Betreft: Ter beschikking stellen van rapporten over interne onderzoeken van de Commissie	52
(1999/C 348/064)	E-0358/99 van Paul Rübiger aan de Commissie Betreft: Studie over criminaliteit in Europese steden	53
(1999/C 348/065)	E-0359/99 van Elisabeth Schroedter aan de Commissie Betreft: Bestemmingswijziging m.b.t. middelen uit het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling (EFRO) door de deelstaatregering van Mecklenburg-Vorpommern voor aanvoerwegen naar de A20	53
(1999/C 348/066)	E-0361/99 van James Moorhouse aan de Commissie Betreft: Schending van de mensenrechten in Birma	54
(1999/C 348/067)	E-0368/99 van Antonio Tajani aan de Commissie Betreft: Bescherming van het Park van de Toscaanse archipel en van het eiland Elba	55
(1999/C 348/068)	P-0372/99 van Yvonne Sandberg-Fries aan de Commissie Betreft: Europese woonbeurs	56
(1999/C 348/069)	E-0500/99 van Niels Sindal aan de Commissie Betreft: Woningbeurs	56
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen P-0372/99 en E-0500/99	56
(1999/C 348/070)	P-0375/99 van Karla Peijs aan de Commissie Betreft: Implementatie van richtlijn 94/62/EG	57
(1999/C 348/071)	E-0387/99 van Karl von Wogau aan de Commissie Betreft: Erkenning Duits universitair diploma in Spanje	58
(1999/C 348/072)	E-0389/99 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Controle toekenning EU-middelen	59
(1999/C 348/073)	E-0395/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Programma's voor drugspreventie en -ontwenning	59
(1999/C 348/074)	E-0397/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Exploitatievergunning voor een groeve in beschermd gebied	60
(1999/C 348/075)	E-0399/99 van Phillip Whitehead aan de Commissie Betreft: Brandveiligheid	61
(1999/C 348/076)	E-0404/99 van Gerardo Fernández-Albor aan de Commissie Betreft: Maatregelen tegen het in omloop brengen van valse euro's	61
(1999/C 348/077)	E-0405/99 van Riitta Myller aan de Commissie Betreft: Project voor het plegen van groot onderhoud aan de waterzuiveringsinstallatie van Sortavala	62
(1999/C 348/078)	E-0408/99 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Onderhandelingen over de toekomstige handelsovereenkomst tussen de EU en Zuid-Afrika	63

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 348/079)	E-0409/99 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Ontwerphandelsvereenkomst tussen de EU en Zuid-Afrika	63
(1999/C 348/080)	E-0410/99 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Compensaties in het kader van de toekomstige handelsvereenkomst met Zuid-Afrika	64
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0408/99, E-0409/99 en E-0410/99	64
(1999/C 348/081)	E-0412/99 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Gebruik van de benaming „PORT” voor in de VS geproduceerde wijnen	65
(1999/C 348/082)	P-0413/99 van Ernesto Caccavale aan de Commissie Betreft: Onwettige beperking van de vrije mededinging in de pay-TV-sector in Italië	66
(1999/C 348/083)	E-0419/99 van Markus Ferber aan de Commissie Betreft: Luchtvervuiling in de gebouwen van het Europees Octrooibureau	67
(1999/C 348/084)	E-0420/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Financiering van voorbereidende maatregelen voor de cultuursteden van Europa in het jaar 2000	67
(1999/C 348/085)	E-0425/99 van Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Identiteitskaarten	68
(1999/C 348/086)	E-0438/99 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Gebrek aan transparantie bij de personeelsbezetting van de ECB	69
(1999/C 348/087)	E-0440/99 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Voorschriften voor lobby's	69
(1999/C 348/088)	E-0444/99 van José Valverde López aan de Commissie Betreft: Aanpassing definitie van kleine en middelgrote ondernemingen	70
(1999/C 348/089)	E-0450/99 van Giuseppe Rauti aan de Commissie Betreft: Ineenstorting van de oude stadsmuren van Viterbo	70
(1999/C 348/090)	E-0452/99 van Gianni Tamino aan de Commissie Betreft: Epidemie van vesiculaire varkensziekte	71
(1999/C 348/091)	E-0453/99 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Financiële crisis in Korea en gevolgen ervan voor de communautaire scheepsbouw	72
(1999/C 348/092)	E-0454/99 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Bouw van een fabriek voor de verwerking van vaste afvalstoffen in de Meia Serra op Madeira	74
(1999/C 348/093)	P-0455/99 van Carlo Ripa di Meana aan de Commissie Betreft: Spoorwegtraject Lyon-Turijn-Milaan-Venetie-Triëst	74
(1999/C 348/094)	E-0460/99 van Gianni Tamino aan de Commissie Betreft: Invoer in Sicilië van runderen, varkens en schapen zonder gezondheidscertificaat	75
(1999/C 348/095)	P-0464/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Visserijvereenkomst EU-Argentinië	76
(1999/C 348/096)	E-0475/99 van Paul Rübzig aan de Commissie Betreft: Werkgelegenheidsinitiatief	77
(1999/C 348/097)	E-0483/99 van Gianfranco Fini en Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Uitbreiding en Middellandse-Zeegebied	77
(1999/C 348/098)	E-0484/99 van Jan Lagendijk aan de Commissie Betreft: Sloop van Europese schepen in India	79
(1999/C 348/099)	E-0485/99 van Wilfried Telkämper aan de Commissie Betreft: Bougainville	80
(1999/C 348/100)	E-0486/99 van Wilfried Telkämper aan de Commissie Betreft: Herhaalde meldingen over storingen in de kerncentrale Fessenheim in de Elzas (Boven-Rijn, Frankrijk) . . .	81
(1999/C 348/101)	E-0488/99 van Joaquín Sisó Cruellas aan de Commissie Betreft: Vertraging bij de steunverlening uit hoofde van het EFRO aan Spaanse KMO's	82

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 348/102)	E-0489/99 van Joaquín Sisó Cruellas aan de Commissie Betreft: Konijnenfokkerij in Aragón (Spanje)	83
(1999/C 348/103)	E-0495/99 van Mark Watts aan de Commissie Betreft: Welzijn van dieren bij het slachten	84
(1999/C 348/104)	E-0496/99 van Bartho Pronk aan de Commissie Betreft: Detachering van werknemers	84
(1999/C 348/105)	P-0498/99 van Mark Watts aan de Commissie Betreft: Schending van richtlijn 93/119/EG in Frankrijk bij gelegenheid van Eid-el-Kabir	85
(1999/C 348/106)	E-0503/99 van Susan Waddington aan de Commissie Betreft: Vreedzame oplossing van het conflict tussen Eritrea en Ethiopië	86
(1999/C 348/107)	E-0634/99 van Roberto Speciale aan de Commissie Betreft: Conflict tussen Ethiopië en Eritrea over het verloop van hun grens	86
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0503/99 en E-0634/99	87
(1999/C 348/108)	E-0504/99 van Ursula Stenzel aan de Commissie Betreft: Leonardo	87
(1999/C 348/109)	E-0505/99 van Ursula Stenzel aan de Commissie Betreft: Aanwerving	88
(1999/C 348/110)	E-0509/99 van Kirsi Piha aan de Commissie Betreft: Telecommunicatiemarkten in Estland	89
(1999/C 348/111)	E-0510/99 van Ludivina García Arias aan de Commissie Betreft: Bescherming gebruikers bij liberalisering van de elektriciteitssector	90
(1999/C 348/112)	E-0511/99 van Ludivina García Arias aan de Commissie Betreft: Evaluatiecriteria voor niet-competitieve investeringen in de toekomst van de Europese elektriciteitssector	90
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0510/99 en E-0511/99	90
(1999/C 348/113)	E-0516/99 van Jens-Peter Bonde aan de Commissie Betreft: Fraude	91
(1999/C 348/114)	E-0517/99 van Jens-Peter Bonde aan de Commissie Betreft: Veterinaire controles	92
(1999/C 348/115)	E-0518/99 van Herbert Bösch aan de Commissie Betreft: Subsidiëring van waterkrachtcentrales door de programma's PHARE en TACIS	92
(1999/C 348/116)	E-0522/99 van Françoise Grossetête aan de Commissie Betreft: Toepassingsgebied richtlijn 90/434/EEG betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor fusies, splitsingen, inbreng van activa en aandelenruil met betrekking tot vennootschappen uit verschillende lidstaten	93
(1999/C 348/117)	E-0536/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	94
(1999/C 348/118)	E-0542/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	95
(1999/C 348/119)	P-0545/99 van Christian Roving aan de Commissie Betreft: Inschrijving door de Deense openbare busmaatschappij COMBUS A/S	96
(1999/C 348/120)	E-0548/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Verplaatsing van de teelt van de tabaksoort „Katerini” naar Italië	96
(1999/C 348/121)	E-0549/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Vervanging van de tabaksoorten „Tsebelia” en „Mavra” in Griekenland	97
(1999/C 348/122)	E-0551/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Steun voor de bibliotheken in de Europese Unie	98
(1999/C 348/123)	E-0555/99 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: India en het milieu	98

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 348/124)	E-0564/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Monopolie van Telecom bij districtstelefoongesprekken	99
(1999/C 348/125)	E-0565/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Paleontologisch en ichtyologisch park	100
(1999/C 348/126)	E-0566/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Erkenning van de alternatieve geneeskunde	101
(1999/C 348/127)	E-0567/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Ontwikkelingen inzake de Melkcentrale te Rome	102
(1999/C 348/128)	E-0574/99 van Carlos Bru Purón aan de Commissie Betreft: Verlegging van de bedding van de rivier Jarama	102
(1999/C 348/129)	E-0576/99 van Antonio Tajani aan de Commissie Betreft: Europese erkenning van de gezinstherapeut	103
(1999/C 348/130)	P-0582/99 van Mark Killilea aan de Commissie Betreft: Staatssteun voor commerciële eigendom	103
(1999/C 348/131)	E-0586/99 van Nuala Ahern aan de Commissie Betreft: Vierde verslag over de huidige situatie en de vooruitzichten voor het beheer van radioactief afval in de Europese Unie (COM(98) 799 def.)	104
(1999/C 348/132)	E-0588/99 van Nuala Ahern aan de Commissie Betreft: Herziening van de Commissievoorstellen in COM(92) 0056 def.	105
(1999/C 348/133)	E-0613/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: De Tibetaanse antilope – uitsterven en bonthandel	105
(1999/C 348/134)	E-0614/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Europese steun aan Ierse spoorwegen	106
(1999/C 348/135)	E-0618/99 van Peter Crampton aan de Commissie Betreft: Visserijovereenkomst met IJsland	106
(1999/C 348/136)	E-0622/99 van María Izquierdo Rojo aan de Commissie Betreft: Vernederende en slechte behandeling van Marokkaanse musici die een visum voor de Europese Unie aanvragen	107
(1999/C 348/137)	E-0624/99 van Gianni Tamino en Antoni Gutiérrez Díaz aan de Commissie Betreft: Het uitzetten van de regenboogforel in de rivier de Serpis (autonome regio Valencia, Spanje)	108
(1999/C 348/138)	E-0625/99 van Raimo Ilaskivi aan de Commissie Betreft: Antwoorden van de Commissie op schriftelijke vragen	109
(1999/C 348/139)	E-0629/99 van Anne McIntosh aan de Commissie Betreft: Richtlijn betreffende de arbeidstijd	109
(1999/C 348/140)	E-0631/99 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Stortplaats voor vast afval in Dos Aguas (Valencia-Spanje)	110
(1999/C 348/141)	E-0635/99 van Luigi Moretti aan de Commissie Betreft: Aanwezigheid van uranium in voor de bouw bestemd cement	111
(1999/C 348/142)	E-0636/99 van Ria Oomen-Ruijten aan de Commissie Betreft: Aanduiden van het land van oorsprong op verpakkingen met verse groenten of vers fruit	112
(1999/C 348/143)	E-0639/99 van Hanja Maij-Weggen aan de Commissie Betreft: De gevangene Gummatov in Azerbeidzjan	113
(1999/C 348/144)	E-0647/99 van Ben Fayot aan de Commissie Betreft: Verbindingscomité voor ouderenorganisaties	113
(1999/C 348/145)	P-0652/99 van Ioannis Theonas aan de Commissie Betreft: Gevaar voor de volksgezondheid en het evenwicht van het ecosysteem door het afvalprobleem op Santorini (Cycladen)	114
(1999/C 348/146)	E-0685/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Tonijnfiletcontingenten voor 1999	114

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 348/147)	E-0693/99 van Sebastiano Musumeci aan de Commissie Betreft: Verbod op de invoer van wijnmost uit derde landen	115
(1999/C 348/148)	E-0697/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	115
(1999/C 348/149)	E-0698/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	116
(1999/C 348/150)	E-0699/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	117
(1999/C 348/151)	E-0700/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	117
(1999/C 348/152)	E-0701/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	117
(1999/C 348/153)	E-0702/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	118
(1999/C 348/154)	E-0703/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	118
(1999/C 348/155)	E-0704/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	119
(1999/C 348/156)	E-0705/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	119
(1999/C 348/157)	E-0706/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	119
(1999/C 348/158)	E-0707/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	120
(1999/C 348/159)	E-0708/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	120
(1999/C 348/160)	E-0709/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	121
(1999/C 348/161)	E-0710/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	121
(1999/C 348/162)	E-0711/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	121
(1999/C 348/163)	E-0712/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	122
(1999/C 348/164)	E-0713/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	122
(1999/C 348/165)	E-0714/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	123
(1999/C 348/166)	E-0715/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	123
(1999/C 348/167)	E-0716/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	123
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0698/99, E-0699/99, E-0700/99, E-0701/99, E-0702/99, E-0703/99, E-0704/99, E-0705/99, E-0706/99, E-0707/99, E-0708/99, E-0709/99, E-0710/99, E-0711/99, E-0712/99, E-0713/99, E-0714/99, E-0715/99 en E-0716/99	124
(1999/C 348/168)	E-0734/99 van James Moorhouse aan de Commissie Betreft: Subsidie aan de Turks-Europese Stichting	124

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 348/169)	E-0738/99 van Alessandro Danesin aan de Commissie Betreft: Onderhandelingen over toetreding van Slovenië tot de Europese Unie	125
(1999/C 348/170)	E-0739/99 van Alessandro Danesin aan de Commissie Betreft: Erkenning van diploma's in de EU	125
(1999/C 348/171)	E-0742/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Ontslagen bij de papierfabriek Milani in Fabriano	126
(1999/C 348/172)	E-0744/99 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Mariene hulpbronnen	127
(1999/C 348/173)	E-0756/99 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Financieringen door de Europese Commissie	128
(1999/C 348/174)	E-0757/99 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Financieringen door de Europese Commissie	128
(1999/C 348/175)	E-0760/99 van Roberto Speciale aan de Commissie Betreft: Burger- en politieke rechten op Cuba	129
(1999/C 348/176)	P-0763/99 van Petrus Cornelissen aan de Commissie Betreft: Lawinerampen in de Alpen	129
(1999/C 348/177)	E-0768/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Archeologische opgravingen in het antieke Nikopolis (district Ipiros)	130
(1999/C 348/178)	E-0770/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: „Helado artesano”	131
(1999/C 348/179)	E-0771/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: „Helado artesano”	131
(1999/C 348/180)	E-0772/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: „Helado artesano”	131
(1999/C 348/181)	E-0773/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: „Helado artesano”	132
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0770/99, E-0771/99, E-0772/99 en E-0773/99	132
(1999/C 348/182)	E-0776/99 van Thomas Megahy aan de Commissie Betreft: Vervolg van een religieuze minderheid in Iran	133
(1999/C 348/183)	E-0789/99 van Graham Mather aan de Commissie Betreft: EU-steun Falkland-eilanden	133
(1999/C 348/184)	E-0799/99 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Projecten ten behoeve van vluchtelingen	134
(1999/C 348/185)	P-0809/99 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Voortgang van de werkzaamheden tot oplevering van de noordelijke hoofdverkeersverbinding op Kreta	135
(1999/C 348/186)	E-0821/99 van Antonio Tajani aan de Commissie Betreft: Elektrische leiding van het Italiaanse nationale elektriciteitsbedrijf (ENEL) in de Valnerina	135
(1999/C 348/187)	E-0833/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De leesteenindustrie en het stelsel van algemene preferenties	136
(1999/C 348/188)	E-0847/99 van Glyn Ford en Alan Donnelly aan de Commissie Betreft: Ombudsman	137
(1999/C 348/189)	E-0848/99 van Tony Cunningham aan de Commissie Betreft: Barbaarse bonthandel in China	138
(1999/C 348/190)	E-0849/99 van Anne André-Léonard aan de Commissie Betreft: Verlaging van het ouderdomspensioen van begunstigten die reeds een pensioen ontvangen in een andere lidstaat	138
(1999/C 348/191)	E-0855/99 van Bill Miller aan de Commissie Betreft: Accijnzen	139

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 348/192)	E-0857/99 van Pedro Marset Campos aan de Commissie Betreft: Discriminatie van vrouwen in een stadsvervoerbedrijf in Murcia (Spanje)	139
(1999/C 348/193)	P-0860/99 van Marie-Paule Kestelijn-Sierens aan de Commissie Betreft: Beleid ten behoeve van doven	140
(1999/C 348/194)	P-0880/99 van Werner Langen aan de Commissie Betreft: Bevordering van vrouwen, het gezin en ouderen	141
(1999/C 348/195)	P-0904/99 van Vincenzo Viola aan de Commissie Betreft: Staatssteun aan de Banco di Sicilia	142
(1999/C 348/196)	E-0918/99 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Richtlijn arbeidsplaats	143
(1999/C 348/197)	E-0922/99 van Riccardo Nencini aan de Commissie Betreft: Laboratoires Boiron: het geval van de heer Mariano Parrucci	143
(1999/C 348/198)	E-0924/99 van Christa Randzio-Plath aan de Commissie Betreft: Europees document voor de ambulante handel	144
(1999/C 348/199)	E-0942/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Canadees wetsvoorstel C-27 inzake de visserij	145
(1999/C 348/200)	E-0954/99 van Eryl McNally aan de Commissie Betreft: EG-jargon en het verschil tussen „geestelijk gehandicapt” en „met leerproblemen”	145
(1999/C 348/201)	P-0975/99 van Eluned Morgan aan de Commissie Betreft: Rituele slachting van dieren tijdens religieuze feesten	146
(1999/C 348/202)	E-0983/99 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Acties ter bevordering van het wegnemen van niet-tarifaire belemmeringen in de handel met de Verenigde Staten	146
(1999/C 348/203)	P-1024/99 van Christine Oddy aan de Commissie Betreft: Mededeling van de Commissie over het volksgezondheidsbeleid en de gezondheid van vrouwen	147
(1999/C 348/204)	P-1025/99 van Rinaldo Bontempi aan de Commissie Betreft: Vreedzame demonstranten tegengehouden aan de grens	147
(1999/C 348/205)	E-1054/99 van Angela Billingham aan de Commissie Betreft: Europees 65+-pas	148
(1999/C 348/206)	E-1056/99 van Daniela Raschhofer aan de Commissie Betreft: Openbare aanbestedingen	149
(1999/C 348/207)	P-1062/99 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Geld voor de vlasboeren	150
(1999/C 348/208)	E-1065/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Aanpassing van aanvullende bepalingen uit de Franse oriëntatiewet 97-1051 van 18 november 1997 op de zeevisserij en de mariene aquacultuur aan het communautair recht	150
(1999/C 348/209)	P-1073/99 van Anne McIntosh aan de Commissie Betreft: Eisen sociale zekerheid	151

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

(1999/C 348/001)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3365/98
van Paul Lannoye (V) aan de Commissie

(4 november 1998)

Betreft: Vergunning voor het in de handel brengen van genetisch gemodificeerde organismen (GGO's) (dossier C/NL/96/10, richtlijn 90/220/EEG)

Het Wetenschappelijk Comité voor planten (WCP) heeft negatief advies uitgebracht inzake het verzoek van Avebe om transgene aardappelen in de handel te brengen. Het concludeert dat zonder een goede risico-evaluatie van de mogelijke gevolgen van horizontale overdracht van genen van GGO's naar mensen, dieren en het milieu het niet mogelijk is de veiligheid van transgene aardappelsoorten volledig na te gaan.

Kan de Commissie mededelen:

1. of het hier om hetzelfde dossier gaat als waarover het Britse raadgevend comité ACRE (Advisory Committee for release to the environment) tot de conclusie kwam dat extra genen voor de menselijke gezondheid en het milieu geen gevaar opleveren,
2. of beide comités over dezelfde gegevens beschikten en dezelfde risico-evaluatiecriteria werden toegepast,
3. om welke tegen antibiotica resistente genen het gaat (ACRE spreekt van kanamycine, terwijl WCP het over amikacine heeft),
4. of zij meent dat, gelet op artikel 19, lid 4 van richtlijn 90/220/EEG⁽¹⁾ dat voorschrijft dat „de vertrouwelijkheid in geen geval van toepassing is op de beschrijving van het GGO of de evaluatie van de te verwachten effecten, met name de pathogene effecten en/of de milieuschade”, het in het openbaar belang is het verzoek om een vergunning voor het op de markt brengen en het advies van het WCP volledig te publiceren?

⁽¹⁾ PB L 117 van 8.5.1990, blz. 15.

Aanvullend antwoord
van mevrouw Bonino namens de Commissie

(6 mei 1999)

De Commissie heeft de beantwoording van het specifieke punt in de vraag met betrekking tot de publicatie van het volledige advies van het Wetenschappelijk Comité voor planten uitgesteld, aangezien door de kennisgever was geëist dat de informatie vertrouwelijk moest worden behandeld. Na bestudering van de wettelijke aspecten in verband met de publicatie van het volledige advies (artikel 19 van Richtlijn 90/220/EEG van de Raad van 23 april 1990 inzake de doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu en artikel 10 van Besluit 97/579/EG van de Commissie van 23 juli 1997 houdende de instelling van wetenschappelijke comités op het gebied van de gezondheid van de consument en de voedselveiligheid⁽¹⁾) is de Commissie van mening dat het volledige advies, afgezien van een enkele zin, nu gepubliceerd kan worden. Het advies zal zo spoedig mogelijk op het Internet gezet worden.

⁽¹⁾ PB L 237 van 28.8.1997.

(1999/C 348/002)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3555/98
van Cristiana Muscardini (NI) aan de Commissie

(1 december 1998)

Betreft: Zeilschool van Santa Teresa di Lerici

Op 30 december 1993 heeft de gemeenteraad van Lerici het project goedgekeurd voor deze school, gefinancierd door het gewest Ligurië uit het communautaire programma RENEVAL.

Op 16 april 1997 zijn de werkzaamheden afgerond en is de school overgedragen aan de gemeente Lerici.

Tot op heden, dat wil zeggen vijf jaar na de goedkeuring van de financiering van het project en achttien maanden na de voltooiing van de werkzaamheden, is de gemeente nog niet in staat geweest de zeilschool feitelijk op te starten en te laten draaien. Doordat de structuur lange tijd ongebruikt is gebleven, is de toestand ervan door de werking van de elementen achteruitgegaan, en ook door vandalisme is extra schade aangericht.

1. Is de Commissie op de hoogte van de redenen van en verantwoordelijkheden voor deze betreurenswaardige vertragingen?
2. Kan zij aangeven of de uitgaven voor de aanleg van de school en de verstrekte betalingen met elkaar overeenkomen?
3. Kan zij mededelen welk bedrag uit RENEVAL is toegekend?
4. Zijn er voorschriften voor de maximale termijn tussen de toekenning van de steun en de verwezenlijking van het project, en zo ja, wat is deze tijdsspanne?
5. Indien de termijn niet in acht is genomen, wat zijn daarvan dan de gevolgen?

Aanvullend antwoord
van Mw Wulf-Mathies namens de Commissie

(5 maart 1999)

1. De door het geachte parlementslid beschreven situatie is op grond van het subsidiariteitsbeginsel in de eerste plaats een zaak waarvoor de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn. Uit de door hen verstrekte informatie concludeert de Commissie dat de vertraging vooral aan twee factoren te wijten is. Het gemeentebestuur van Lerici heeft een speciale vennootschap opgericht die het gebouw zou overnemen na de formele overdracht ervan door het gemeentebestuur. Deze overdrachtprocedure heeft evenwel veel tijd in beslag genomen. Vervolgens is in juli 1998 een aanbesteding gehouden om een onderneming te vinden die de zeilschool zou exploiteren. De aanbestedingsprocedure is in september 1998 afgerond met de keuze van het zeilcentrum Caprera.

2. en 3. De kosten van het project waren aanvankelijk op 1,26 miljard lire (ongeveer 651 000) geraamd en de bijstand die hiervoor in het kader van het Renaval-programma uit de Structuurfondsen werd toegekend, bedroeg 475 miljoen lire (ongeveer 245 000). De uiteindelijke kosten bedroegen 1,3 miljard lire (ongeveer 671 000), maar het bedrag uit de Structuurfondsen bleef ongewijzigd.

4. Normaal moeten de laatste betalingen voor projecten binnen twee jaar na afloop van het programma zijn verricht. Het zeilschoolproject is voltooid vóór de uiterste datum, 31 december 1996. Er moet echter duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen de fysieke uitvoering van een project, in dit geval de vergroting van gebouwen op een industrieterrein, en de ingebruikname van het project voor het einddoel, die om de genoemde redenen niet onmiddellijk kon plaatsvinden.

5. Betalingen die na afloop van de termijn worden verricht, komen niet in aanmerking voor bijstand uit de Structuurfondsen.

(1999/C 348/003)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3561/98
van Klaus Lukas (NI) aan de Commissie

(1 december 1998)

Betreft: UNRWA en verdwenen EU-gelden

Mij is informatie toegespeeld volgens welke een bedrag van circa 12 miljoen ecu aan EU-gelden, dat de UNRWA (Organisatie van de Verenigde Naties voor hulpverlening aan Palestijnse vluchtelingen) ter beschikking was gesteld, verdwenen is.

- Kan de Commissie bevestigen dat EU-middelen ten bedrage van circa 12 miljoen ecu, die de UNRWA ter beschikking zijn gesteld, verdwenen zijn?
- Welke stappen heeft de Commissie in dit verband ondernomen?
- Is door de Commissie controle uitgeoefend in het belang van een regelmatige toekenning van middelen door de VN?
- Zo ja, waarom heeft deze controle in dit geval gefaald?
- Zo nee, waarom niet, en is de Commissie van plan haar gewoonte om andere internationale organisaties miljoenenbedragen zonder controle ter beschikking te stellen, te wijzigen?
- Welke bedragen (gaarne overzicht) zijn de afgelopen tien jaar door de EU aan VN-organen betaald?

**Aanvullend antwoord
van de heer Marín namens de Commissie**

(20 april 1999)

De bijdragen die de Gemeenschap aan de Organisatie van de Verenigde Naties voor hulpverlening aan Palestijnse vluchtelingen (UNRWA) betaalt, vallen onder de driejaarlijkse conventie tussen de Gemeenschap en de UNRWA inzake de steun die de Gemeenschap aan UNRWA-acties op het gebied van onderwijs, gezondheid en sociaal werk verleent. Bovendien worden ook specifieke UNRWA-projecten ondersteund.

De Commissie houdt metterdaad toezicht en voert boekhoudkundige controles uit om de regelmatige distributie en toekenning van haar bijdragen aan de UNRWA te waarborgen. De bijdragen van de Gemeenschap aan de algemene begroting vallen onder artikel 6 van de 9de conventie met de UNRWA dat in financiële controle en bezoeken ter plaatse voorziet.

Het is de Commissie niet bekend dat er 12 miljoen € zouden zijn verdwenen. Het gachte Parlementslid verwijst waarschijnlijk naar het bedrag van ongeveer 12 miljoen € die aan de UNRWA moesten worden uitbetaald krachtens de 9de conventie. De uitbetaling van dit bedrag werd echter opgeschort naar aanleiding van twijfels rond een UNRWA bouwproject in Libanon. De Commissie heeft preventief alle betalingen die verband hielden met dit project alsook de uitbetaling van de bijdragen tot de algemene begroting uitgesteld. Aangezien de aangevoerde argumenten niet werden bewezen, besloot de Commissie in oktober 1998 de tweede betaling voor het jaar 1998 uit te voeren. De derde betaling geschiedde in december. Overeenkomstig het financiële reglement van de Commissie zal het uitstaande saldo van 5 % (1,83 miljoen €) worden uitbetaald nadat de definitieve rapporten en rekeningen zijn voorgelegd en goedgekeurd.

De Commissie zendt het geachte parlementslid en het Secretariaat van het Parlement rechtstreeks een verslag toe over betalingen die ze sinds 1992 (gegevens uit vroegere periode zijn niet beschikbaar) heeft uitgevoerd ten voordele van de betrokken instellingen van de Verenigde Naties (UNRWA en het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen).

(1999/C 348/004)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3825/98
van Gérard Caudron (PSE) aan de Commissie**

(22 december 1998)

Betreft: Commissieloon op betalingen in euro

De invoering van de euro is voor de Europese Unie een historisch resultaat.

Het merendeel van de burgers blijkt de gemeenschappelijke munt gunstig gezind, zowel wegens de economische rol die zij moet spelen, als wegens de commerciële functie ervan in het dagelijkse leven.

Sommige kredietinstellingen schijnen echter voor iedere aankoop in euro een commissie te willen vragen, wanneer deze plaatsvindt buiten de lidstaat waar zij zijn gevestigd en wel onafhankelijk van de gekozen betalingswijze, hetzij per chèque of per kredietkaart.

Indien dergelijke praktijken ingang vinden, zullen zij zeker twijfel wekken over het nut van de euro. Een van de sterke argumenten voor de invoer ervan is nl. het feit dat de gemeenschappelijke munt een einde maakt aan alle onzekerheden in verband met de wisselkoersstarieven bij het kopen van goederen buiten het land van oorsprong.

Overweegt de Commissie maatregelen te treffen tegen dergelijke initiatieven die zelfs de zin van de euro op losse schroeven stellen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(25 maart 1999)

De Commissie is het volledig met het geachte parlementslid eens dat één van de voornaamste argumenten voor de invoering van de ene munt de afschaffing van de wisselkoersen was. Dit is bereikt door de onherroepelijke vaststelling van de omrekeningskoersen tussen de deelnemende valuta's met ingang van 1 januari 1999.

Het geachte parlementslid weet ongetwijfeld dat de Commissie in april 1998 haar Aanbeveling 98/286/EG ⁽¹⁾ betreffende de bankkosten voor de omrekening in euro heeft bekendgemaakt. De Commissie heeft ook een eerste evaluatie gepubliceerd op 8 december 1998 ⁽²⁾, die erop wijst dat de banken in de gehele eurozone van plan waren de aanbeveling ten uitvoer te leggen. Dit betekent dat de banken geen kosten zullen aanrekenen voor het omzetten van bankrekeningen van de nationale munteenheid van de deelnemende lidstaat in kwestie in de euro-eenheid (bijvoorbeeld van Franse franken in euro's in Frankrijk) of voor het omrekenen van betalingen van de nationale munteenheid in euro's en omgekeerd. Voorts staat in de aanbeveling dat de banken voor diensten in de euro-eenheid geen andere kosten mogen aanrekenen dan voor anderszins identieke diensten in de nationale munteenheid. Dit draagt in zeer belangrijke mate bij tot het vertrouwen van het publiek bij de omschakeling op de euro.

De aanbeveling of de invoering van de euro vereist niet dat de banken geen kosten meer aanrekenen voor de door hen verstrekte diensten. De verwerking van grensoverschrijdende betalingen, of deze nu worden verricht door middel van een cheque, een betaalkaart of een overmaking, is een dienst waarvoor banken kosten mogen aanrekenen. De aanbeveling schrijft echter wel voor dat moet worden gezorgd voor volledige transparantie voor alle omrekeningen en omwisselingen door duidelijk te vermelden dat de vaste omrekeningskoersen worden toegepast en daarnaast alle in rekening gebrachte kosten van ongeacht welke aard te specificeren.

Vóór de invoering van de euro konden de banken de kosten voor diensten zoals de omwisseling van bankbiljetten althans gedeeltelijk wegmoffelen in de (variabele) wisselkoers die werd toegepast. Met andere woorden, de banken konden hun cliënten het verschil tussen hun aankoopkoers en hun verkoopkoers voor een munt aanrekenen. Dit was een niet-transparante methode om kosten aan te rekenen, en de Commissie heeft er sedert lang bij de banken op aangedrongen met de toepassing van deze methode te stoppen.

Door de invoering van de euro kunnen de banken hun kosten niet langer als een koersverschil berekenen voor transacties in de munteenheden van deelnemende lidstaten. Dit komt door de fundamentele vereiste dat de vaste omrekeningskoersen moeten worden toegepast voor alle omrekeningen en omwisselingen tussen deelnemende nationale munteenheden. De banken moeten derhalve uiterlijk met ingang van 1 januari 1999 hun methode voor de aanrekening van kosten wijzigen.

Op 12 februari 1999 schreef de Commissie de belangrijkste Europese verenigingen van banken aan om hen te verzoeken om informatie ter vergelijking van het niveau van de kosten vóór en na de invoering van de euro.

Op 5 februari 1999 maakte de Commissie een perscommuniqué bekend waarin de banken werden verzocht de transparantie verder te verhogen door de openbaarmaking van informatie over wijzigingen in het totale kostenniveau (vóór en na de invoering van de euro) voor de omwisseling van bankbiljetten uit de eurozone en grensoverschrijdende cheques, overmakingen en door middel van een betaalkaart verrichte betalingen. De banken in de eurozone werden verzocht vóór 31 maart 1999 via hun Europese verenigingen aan de Commissie verslag uit te brengen van de stand van zaken. De Commissie is ook onlangs begonnen met een onderzoek naar mogelijke inbreuken op het mededingingsbeleid door banken. De Commissie zal het Parlement op de hoogte houden van de resultaten van deze verslagen en dit onderzoek. De Commissie verwacht echter dat het algemene niveau van deze kosten zal dalen, aangezien de banken niet langer de kosten in verband met het wisselkoersrisico zullen dragen en de transparantie de concurrentie tussen de financiële instellingen zal bevorderen. De Commissie deelt de bezorgdheid van het Parlement over het feit dat de eerste aanwijzingen en analyses met betrekking tot sommige banken in sommige lidstaten op het tegendeel lijken te wijzen.

De Commissie geeft toe dat er nog steeds grote verschillen bestaan in het niveau van de kosten van overmakingen tussen grensoverschrijdende transacties en binnenlandse transacties. De Commissie is van mening dat de overgangperiode, tot de datum van de invoering van eurobankbiljetten en euromuntstukken, gelegenheid biedt de voorwaarden te scheppen om de kosten van grensoverschrijdende overmakingen aan te pakken. Dit betekent dat de zwakke punten in de infrastructuur voor grensoverschrijdende betalingen effectief moeten worden verholpen en dat de overige structurele belemmeringen voor grensoverschrijdende concurrentie moeten worden opgeheven. Hiertoe moeten met name de financiële instellingen oog hebben voor het politieke belang en de commerciële kansen in verband waarmee hogere investeringen in grensoverschrijdende koppelingen tussen binnenlandse systemen voor kleine betalingen vereist zijn. Naast de uitoefening van morele druk moeten de overheden op nationaal en communautair niveau ook de administratieve verplichtingen aanpakken om de lasten voor de banken bij de verwerking van deze transacties te verlichten. De Commissie heeft het vaste voornemen al deze ontwikkelingen te bevorderen en is van plan in het voorjaar van 1999 een mededeling over het beleid met betrekking tot de betaalsystemen in de Economische en Monetaire Unie bekend te maken. Hierin zal een gedetailleerde regeling uiteengezet worden om het doel van één enkele ruimte voor betalingen te bereiken.

De tenuitvoerlegging door de lidstaten tegen 14 augustus 1999 van Richtlijn 97/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 januari 1997 betreffende grensoverschrijdende overmakingen ⁽¹⁾ zal de situatie gedeeltelijk verbeteren doordat wordt voorzien in transparantie van de kosten, een verbod om dubbele kosten aan te rekenen en een garantie dat men zijn geld terugkrijgt indien de overmaking niet binnen een bepaalde periode tot een goed einde wordt gebracht. Op 8 februari 1997 drong de Commissie er bij de lidstaten op aan om, zoals beloofd, de richtlijn tijdig ten uitvoer te leggen, aangezien uitstel naar de mening van de Commissie onaanvaardbaar zou zijn.

Het perscommuniqué van de Commissie IP/99/90 van 5 februari 1999 bevat nadere bijzonderheden over deze vraagstukken.

⁽¹⁾ PB L 130 van 1.5.1998.

⁽²⁾ Beschikbaar op het Internet op <http://europa.eu.int/comm/dg15>.

⁽³⁾ PB L 43 van 14.2.1997.

(1999/C 348/005)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3869/98
van Petrus Cornelissen (PPE) aan de Commissie

(9 december 1998)

Betreft: Accijns- en belastingvrije verkopen

Op 3 april 1998 aanvaardde het EP een resolutie waarin de Commissie werd gevraagd een onafhankelijke studie uit te voeren naar de sociale, economische, regionale en fiscale gevolgen van afschaffing van 30 september 1998 te publiceren ⁽¹⁾.

1. Wil de Commissie meedelen of de resultaten van de gevraagde studie op korte termijn kunnen worden verwacht?
2. Indien het antwoord op de eerste vraag ontkennend luidt, wil de Commissie dan uitleggen hoe deze weigering om een door het EP aangenomen resolutie uit te voeren, te rijmen valt met de door de Commissievoorzitter herhaaldelijk toegezegde goede samenwerking met het EP?
3. Vindt de Commissie ook, dat afschaffing van de belastingvrije verkopen, zonder een goed onderzoek naar de consequenties daarvan, niet bijdraagt aan een positief imago van de Europese instellingen?
4. Is de Commissie, gelet op het bovenstaande, bereid de Raad te polsen of hij bereid is de afschaffing van „duty-free”-verkopen enige tijd uit te stellen, mede in het licht van de wens daartoe van een groeiend aantal lidstaten (o.m. Duitsland, Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Griekenland en Ierland)? (Zie Times van 2.12.1998)

⁽¹⁾ PB C 138 van 4.5.1998, blz. 217.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(23 maart 1999)

De Commissie heeft het verzoek in de op 3 april 1998 door het Parlement aangenomen resolutie, om een studie uit te voeren naar de sociale, economische, regionale en fiscale gevolgen van afschaffing van de intracommunautaire accijns- en belastingvrije verkopen, niet ingewilligd.

Er was de Commissie al verscheidene keren gevraagd of zij voornemens was een studie te verrichten naar de gevolgen van de afschaffing van belastingvrije verkoop. De eerste keer gebeurde dit in 1991. Aangezien de besprekingen die daarna in de Raad plaatsvonden, uitmondde in een overeenkomst over de invoering van een vrijstellingsregeling van meer dan 7 jaar, was de noodzaak van een studie al ruimschoots achterhaald door de goedkeuring van een specifieke regeling, zoals ook blijkt in de overwegingen van de richtlijnen 91/680/EEG van 16 december 1991 en 92/12/EEG van 25 februari 1992 van de Raad.

De Commissie blijft ervan overtuigd dat deze specifieke regeling een gepast en concreet antwoord was op de bezorgdheid die destijds, en ook meer recentelijk opnieuw, door het Parlement is geuit, zoals het bij verschillende gelegenheden heeft verklaard; op 29 oktober 1997 op de openbare hoorzitting van het Parlement; op 2 april 1998 in het antwoord met debat op de mondelinge vragen van de heer Cornelissen en andere Parlementsleden (B4-0279/98 – 0-0073/98); in verscheidene vergaderingen van de Commissie economische en monetaire zaken in 1998 en van de Commissie vervoer op 20 januari 1999.

Bovendien vloeit het einde van de overgangperiode op 30 juni 1999 voort uit de goedkeuring door de Raad van hoger vermelde richtlijnen, en is dit niet minder een kwestie van imago. Integendeel, iedere poging deze discussie weer te openen zou tot gevolg kunnen hebben dat marktpartijen het proces van aanpassing aan de afschaffing van de belastingvrije verkopen nog verder vertragen en zou nadelige gevolgen kunnen hebben.

De Europese Raad van Wenen van december 1998 heeft de Commissie verzocht vóór eind maart 1999 de problemen te onderzoeken die door de afschaffing van de intracommunautaire belastingvrije verkopen ten aanzien van de werkgelegenheid zouden kunnen ontstaan. De resultaten van dit onderzoek zijn te vinden in de mededeling waaraan de Commissie op 17 februari 1999 haar goedkeuring heeft gehecht ⁽¹⁾. Uit de door de Commissie gemaakte analyse blijkt dat de gevolgen voor de werkgelegenheid waarschijnlijk beperkt zullen zijn en zich alleen plaatselijk en in specifieke sectoren zullen doen gevoelen. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat de negatieve gevolgen op de korte termijn voor de werkgelegenheid op de middellange termijn zouden kunnen resulteren in een nettoschepping van werkgelegenheid.

De Commissie zal de mededeling niet alleen aan de Raad maar ook aan het Parlement sturen. De Raad heeft dit onderwerp op zijn vergadering van 15 maart 1999 behandeld.

⁽¹⁾ COM(99) 65.

(1999/C 348/006)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3959/98

**van Raimo Ilaskivi (PPE), Marjo Matikainen-Kallström (PPE)
en Jyrki Otila (PPE) aan de Commissie**

(4 januari 1999)

Betreft: Gelijke behandeling in verband met diensten (vervolg)

Commissaris Martin Bangemann heeft het antwoord ondertekend op schriftelijke vraag E-2554/98 ⁽¹⁾, ingediend door ondergetekende leden van het Parlement. Het antwoord, dat de Commissaris hopelijk heeft gelezen, was zowel wat inhoud als toonzetting betreft onder de maat. In het antwoord wordt indieners aangeraden het antwoord op vraag E-3942/97 ⁽²⁾ van Raimo Ilaskivi na te lezen. In dit antwoord wordt echter met geen woord gerept over het in de nieuwe vraag geschetste probleem met betrekking tot de ongelijke behandeling van tijdelijke bewoners van zomerhuisjes ten opzichte van permanente bewoners, onder andere voor wat betreft de vaststelling van de hoogte van de zuiveringsrechten en de onroerendgoedbelasting, waarbij gelijkheid tussen de burgers nog ver te zoeken is.

We willen de onbeantwoord gebleven vraag niet opnieuw stellen, maar wel zouden we het volgende willen vragen:

- heeft de Commissaris voordat hij het antwoord ondertekende zich werkelijk verdiept in de gehele tekst van de nieuwe vraag, en zo ja,
- acht de Commissaris het voor de ontwikkeling van een relatie van vertrouwen tussen de Commissie en het Parlement verstandig om een antwoord te verstrekken zoals het antwoord dat hem door de bevoegde ambtenaar ter ondertekening is voorgelegd, en tenslotte
- is de Commissaris van mening dat indien een lid van het EP aanvullende vragen stelt naar aanleiding van een ontvangen antwoord, het innemen van een standpunt niet meer nodig is maar een algemene verwijzing naar de eerder gestelde vraag volstaat?

Voor de zekerheid doen wij Commissaris Bangemann rechtstreeks en persoonlijk een officieuze Engelse vertaling van deze vraag toekomen ter voorkoming van mogelijke communicatiestoornissen.

(¹) PB C 31 van 5.2.1999, blz. 149.

(²) PB C 223 van 17.7.1998, blz. 35.

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(6 april 1999)

De Commissie wil van deze gelegenheid gebruik maken om de geachte parlementsleden opnieuw te verzekeren dat zij haar taak om op parlementaire vragen op grond van artikel 140 van het EG-Verdrag te antwoorden, zeer ernstig neemt, en dat zij zou betreuren wanneer bij antwoorden op parlementaire vragen tekortkomingen worden ervaren.

Elke vraag die de Commissie ontvangt, wordt toegestuurd aan alle commissarissen, hun kabinetten en diensten. Elk antwoord wordt door de bevoegde commissaris goedgekeurd alvorens het door de Commissie als geheel wordt aangenomen. De door de Commissie ingestelde procedures hebben tot doel te garanderen dat alle vragen behoorlijk worden beantwoord.

Bij sommige vragen kan de Commissie jammer genoeg niets toevoegen aan wat zij op een vorige vraag heeft geantwoord. Wanneer zij naar een vorig antwoord verwijst, doet de Commissie zulks niet uit arrogantie, hetgeen zij zeker zou betreuren.

In verband met de in schriftelijke vraag E-2554/98 van de heer Ilaskivi aangeroerde aangelegenheden nu kan alleen worden gezegd dat, tenzij discriminatie op grond van de nationaliteit kan worden aangetoond, er voor de Commissie geen aanleiding is om op te treden.

(1999/C 348/007)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3967/98

van Paul Rübzig (PPE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Raming van de kosten als gevolg van besluiten voor Europese wetgeving

Zowel in de lidstaten als op Europees niveau is het inzicht doorgedrongen dat concrete wetgevingsbesluiten moeten worden genomen zodra hieraan dringend behoefte is. Subsidiariteit, SLIM of *fiche d'impact* zijn in dit verband kernwoorden die staan voor meer doeltreffendheid en doorzichtigheid op dit gebied.

Bij een slanke en zinvolle wetgeving behoort met name een uitgebreid onderzoek naar de financiële effecten voor zowel het bestuur als de betrokkenen voordat de besluitvorming in een bepaald geval plaatsvindt. Juist de externe kosten als gevolg van wetgeving vertegenwoordigen in de regel een aanzienlijk bedrag.

1. Is de Commissie tevreden over de huidige financiële memoranda/toelichtingen als bijlage van haar wetgevingsvoorstellen?
2. Bestaat er een leidraad of algemene uitgangspunten voor het registreren van financiële gevolgen?
3. Hoe kan in de toekomst meer rekening worden gehouden met de kosten als gevolg van de invoering van bepaalde wetgeving?

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(2 maart 1999)

1. Het financieel memorandum, zoals bedoeld in artikel 3 van het Financieel Reglement van 21 december 1977, van toepassing op de algemene begroting der Europese Gemeenschappen, zoals laatstelijk gewijzigd bij Verordening nr. 2779/98 (¹) moet worden toegevoegd aan alle door de Commissie ingediende voorstellen of mededelingen die gevolgen kunnen hebben voor de communautaire begroting. Aan de hand van dit memorandum kan de wetgever nagaan of de communautaire maatregel noodzakelijk is, of deze evenredig is met de doelstellingen en of de verhouding kosten/baten bij de tenuitvoerlegging van de maatregel aanvaardbaar is. De Commissie heeft in het kader van het initiatief SEM 2000 een reeks maatregelen genomen en een aantal daarvan is erop gericht de inhoud en de kwaliteit van de hiertoe aan de wetgevende en begrotingsautoriteiten verstrekte informatie te verbeteren.

2. en 3. De Commissie werkt sedert jaren aan de evaluatie van de gevolgen die met name voor de burgers en de bedrijven voortvloeien uit haar wetgevingsvoorstellen. Zij heeft haar diensten aanbevolen om niet alleen bij de goedkeuring van haar voorstellen, maar ook tijdens het gehele wetgevingsproces ⁽²⁾ over te gaan tot de desbetreffende evaluaties.

Bovendien wordt met de lidstaten en de bedrijven en in het bijzonder met het midden- en kleinbedrijf (MKB), informatie uitgewisseld over de beste praktijken op het gebied van de evaluatietechnieken.

In dit opzicht dient te worden gewezen op twee belangrijke initiatieven van de Commissie:

- a) de MKB-effectbeoordeling. Deze gegevens dienen te worden gevoegd bij de voorstellen die belangrijke gevolgen kunnen hebben voor de bedrijven, en met name voor het MKB. Het betreft een grondige evaluatie met, indien mogelijk, een analyse van de kosten.
- b) een eerste, in juli 1998 opgezet proefproject betreffende het bedrijvenpanel. Dit project dat de MKB-effectbeoordeling aanvult, is erop gericht in samenwerking met de lidstaten en door rechtstreeks overleg met de bedrijven, de kosten en de administratieve gevolgen te evalueren die voor de bedrijven voortvloeien uit de op het gebied van de interne markt voorgestelde nieuwe wetgevingsteksten. Het Parlement werd naar behoren in kennis gesteld van dit project (mededeling van de Commissie aan de Raad en het Parlement: het bedrijvenpanel: een proefproject ⁽³⁾) dat op bevredigende wijze wordt ten uitvoer gelegd.

⁽¹⁾ PB L 347 van 23.12.1998.

⁽²⁾ Zie Algemene richtsnoeren voor het regelgevingsbeleid, Bull. EU - 1996, punt 1.10.11.

⁽³⁾ COM(98) 197 def.

(1999/C 348/008)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3970/98
van Juan Colino Salamanca (PSE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Door het wegverkeer veroorzaakte geluidshinder

In het Groenboek van de Commissie over een toekomstig beleid inzake de bestrijding van geluidshinder (COM(96) 0540 def.) wordt het probleem van de door het wegverkeer veroorzaakte geluidshinder op communautair niveau behandeld. Uit dit Groenboek blijkt dat de Europese Unie via de structuurfondsen, het Cohesiefonds en de begrotingslijn „transeuropese netwerken” de bouw financiert van wegen die beantwoorden aan de strengst mogelijke milieu- en veiligheidsnormen.

Kan de Commissie mededelen of dit Groenboek reeds is omgezet in concrete wetgeving waarop de burgers die te lijden hebben van door autowegen veroorzaakte geluidshinder zich kunnen beroepen?

Indien dit niet het geval is, bestaan er dan op Europees niveau voorschriften die de lidstaten ertoe verplichten poreus asfalt te gebruiken of langs de nationale autowegen schermen aan te brengen die bescherming bieden tegen geluidsoverlast?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(17 maart 1999)

Sinds de aanneming van het Groenboek over een toekomstig beleid inzake de bestrijding van geluidshinder heeft de Commissie een voorstel voor een richtlijn inzake de geluidsemissie van materieel voor gebruik buitenshuis aangenomen ⁽¹⁾. Het Parlement nam het voorstel in mei 1998 aan zonder het bij amendement te wijzigen. Het Duitse voorzitterschap zal proberen om tijdens de bijeenkomst van de Raad in juni een gemeenschappelijk standpunt te bereiken.

Bovendien is de Commissie begonnen om, in het licht van de reacties op het groenboek, een kaderrichtlijn inzake omgevingsgeluid uit te werken. Dit geschiedt in nauwe samenwerking met deskundigen uit de lidstaten, het bedrijfsleven, niet-gouvernementele organisaties en plaatselijke autoriteiten.

Er bestaan geen communautaire normen die lidstaten het gebruik van poreus asfalt of de plaatsing van geluidswerende schermen langs nationale wegen opleggen. Evenmin is het de bedoeling om in de toekomst via communautaire wetgeving bepaalde oplossingen op dit terrein voor te schrijven, daar dit volgens de Commissie tegen het subsidiariteitsbeginsel zou indruisen.

⁽¹⁾ COM(98) 46 def.

(1999/C 348/009)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-4009/98**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(22 december 1998)

Betreeft: Deelname van Griekenland aan het programma voor bejaarden

Volgens een speciale publicatie van het Europese Netwerk voor bejaarden (Eurolink Age) kunnen de bejaarden en de organisaties die met hen werken gebruik maken van verschillende Europese programma's zoals:

- Bevordering van de gezondheid, begrotingslijn B3-4300,
- Behoud van de gezondheid, begrotingslijn B3-4306,
- Ziekte van Alzheimer, begrotingslijn B3-4304.
- Vrij verkeer van werknemers en acties ten behoeve van migranten, begrotingslijn B3-4110,
- Actie voor vluchtelingen, begrotingslijn B3-4113.

Kan de Commissie de volgende vragen beantwoorden:

1. Heeft Griekenland aanvragen ingediend voor deelname aan genoemde programma's?
2. Zo ja, voor welke programma's, voor welke acties en voor welk bedrag?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(18 maart 1999)

De Commissie kan tot haar genoegen de geachte afgevaardigde inlichtingen verschaffen over de in zijn vraag genoemde begrotingslijnen:

- gezondheidsbevorderingsprogramma (B3-4300): Er is steun verleend aan acht Griekse programma's met een totale begroting van 2.195,421 €. De Commissie heeft 1,045,508 € medegefinancierd;
- ziekte van Alzheimer en daarmee verband houdende ziekten (B3-4300, B3-4307 and B3-4304): Er zijn drie Griekse projecten geselecteerd met een totale begroting van 237,592 €. De Commissie heeft 159,231 € medegefinancierd;
- tot dusverre heeft de Commissie geen steun verleend aan van Griekse organisaties of onderdanen ontvangende projecten op het gebied van de gezondheidsmonitoring (B-4306);
- door Griekse organisaties of onderdanen werden geen aanvragen ingediend voor acties ten behoeve van oudere migranten om deel uit te maken van een van de programma's in verband met het vrij verkeer van werkenden en maatregelen ten gunste van migranten (B3-4110) of acties ter integratie van vluchtelingen (B3-4113).

De Commissie wil erop wijzen dat elke lidstaat, organisatie of individu voordeel kan trekken uit de Europese volksgezondheidsprogramma's die in overeenstemming met artikel 129 van het EG-Verdrag zijn goedgekeurd. Zij medefinanciert evenwel alleen projecten die verscheidene en bij voorkeur alle lidstaten omvatten. Sommige aanvragen hadden Griekse onderdanen en organisaties als projectleiders, maar veel andere projecten, waarvan de projectleiders niet de Griekse nationaliteit hadden, kenden eveneens Griekse deelname.

(1999/C 348/010)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4058/98**van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie**

(13 januari 1999)

Betreeft: EU-middelen voor de regio Zuidoost-Engeland

Kan de Commissie een gespecificeerd overzicht verstrekken van alle EU-middelen die de nieuwe regio Zuidoost-Engeland sinds juli 1994 heeft gekregen, inclusief middelen uit de structuurfondsen, het sociaal fonds, LIFE, onderzoek en diverse communautaire initiatieven, alsmede opgave doen van hun bestemming, bedragen, partners en een korte beschrijving van de projecten?

**Aanvullend antwoord
van de heer Santer namens de Commissie**

(9 juni 1999)

Gezien de omvang van het antwoord, doet de Commissie het rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toekomen.

(1999/C 348/011)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4072/98
van Ralf Walter (PSE) aan de Commissie**

(14 januari 1999)

Betreft: PHARE-CBC/INTERREG

Sinds enige tijd is er een ontwerp voor een nieuwe PHARE-CBC-verordening. In dit verband zou ik het volgende willen vragen:

Welke regionale samenwerking komt voor steun in aanmerking? Alleen samenwerking tussen grensregio's van EU-lidstaten en kandidaatlanden, en tussen grensregio's van kandidaatlanden, of ook langs de toekomstige buitengrenzen van de Europese Unie?

Welk percentage van de subsidie gaat naar samenwerking tussen grensgebieden van EU-lidstaten en kandidaatlanden, en tussen grensregio's van kandidaatlanden? In de toelichting op de EU-begroting is — anders dan in de ontwerpverordening — uitdrukkelijk sprake van een opdeling in 2/3 en 1/3.

De procedures en de financiering van INTERREG/PHARE-CBC verlopen tot dusver gescheiden. In vergelijking met de afgelopen jaren is er geen verbetering vast te stellen. Tot nog toe zijn er alleen intentieverklaringen met betrekking tot het installeren van joint cooperation committees en joint cross-border programming geweest.

Welke concrete maatregelen gaat of wil de Commissie in deze treffen?

Hoe wordt gegarandeerd dat het joint cooperation committee een gemeenschappelijk mandaat krijgt?

Wie formuleert de gemeenschappelijke grensoverschrijdende programmadocumenten?

Hoe wordt gegarandeerd dat de aanbevelingen voor projecten van het joint cooperation committee zowel door de ook in de toekomst bestaande besluitvormingsorganen aan de PHARE-kant als aan de INTERREG-kant worden omgezet?

Wat gebeurt er als deze organen andere besluiten nemen?

Hoe kan het probleem van de meerjarenstructuur voor INTERREG en de jaarlijkse programmering voor PHARE worden opgelost?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(12 februari 1999)

Op 18 december hechtte de Commissie haar goedkeuring aan een nieuwe verordening betreffende grensoverschrijdende samenwerking in het kader van Phare (Verordening (EG) 2760/98 van de Commissie (!)) die in de plaats komt van Verordening (EG) 1628/94 van 4 juli 1994 (?).

Overeenkomstig artikel 2, lid 1, van de nieuwe Verordening zijn de in aanmerking komende grenzen die tussen de landen van Midden- en Oost-Europa en de Gemeenschap en die tussen de kandidaat-lidstaten Bulgarije, de Tsjechische Republiek, Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Polen, Roemenië, Slowakije en Slovenië. Op grond van de elfde overweging kunnen in een later stadium eventueel grenzen met andere buurlanden die reeds steun ontvangen in het kader van andere communautaire programma's, in aanmerking komen. Van de uit hoofde van artikel B7-502 voor 1999 beschikbare middelen ten bedrage van 180 miljoen € zal tweederde worden toegekend voor grenzen met de Gemeenschap en één derde voor de overige grenzen die in aanmerking komen, overeenkomstig de toelichting in de begroting.

Om een bijdrage te leveren aan echte grensoverschrijdende samenwerking is in artikel 7 bepaald dat voor elk van de betrokken grensregio's een gezamenlijk samenwerkingscomité zal worden opgericht dat zal worden samengesteld uit vertegenwoordigers van de betrokken landen en vertegenwoordigers van de Commissie.

Dit comité zal een document met betrekking tot de gezamenlijke programmering opstellen en, met inachtneming van dit document, eens per jaar een lijst van gemeenschappelijke projecten.

De uiteindelijke besluitvorming inzake de selectie van de projecten geschiedt volgens de Phare- en Interregvoorschriften. In het geval van Phare is in artikel 8 bepaald dat de Commissie per grens een programmeringsvoorstel opstelt met inachtneming van het document betreffende de gezamenlijke grensoverschrijdende programmering en de andere aanbevelingen van de gezamenlijke samenwerkingscomités. De subsidie zal worden verleend overeenkomstig de gangbare Phare-procedures.

Hoewel het algemene beginsel van jaarperiodiciteit van de begroting prevaleert, is in artikel 7, lid 2, bepaald dat een gezamenlijke meerjarige programmering zal worden opgesteld hetgeen ertoe zal bijdragen dat de grensoverschrijdende samenwerkingsprogramma's in het kader van Phare en die van Interreg beter op elkaar zullen worden afgestemd.

(¹) PB L 345 van 19.12.1998.

(²) PB L 171 van 6.7.1994.

(1999/C 348/012)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4079/98

van Manuel Escolá Hernando (ARE) aan de Commissie

(14 januari 1999)

Betreft: Levering van benzine in Spanje

In Spanje levert het bedrijf CLH aan de belangrijkste oliemaatschappijen de brandstof die deze maatschappijen op hun beurt doorleveren aan benzinstations en andere verkooppunten.

CLH verkoopt zijn product op een standaardtemperatuur van 15°C, oftewel met een vaste volume/dichtheid-verhouding. De oliemaatschappijen leveren hetzelfde product aan hun cliënten echter bij een hogere temperatuur, waardoor de klant meer moet gaan betalen, aangezien in feite ook een aanvankelijk „niet-bestaand” product wordt verkocht, namelijk de volumetoename die het gevolg is van de gestegen temperatuur.

Hier komt nog bij dat de Spaanse oliemaatschappijen belasting betalen over een producthoeveelheid gemeten bij een temperatuur van 15°C. Is de Commissie van deze feiten op de hoogte?

Zo ja, zijn deze praktijken in overeenstemming met de desbetreffende communautaire richtlijnen? Indien dit niet het geval is, welke maatregelen denkt de Commissie te nemen?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(19 april 1999)

Zoals alle vloeistoffen neemt benzine voor motorvoertuigen bij stijgende temperatuur voor dezelfde massa vloeistof in volume toe. Wanneer een vloeistof per volume wordt verhandeld en de volumestijging aanzienlijk is, kan er heel wat winst worden gemaakt door het product op een hogere temperatuur te verkopen dan de temperatuur bij aankoop.

Idealiter moeten vloeistoffen die ten gevolge van temperatuurwijzigingen in volume kunnen veranderen, per massa worden verkocht. Wegens de niet-vaste vorm van het product wordt de hoeveelheid vloeistof traditioneel echter om praktische redenen bepaald door het afmeten van de vloeistof of door het meten van het volume op een andere wijze. Vloeistoffen worden derhalve gewoonlijk per volume verkocht. Om de temperatuurafhankelijkheid van het volume te compenseren, wordt het gemeten volume vaak omgezet in een waarde bij basisvoorwaarden. Het is evenwel niet uitgesloten dat de technische vooruitgang in de meettechnologie de meting van de massa van vloeistoffen door automatische omzetting in massa of zelfs directe meting van de massa in de toekomst economisch haalbaar maakt.

De belasting van minerale oliën in de Gemeenschap wordt geregeld door de bepalingen van Richtlijn 92/81/EEG van de Raad betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op minerale olië (¹). Volgens artikel 3, lid 1, moeten de lidstaten minerale oliën belasten op basis van het volume bij een temperatuur van 15°C. Het strookt dan ook met de bepalingen van deze richtlijn dat de onderneming die de minerale olie ter consumptie aanbiedt, accijnzen betaalt op basis van het volume bij 15°C.

Het is de Commissie niet bekend of er in Spanje systematisch misbruik wordt gemaakt van de temperatuurafhankelijkheid van het volume van de olie voorbij het punt van belasting. De Commissie is van oordeel dat het optreden tegen oneerlijke handelspraktijken hoofdzakelijk een taak van de lidstaten is. Niettemin zijn er twee mogelijke situaties die tot actie op communautair niveau kunnen leiden. De eerste doet zich voor wanneer de nationale wetgeving de handel in industriegoederen op de internationale markt belemmert, zoals de meetinstrumenten die worden gebruikt om de hoeveelheid olie te bepalen. De tweede mogelijkheid houdt in dat er rekening wordt gehouden met de intracommunautaire handel wanneer is vastgesteld dat de door de lidstaten genomen maatregelen volstaan om een dergelijke doelstelling te realiseren.

Aangezien niet is vastgesteld dat één van de bovenstaande situaties bestaat, is de Commissie momenteel niet van plan enige actie te ondernemen tegen de door het geachte parlementslid genoemde handelspraktijken in Spanje.

(¹) PB L 316 van 31.10.1992.

(1999/C 348/013)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4100/98
van John McCartin (PPE) aan de Commissie

(14 januari 1999)

Betreft: Tewerkstelling in belastingvrije winkels

Kan de Commissie mededelen hoeveel banen er gemoeid zijn met de verkoop van belastingvrije goederen in de verschillende EU-lidstaten?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(10 maart 1999)

Het personeelsbestand in de sector belastingvrije verkoop in de Gemeenschap vormt een element van het momenteel door de Commissie overeenkomstig de conclusies van de Europese Raad van Wenen ingestelde onderzoek.

Deze werkzaamheden over de werkgelegenheid in deze bedrijvigheidssector hebben het voorwerp gevormd van een op 17 februari 1999 goedgekeurde mededeling van de Commissie aan de Raad en het Parlement. Deze kwestie zal in de Raadqbijeenkomst van de ministers van Economische Zaken en Financiën van 15 maart 1999 worden behandeld.

(1999/C 348/014)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0003/99
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(19 januari 1999)

Betreft: Vertraging bij de financiering van een programma

De EU heeft een programma aangenomen voor de bestrijding van schadelijke insecten en virussen in de tabaksteelt met milieuvriendelijke technieken (code 96/T/18). Dit is een programma van het Directoraat-generaal VI-Landbouw, en is in werking getreden in maart 1997. Ondanks het feit dat reeds twee van de vijf fasen van het project zijn voltooid en er aanzienlijke investeringen hebben plaatsgevonden, is de financiering van het programma door de EU nog steeds nihil. Dit heeft tot gevolg dat zowel alle werknemers van het project als alle leveranciers van laboratoriumuitrusting die sinds maart van vorig jaar aangekocht, geïnstalleerd en in gebruik is, nog steeds niet zijn betaald.

Kan de Commissie antwoorden op de volgende vragen:

1. Om welke redenen heeft de financiering van het programma vertraging opgelopen?
2. Welke maatregelen zal de Commissie nemen om de verschuldigde bedragen onmiddellijk te betalen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(10 maart 1999)

Het project 96/T/18 betreffende de bestrijding van schadelijke insecten en virussen in de tabaksteelt met milieuvriendelijke technieken maakt deel uit van onderzoeksprojecten op het gebied van tabak. De vertraging bij de betalingen in verband met deze projecten vloeit voort uit een personeelstekort in de betrokken diensten. De Commissie spant zich in een oplossing te vinden voor dit probleem zodat betalingen zo snel mogelijk kunnen worden verricht. Zij zal het geachte parlementslid op de hoogte houden van de ontwikkelingen.

(1999/C 348/015)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0030/99
van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie

(20 januari 1999)

Betreft: Schorsing van een ambtenaar bij de Commissie

De heer Paul van Buitenen, ambtenaar bij de dienst Financiële Controle van de Commissie, werd geschorst omdat hij het Europees Parlement een rapport heeft bezorgd met onthullingen over financieel gesjoemel door bepaalde diensten van de Europese Commissie bij het beheer van belastinggeld van de Europese burgers. Op grond hiervan heeft het Parlement trouwens geweigerd de Commissie kwijting te verlenen voor het begrotingsjaar 1996.

Deze Nederlandse ambtenaar werd de toegang tot zijn kantoor ontzegd; deze straf werd overigens door de vertegenwoordiger van de Commissie bevestigd.

Kan de Commissie antwoorden op de volgende vragen: Waarom heeft zij tegenover de heer Van Buitenen zo'n zware sanctie getroffen? Is dit besluit wel te verzoenen met de doelstelling dat het optreden van alle instellingen van de Unie transparanter moet worden en welke maatregelen denkt zij te nemen om te waarborgen dat het geld van de Europese burgers fatsoenlijk wordt beheerd?

(1999/C 348/016)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0042/99
van Kirsi Piha (PPE) aan de Commissie

(22 januari 1999)

Betreft: Schorsing van een ambtenaar van de Commissie

Volgens berichten in de media heeft de Commissie een ambtenaar geschorst die het Europees Parlement informatie heeft verstrekt over financiële problemen bij de Commissie, onder andere met betrekking tot de fraude die is gepleegd met ECHO-middelen.

Hoe motiveert de Commissie haar besluit om een ambtenaar te straffen die aan het Europees Parlement, de instelling met de grootste bevoegdheden op begrotingsgebied van de Unie, informatie heeft verstrekt die van zeer groot belang is voor de controle op de begroting? Is de Commissie van mening dat het besluit tot schorsing van deze ambtenaar in overeenstemming is met het principe van samenwerking tussen de instellingen van de EU en in het bijzonder met de taak tot het controleren van de begroting ter bestrijding van fraude?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Liikanen namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0030/99 en E-0042/99

(19 maart 1999)

Voor de tuchtmaatregelen die kunnen worden genomen tegen de ambtenaren of tijdelijke functionarissen gelden de bepalingen van artikel 86 en volgende alsmede van bijlage IX van het Statuut van de ambtenaren en

andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen. Deze maatregelen kunnen pas na afloop van een uiterst nauwkeurig omschreven procedure worden genomen. De *conditio sine qua non* om een dergelijke procedure in te leiden is het niet nakomen door de ambtenaren of tijdelijke functionarissen van de hun door het Statuut opgelegde verplichtingen.

De Commissie wenst erop te wijzen dat er in het door het geachte parlementslid genoemde geval in dit stadium nog geen enkele tuchtmaatregel tegen de heer Van Buitenen is genomen. Het tegen hem genomen schorsingsbesluit is een administratieve conservatoire maatregel waarin artikel 88 van het Statuut voorziet wanneer er sprake is van vermeende grove schuld. Aan deze voorwaarden is volgens de Commissie in het onderhavige geval voldaan.

De Commissie wenst er tevens op te wijzen dat de bedoelde tuchtprocedure niet is ingeleid omdat de betrokken ambtenaar gevallen van fraude aan het licht zou hebben gebracht. Deze procedure betreft het feit dat hij zonder toestemming en met veronachtzaming van de statutaire bepalingen derden de beschikking heeft gegeven over o.a. documenten die het voorwerp uitmaken van een gerechtelijk onderzoek dat op initiatief van de Commissie is geopend, zodat het goede verloop van dit onderzoek in gevaar wordt gebracht, documenten van voorlopige audits die nog niet waren onderworpen aan de contradictoire procedure met de gecontroleerde en documenten die niet gefundeerde beweringen ten opzichte van zijn collega's bevatten.

Eveneens moet worden opgemerkt dat de tuchtprocedures onder het onderzoeksgeheim vallen om de rechten van de verdediging, het vertrouwelijk karakter en het goede verloop van de procedure niet in het gedrang te brengen.

De Commissie is van mening dat er geen onverenigbaarheid is tussen, enerzijds, de toepassing van de bovengenoemde maatregelen en, anderzijds, de inachtneming van het transparantiebeginsel, de goede samenwerking tussen de instellingen of de inspanningen die worden geleverd op het gebied van fraudebestrijding.

De Commissie heeft reeds maatregelen genomen en zal die ook in de toekomst nemen om te waarborgen dat het geld van de burgers van de Unie goed wordt beheerd. Eén van die maatregelen is het SEM 2000-initiatief (Gezond en doelmatig beheer) dat in 1995 werd opgezet. Het heeft tot doel het financieel beheer van de Commissie te versterken en het heeft reeds een zeer gunstig effect gehad.

Wat de inschakeling van de Bureaus voor technische bijstand (BTB) betreft heeft de Commissie op 22 juli 1998 een mededeling goedgekeurd waarin met name de volgende bepalingen werden vastgesteld voor de nieuwe/verlengde programma's: de inschakeling van de BTB's moet worden onderworpen aan de specifieke regelgeving van de desbetreffende programma's of acties, de BTB's kunnen pas worden ingeschakeld na een voorafgaande evaluatie en er wordt gewerkt aan een vademecum inzake BTB's dat regels en procedures zal bevatten waarvan de inachtneming zal worden gecontroleerd door een waarnemingsorgaan BTB en een met de harmonisatie van de contracten belaste eenheid.

Voorts werd in het kader van de procedure voor de vaststelling van de begroting 1999 in het najaar 1998 bij de diensten van de Commissie een enquête gehouden om een lijst op te stellen van de verschillende vormen van technische en administratieve bijstand, (waaronder de BTB's), die zijn opgevoerd bij de delen A en B van de begroting. Door een standaardtoelichting op de begroting en de vaststelling van maximumbedragen voor elk betrokken begrotingsonderdeel kan een beroep op een dergelijke bijstand in alle doorzichtigheid worden gevolgd.

In juli 1998 heeft de Commissie over de herziening van het financieel reglement een werkdocument opgesteld dat in juni 1999 zal worden gevolgd door een wetgevingsvoorstel.

(1999/C 348/017)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0040/99
van Hanja Maij-Weggen (PPE) aan de Commissie

(20 januari 1999)

Betreft: De handel in huiden van katten en honden

Op 13 december 1998, van 22.55 tot 23.45 uur, werd op de Duitse RTL-televisie een documentaire vertoond met als titel „Katzten und Hunde: der Pelz-Skandal, Verbraucher werbund und Tierqualerei” waarin werd gemeld dat er in toenemende mate wordt gehandeld in katten- en hondenvellen.

Deze vellen zouden worden gebruikt voor bontkragen, kunffeldieren, leren jassen, schoenen, golfhandschoenen,... vellen etc.

Het zou gaan om honderdduizenden vellen die o.a. in Duitsland, Oostenrijk, Nederland en Zwitserland worden verhandeld.

Kan de Commissie melden of de handel in en verwerking van huiden van katten en honden legaal is in de Europese lidstaten?

Kan de Commissie bevestigen dat deze handel en verwerking snel toeneemt?

Is de Commissie niet van mening dat dit een slechte ontwikkeling is ook al omdat honden en katten doorgaans huisdieren zijn en een toenemende handel in huiden van deze dieren de kansen op stroperij van loslopende huisdieren doet toenemen?

Is de Commissie bereid om deze handel en verwerking in de Unie gewoon te verbieden, zodat burgers niet bang hoeven te zijn dat hun huisdieren ten behoeve van deze handel worden gevangen en omgebracht?

Antwoord van Sir Leon Brittan namens de Commissie

(9 april 1999)

De door het geachte parlementslid bedoelde documentaire was een programma van de Duitse televisiezender RTL en had betrekking op de wreedheid waarmee in bepaalde Aziatische landen katten en honden worden gedood voor de productie van huiden. De Commissie deelt de mening van het geachte parlementslid dat wreedheid jegens dieren ongeoorloofd is.

Momenteel verzamelt de Commissie geen specifieke gegevens over de handel en verwerking van dergelijke pelzen. Zij kan dan ook niet zeggen of deze handel al dan niet toeneemt. En er is evenmin informatie beschikbaar om uit te maken of de vraag naar honden- en kattenvellen het risico verhoogt dat loslopende huisdieren worden gestolen.

Voorts is er geen bindende internationale overeenkomst van kracht waarin minimumnormen worden vastgesteld voor het doden van katten en honden. Volgens de thans geldende interpretatie van de voorschriften van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) mat het dierenwelzijns criterium niet als voorwaarde worden gehanteerd voor invoer uit derde landen. De Commissie zal echter, wanneer zij de communautaire richtsnoeren voor de volgende ronde van WTO-onderhandelingen vaststelt, nagaan of het mogelijk is ruimer aandacht te besteden aan het dierenwelzijn.

(1999/C 348/018)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0053/99

van Markus Ferber (PPE) aan de Commissie

(22 januari 1999)

Betreft: Financiële EU-steun aan Beieren van 1994 t/m 1998

Kan de Commissie de volgende informatie geven over de omvang van de financiële EU-steun aan Beieren in de periode 1994 t/m 1998 voor de volgende sectoren:

1. Voor welk bedrag is in de periode 1994 t/m 1998 financiële steun uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) ten goede gekomen aan Beieren?
2. Voor welk bedrag werd in dezelfde periode financiële steun voor gebieden van de doelgroepen 2 en 5b aan Beieren verleend?
3. Voor welk bedrag is in de periode 1994 t/m 1998 financiële steun uit de sectoren onderzoek en ontwikkeling (O&O) ten goede gekomen aan Beieren?
4. Voor welke bedragen werd in dezelfde periode financiële steun verleend uit de volgende programma's:
 - a) Socrates,
 - b) Leonardo,
 - c) Caleidoskoop
 - d) jumelages van steden
 - e) Raphael?

**Aanvullend antwoord
van de heer Santer namens de Commissie**

(10 juni 1999)

Gezien de omvang van het antwoord, doet de Commissie het rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toekomen.

(1999/C 348/019)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0061/99
van Ursula Stenzel (PPE) aan de Commissie**

(27 januari 1999)

Betreft: Stedelijke problematiek

In mei 1997 publiceerde de Europese Commissie een mededeling met als titel „Aanzet tot een actieve benadering van de steden in de Europese Unie” (COM(97) 0197def.) ⁽¹⁾. Die mededeling vormt een goede basis voor een globale analyse van de wijze waarop de stedelijke problematiek in het kader van de communautaire beleidsmaatregelen op lokaal niveau wordt aangepakt.

In de resolutie van het Europees Parlement van 2 juli 1998, A4-0172/98, worden stedelijke kwesties nauw in verband gebracht met het handhaven en versterken van de economische en sociale samenhang. Het Parlement benadrukt hierin ook het belang van de hervorming van de verordeningen betreffende de structuurfondsen, als de eerste fase van de actieve benadering van de steden. In de voorstellen van de Europese Commissie wordt de stedelijke problematiek besproken onder verwijzing naar de steunverleningscriteria voor doelstelling 2. De Commissie heeft verschillende keren bevestigd dat de stedelijke problematiek op een horizontale manier benaderd kan worden binnen het overeenkomstige beleid en de programma's van de communautaire bestekken en de gecombineerde programmeringsdocumenten onder doelstellingen 1 en 2. Hoe wil de Commissie deze benadering uitvoeren?

De horizontale dimensie van de stedelijke problematiek houdt tegelijkertijd een nauwe coördinatie en synergie in tussen de verschillende beleidsvormen van de Gemeenschap (met name de regionale beleidsvormen), willen ze effect sorteren op stedelijk niveau. Heeft de Commissie al bepaald welke uitvoeringsmaatregelen en financiële mechanismen er nodig zijn om deze coördinatie en synergie te bereiken?

⁽¹⁾ PB C 226 van 20.7.1998, blz. 36.

Antwoord van Mevr. Wulf-Mathies namens de Commissie

(10 maart 1999)

Op 3 februari 1999 heeft de Commissie een werkdocument aangenomen met de titel „De Structuurfondsen, het Cohesiefonds en de coördinatie ervan — Ontwerp-richtsnoeren voor programma's in de periode 2000-2006” ⁽¹⁾.

Hierin is duidelijk gesteld dat zowel in programmeringsdocumenten voor gebieden van doelstelling 1 als van doelstelling 2 geïntegreerde maatregelen voor stedelijke ontwikkeling moeten worden opgenomen. Stadsvernieuwing van probleemwijken waarvoor in het kader van doelstelling 2 bijzondere steun zal kunnen worden verleend bij een geïntegreerde aanpak naar analogie van die van het communautaire initiatief Urban, zal daarom een manier, maar zeker niet de enige zijn om in de nieuwe programmeringsperiode de stadsproblemen aan te pakken.

Al deze maatregelen zullen van vitale betekenis zijn voor een geïntegreerde aanpak van regionale ontwikkeling en omschakelingsproblemen.

In verband met de algemene aard van de problemen en met het oog op meer coördinatie bij de aanpak ervan heeft de Commissie recentelijk de mededeling „Actiekader voor duurzame stedelijke ontwikkeling in de Europese Unie” ⁽²⁾ aangenomen. Daarin wordt gezegd dat een interdiensten-groep bij de Commissie verder zal gaan met onderzoek naar de implicaties van de verschillende vormen van het beleid en de instrumenten van de EU voor de steden met het oog op vergroting van de aandacht die daarin wordt gegeven aan de stedelijke problematiek. De groep zal met name volgen hoe wordt gewerkt binnen het actiekader.

⁽¹⁾ SEC(99) 103.

⁽²⁾ COM(98) 605 def.

(1999/C 348/020)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0064/99
van Carlos Robles Piquer (PPE) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: EU-standpunten inzake kernenergie

Terwijl sommige landen overgaan tot ontmanteling van hun kerncentrales en aldus de rol van kernenergie in de westerse wereld terugdringen, menen de verdedigers van kernenergie dat het onvermijdelijk is dat deze energievorm binnen 20 jaar weer opnieuw op grote schaal zal worden gebruikt.

Deze discussie, die meer op basis van emoties dan op basis van rationele argumenten wordt gevoerd, heeft gevolgen voor de feitelijke situatie en de verwachtingen omtrent een energievorm die minder vervuילend is dan de elektriciteitsproductie met behulp van steenkool, olie of aardgas.

De Commissie heeft uit hoofde van verschillende verdragsteksten bepaalde bevoegdheden op het gebied van kernenergie. Kan de Commissie in deze hoedanigheid aangeven op welke wijze zij de communautaire publieke opinie correct denkt te gaan voorlichten over de werkelijke voordelen van kernenergie en de nog op te lossen problemen, tegen de achtergrond van een mondiaal toenemende vraag naar energie?

Antwoord van de heer Papoutsis namens de Commissie

(3 maart 1999)

De huidige en toekomstige rol van kernenergie in de energievoorziening van de Gemeenschap en van de gehele wereld is door de Commissie onderzocht in haar mededeling over de kernindustrie in de Europese Unie — een indicatief programma op het gebied van kernenergie zoals bedoeld in artikel 40 van het Euratom-Verdrag ⁽¹⁾.

In dit document worden met name de belangrijkste kenmerken van de kernindustrie onderzocht en worden de uitdagingen beschreven waarop zij een antwoord moet hebben.

⁽¹⁾ COM(97) 401 def.

(1999/C 348/021)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0068/99
van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Dubbele belasting op in Finland uitbetaalde Zweedse pensioenen

Tezamen met het Finse parlamentslid Esko-Juhani Tennilä heb ik de Commissie een brief gestuurd waarin wij vragen om opheldering over de vraag of het gebruik van de Finse overheid om belasting te heffen op pensioenen die afkomstig zijn uit Zweden in strijd is met het vrij verkeer van personen binnen de EU. Bovendien heb ik over deze kwestie twee schriftelijke vragen gesteld, die door de Commissie zijn beantwoord met de mededeling dat zij de kwestie in onderzoek had en in het najaar van 1998 met een standpunt zou komen. Tot nu toe heb ik nog geen enkel antwoord mogen ontvangen. Hoe denkt de Commissie over deze kwestie?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(6 april 1999)

Volgens de Commissie is de manier waarop de belasting op Zweedse pensioenen in Finland werd en wordt geheven niet strijdig met het Gemeenschapsrecht. In het algemeen zijn de verschillen in belasting tussen lidstaten het gevolg van gebrek aan harmonisatie van inkomstenbelasting op het niveau van de Gemeenschap. De Commissie meent dat deze verschillen geen afbreuk doen aan het vrije verkeer van personen, al kan de belastingdruk een rol spelen bij de keuze van de woonstaat door de burger.

In het bovenbedoelde geval ontvangen Finse ingezetenen hun pensioen vanuit Zweden. Het wordt uitbetaald na aftrek van Zweedse bronbelasting van 25 %, die wordt geheven op pensioenbedragen hoger dan het vrijgestelde bedrag van 40.000 SKR (±4.500). Krachtens artikel 18, lid 1, van het Noords Verdrag inzake inkomsten- en vermogensbelasting (identiek in de versies van 1989 en 1996) worden dergelijke pensioenen

enkel in Zweden belast en zijn ze derhalve in Finland belastingvrij. Doch, ingevolge artikel 25, lid 3, onder d, van dit verdrag mag Finland een dergelijk pensioen in de Finse belastinggrondslag opnemen, waarbij echter het gedeelte van de in Zweden op dit pensioen betaalde inkomstenbelasting moet worden afgetrokken van de Finse inkomstenbelasting. In feite komt de Finse regeling neer op hetgeen „progressieve vrijstelling” wordt genoemd. Dit is in overeenstemming met de algemeen aanvaarde beginselen van het internationale belastingrecht, en in het bijzonder van het modelverdrag inzake dubbele belasting dat is opgesteld door de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling in Europa (OESO).

Krachtens de wetgeving, die tot 1997 van kracht was, hield Finland zich stipt aan het Verdrag inzake dubbele belasting. Maar wanneer de Zweedse belasting op het pensioen hoger was dan de belasting die in Finland op dit deel van het inkomen werd geheven, was de gepensioneerde in kwestie verplicht, tot zijn ongenoegen, die extra belasting in Zweden te betalen. Daarom werd afdeling 136, onder 3, van het Finse inkomstenbelastingwet in 1997 aangepast ten voordele van de belastingbetaler. Nu wordt de Zweedse belasting in alle gevallen waarbij ze tot dan toe hoger was volledig verrekend in het geheel van de in Finland te betalen belasting. Zweedse en Finse fiscale lasten tezamen kunnen dus niet langer groter zijn dan wanneer het inkomen in zijn geheel enkel in Finland zou worden belast.

Daarom is er volgens de Commissie geen reden om de Finse autoriteiten te benaderen ten einde hun handelwijze of de onderliggende principes ervan op juridische of politieke gronden aan te vechten.

Indien echter de in Finland te betalen belasting lager is dan de Zweedse, betaalt Finland het verschil niet terug aan de betrokken gepensioneerden. In dergelijke gevallen kunnen Finse gepensioneerden zich in Zweden beroepen op de interpretatie van het EG-Verdrag door het Hof in het arrest van 18 februari 1995 (C-297/93-Schumacker) en in fiscale kwesties behandeld worden als ingezetenen. In dit verband heeft de Commissie de Zweedse regering schriftelijk verzocht uit te leggen hoe de beginselen die in de zaak-Schumacker zijn aangegeven, in de Zweedse fiscale wetgeving worden nageleefd.

Geschillen inzake bevoegdheid van de lidstaten tot vordering van sociale zekerheidsbijdragen worden geregeld door het gemeenschapsrecht. In geval van ziekteverzekeringsbijdragen die betaald moeten worden door pensioen- en rentetrekkingen waarbij Verordening (EG) 118/97 van de Raad van 2 december 1996 tot wijziging en bewerking van Verordening (EEG) 1408/71 betreffende de toepassing van socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede hun gezinsleden, die zich binnen het Gemeenschap verplaatsen, en van Verordening (EEG) 574/72 tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EEG) 1408/71 ⁽¹⁾ van toepassing is, meent de Commissie dat dergelijke vorderingen strijdig zouden zijn met het Gemeenschapsrecht indien het zou gaan om pensioen- of rentetrekkingen die in Finland wonen en geen rente of pensioen ontvangen krachtens Finse wettelijke regeling maar wel krachtens de wettelijke regeling van een andere lidstaat. Volgens de bepalingen van de verordening zou een Finse instelling in een dergelijk geval verplicht zijn de gezondheidszorgen aan de pensioen- of rentetrekkingen te verstrekken in namens de instelling in een andere lidstaat. In geval van pensioen- of rentetrekkingen die hun rente of pensioen krachtens Finse wettelijke regeling ontvangen, bevatten de bepalingen van de verordening echter geen beletsel voor Finland om de socialezekerheidsbijdragen te innen, daar in dit geval de zorgen door een Finse instelling op eigen kosten zouden worden verstrekt.

⁽¹⁾ PB L 28 van 30.1.1997.

(1999/C 348/022)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0069/99

van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Uitsluiting van kapitaalvennootschappen van de door de regio Sicilië voor agrotourisme verleende subsidies

Het bedrijf Torresalsa turistica N.V. heeft bij de Commissie een klacht ingediend over het feit dat het is uitgesloten van de subsidies die landbouwbedrijven worden verleend voor de uitoefening van het agrotourisme in de regio Sicilië, omdat het een kapitaalvennootschap is. Deze subsidies zijn echter wel verleend aan alle andere landbouwbedrijven, individuele of geassocieerde, in het kader van het stimuleringsbeleid uit hoofde van de communautaire richtlijnen.

Dit leidt onvermijdelijk tot een ongelijke behandeling die uitsluitend het gevolg is van de juridische vorm volgens welke het bedrijf is georganiseerd. Tevens is er sprake van discriminatie wegens de locatie, aangezien in andere Italiaanse regio's kapitaalvennootschappen wel toegang hebben tot de bovenaangegeven subsidies.

De rechtbank in eerste aanleg van het Hof van Justitie van de EG heeft bij arrest van 18 december 1986 in een soortgelijke zaak verklaard dat de lidstaten subsidies uit hoofde van een communautaire richtlijn niet mogen weigeren aan rechtspersonen, enkel wegens het feit dat zij een bepaalde juridische vorm bezitten, omdat dit in strijd is met het door artikel 40, lid 3 van het Verdrag bekrachtigde principe van non-discriminatie. Bovendien zij onderstreept dat deze discriminatie op geen enkele wet berust, maar het gevolg is van een administratieve interpretatie die volkomen willekeurig lijkt.

Deze opvatting wordt tevens door het Hof bekrachtigd, met verwijzing naar artikel 40, lid 3, tweede alinea van het Verdrag, in zijn arrest C-162/91 van 15 oktober 1992, alsmede in arrest C-164/96 van 6 november 1997.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. welke maatregelen zij ter zake denkt te treffen,
2. welke gevolgen de klacht van Torresalsa turistica N.V. had of heeft,
3. hoe zij deze kwestie beoordeelt?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(11 maart 1999)

Na een verzoek aan de klager om nadere gegevens, heeft de Commissie tot de Italiaanse autoriteiten een schrijven gericht waarin de redenen uiteen zijn gezet volgens welke, op basis van het Gemeenschapsrecht, het standpunt van de autoriteiten van de Siciliaanse regio met betrekking tot het uitsluiten van kapitaalvennootschappen van de voordelen die worden toegekend aan landbouwondernemingen die het agrotourisme bedrijven, onjuist wordt geacht.

De Commissie zal aan de hand van de inhoud van het Italiaanse antwoord beslissen over het gevolg dat deze procedure zal worden gegeven. De klagende onderneming is in kennis gesteld van de tot op heden door de Commissie verrichte stappen.

(1999/C 348/023)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0072/99 van Umberto Bossi (NI) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Istituto Poligrafico Italiano (IPI)

De IPI (Italiaanse staatsdrukkerij) wordt momenteel in het oog gehouden door de Commissie (mededinging) die een onderzoek doet naar de inbreng van kapitaal, met name de kapitaalverhoging begin 1996 ten behoeve van de papierfabriek Cartiere Miliani (die voor 97,34 % door de IPI wordt gecontroleerd) en de handelsfaciliteiten die de IPI zou kunnen krijgen dankzij rechtstreekse exclusiviteitscontracten met de Italiaanse overheid, hetgeen in strijd is met de voorschriften inzake overheidssteun.

In een brief aan de Italiaanse regering meent de Commissie dat de kapitaalverhoging van 54 miljard lire die in 1996 aan de IPI en het door haar gecontroleerde bedrijf is toegekend overheidssteun kan omvatten.

De analyse van het voor mededinging bevoegde Commissielid betreft tevens de in 1998 goedgekeurde kapitaalverhoging van 250 miljard lire: het schijnt dat Cartiere Miliani in 1997 verliezen ten bedrage van 187 miljard lire heeft geleden en daarmee het volledige vermogen heeft verbruikt. Deze nieuwe maatregel lijkt derhalve overheidssteun te behelzen, aangezien het waarschijnlijk niet gaat om een particuliere markt-investeerder.

Aan het einde van de brief verklaart de Commissie dat de IPI en de gecontroleerde bedrijven Cartiere Miliani en Verres zonder deze steun aanzienlijke verliezen zouden hebben geleden.

Kan de Commissie mededelen met welke argumenten de Italiaanse regering de financiële manoeuvres van de IPI heeft gerechtvaardigd en welke maatregelen zij denkt te treffen, als blijkt dat de IPI zich schuldig heeft gemaakt aan overtreding van de Europese mededingingsregels?

(1999/C 348/024)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0087/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Italiaanse staatsdrukkerij en munt

Commissielid Van Miert heeft een procedure geopend tegen de Italiaanse staatsdrukkerij en munt (Istituto Poligrafico e Zecca dello Stato IPZS) wegens overtreding van de communautaire wetgeving inzake mededinging. In Italië houden ook het parlement, persorganen en het Openbaar Ministerie te Rome zich steeds vaker bezig met de rampzalige situatie van de IPSZ die in 1997 bij een omzet van ongeveer 1000 miljard lire verliezen van 614 miljard lire heeft geleden.

Deze verliezen zijn grotendeels te wijten aan het beheer van de voormalige president Ruggeri en de voormalige directeur Maggi die samen met andere hoge ambtenaren een rijk van 35 filialen schiepen, waarover zij naar believen beschikten, zonder zelfs bij de bestuursraad rekenschap af te leggen. Al vijf jaar lang maakt de heer Tribuni, voormalig lid van de bestuursraad, het Ministerie van Schatkist hierop attent, met als enig resultaat dat hij onrechtmatig uit zijn functie is ontheven.

De reden voor het feit dat het bevoegde ministerie dit mogelijk in de doofpot wil stoppen is dat er (ook in andere landen) tientallen miljarden valse waardepapieren van de staat circuleren, die identiek zijn aan de echte die door de IPZS zijn gedrukt.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. of zij het niet absoluut noodzakelijk acht de activiteiten van genoemde instelling te controleren,
2. wat in het algemeen haar oordeel ter zake is?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Van Miert namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0072/99 en E-0087/99

(12 maart 1999)

De Commissie is begonnen met een onderzoek in te stellen naar de staatssteun die Poligrafico in april 1997 zou hebben ontvangen. De inlichtingen die door de Italiaanse autoriteiten op verzoek van de Commissie bij verschillende gelegenheden zijn verstrekt hebben haar er niet van kunnen overtuigen dat er geen sprake was van staatssteun.

De Commissie heeft op 28 oktober 1998 besloten de in artikel 93, lid 2, van het EG-verdrag bedoelde procedure te openen. Dit besluit werd bij schrijven van 26 november 1998 aan de Italiaanse regering meegedeeld. Deze heeft met het oog op het toezenden van haar opmerkingen en de verlangde informatie om verlenging van de termijn verzocht.

De Commissie zal in het kader van deze procedure kunnen vaststellen of er in het geval van de kapitaalverhogingen ten gunste van Cartiere Miliani di Fabriano, een door Poligrafico gecontroleerde firma, alsmede in het geval van de exclusiviteitscontracten ten gunste van Poligrafico voor de levering van goederen en diensten aan de staat sprake is geweest van staatssteun en zo ja, de verenigbaarheid daarvan met de gemeenschappelijke markt kunnen beoordelen. Bovendien zal de Commissie de bijkomende steunmaatregelen van de staat onderzoeken die voor de herstructurering van de groep toegekend zouden zijn. Deze maatregelen zullen aan de hand van de Verdragsvoorschriften betreffende staatssteun onderzocht worden, en met name de hoofdlijnen voor de steunmaatregelen van de staten ten behoeve van de redding en de herstructurering van in moeilijkheden verkerende bedrijven.

Indien de Commissie zou vaststellen dat de maatregelen onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt zijn, dan zou zij om terugstorting vragen van de aan de begunstigden betaalde bedragen.

Het is niet de bevoegdheid van de Commissie om zich uit te spreken over eventuele strafbare feiten, die de voormalige leiding van Poligrafico zouden betreffen, of over de eventuele vervalsing van staatspapieren.

(1999/C 348/025)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0086/99
van Manuel Escolá Hernando (ARE) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Particuliere financiering voor het traject Madrid-Zaragoza-Barcelona van de HST

De Europese Commissie heeft in haar mededeling over samenwerkingsverbanden tussen particuliere en openbare projecten met betrekking tot de projecten voor een Trans-Europees vervoersnetwerk verklaart dat het traject tussen Madrid, Zaragoza en Barcelona van de hogesnelheidstrein eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor financiering via een PPS (publiek en particulier samenwerkingsverband), dat wil zeggen, dat de deur zou kunnen worden geopend voor het aantrekken van particulier kapitaal voor de financiering van dit project. Deze formule zou er in de praktijk wellicht voor kunnen zorgen dat de werkzaamheden binnen de geraamde termijnen zouden kunnen worden afgerond, aangezien de verwezenlijking van het project niet uitsluitend afhankelijk zou zijn van financiering met behulp van openbare middelen.

Heeft de Commissie stappen in deze richting ondernomen? Heeft de Spaanse regering belangstelling getoond voor een dergelijke samenwerkingsformule?

Heeft de Commissie zich gebogen over de mogelijkheid om dergelijke akkoorden uit te breiden tot andere projecten voor koppeling van vervoersnetwerken tussen verschillende lidstaten van de Unie die niet zijn opgenomen in de veertien prioritaire projecten, zoals bijvoorbeeld weg- of spoorwegprojecten ter ontsluiting van de Pyreneeën?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(19 april 1999)

In de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Parlement over openbaar/particuliere partnerschappen (OPP's) bij projecten op het gebied van het Trans-Europese vervoersnet ⁽¹⁾ zijn een aantal projecten als potentiële OPP's aangemerkt. Zij omvatten projecten die niet op de lijst van veertien prioritaire projecten voor ontwikkeling in het kader van het Trans-Europese vervoersnet staan. De Commissie zet de toegezegde besprekingen over deze projecten met de lidstaten voort en blijft de regeringen aanmoedigen om, wanneer mogelijk en wenselijk, een OPP-benadering van infrastructuurprojecten in overweging te nemen.

Tot nu toe hebben de Spaanse autoriteiten geen verzoek ingediend om een project waarbij een openbaar/particulier partnerschap is betrokken mede te financieren uit de TEN-begroting of met andere middelen voor stedelijke projecten.

⁽¹⁾ COM(97) 453 def.

(1999/C 348/026)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0104/99
van Graham Mather (PPE) aan de Commissie

(2 februari 1999)

Betreft: Gemeenschappelijke Dienst externe betrekkingen

In antwoord op mijn eerdere vraag (E-3236/98) ⁽¹⁾ over late betalingen door de Commissie, met name voor werkzaamheden in het kader van Phare- en Tacis-contracten, verklaart de Commissie dat de nieuwe Gemeenschappelijke Dienst externe betrekkingen... een begin heeft gemaakt met de herziening van de financiële structuur en de betalingschema's van de contracten voor technische bijstand en met de harmonisatie van de procedures en methodes voor het opstellen van programma's voor dergelijke bijstand.

1. Kan zij thans nog meedelen welke vooruitgang sinds 1 september 1998 op dit gebied is geboekt en welk tijdschema men op het oog heeft voor de toepassing van de verbeteringen die bij de herziening als noodzakelijk zijn vastgesteld;
2. of bij de herziening een onderzoek zal worden ingesteld naar de knelpunten die in het betalingsproces vertragingen veroorzaken en

3. hoe zij staat tegenover het feit dat Britse ondernemingen die rente krijgen toegekend voor betalingen die meer dan 60 dagen over tijd zijn, zullen worden benadeeld omdat het Britse basispercentage momenteel tweemaal zo hoog is als dat van de ECB?

(¹) PB C 182 van 28.6.1999, blz. 53.

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(9 april 1999)

1. Een document over de vereenvoudiging, harmonisatie en rationalisatie van aanbestedingsprocedures dat eind 1998 opgesteld is, wordt momenteel besproken door deskundigen uit de lidstaten en zal worden aangenomen overeenkomstig de respectieve bevoegdheden van de Raad en de Commissie en volgens de procedures. Het zal bijdragen tot de geleidelijke invoering van geharmoniseerde aanbestedingsprocedures bij alle programma's voor bijstand aan derde landen.

2. Het opstellen van nieuwe modellen van overeenkomsten en vereenvoudigde betalingsprocedures die de betalingen vlotter zullen laten verlopen, is reeds van start gegaan. Gezien de complexiteit van het op juridisch vlak te verrichten werk en het grote aantal overeenkomsten die aangepast moeten worden, zal de uitvoering ervan heel het jaar 1999 en het begin van het jaar 2000 in beslag nemen.

Vóór de zomer van 2000 zullen de nieuwe overeenkomsten die gebruikt worden door de met externe betrekkingen belaste directoraten-generaal (Relex) alsook de beschrijvingen van aanbestedingen (bestekken) volledig herzien en geharmoniseerd zijn. Daarom wordt verwacht dat de betalingsprocedures bij alle nieuwe overeenkomsten vanaf volgend jaar aanmerkelijk verbeterd zullen zijn. Een belangrijke verandering zal, wel te verstaan, vanaf 1999 geleidelijk waargenomen kunnen worden, naarmate er in de reeds geharmoniseerde sectoren vooruitgang wordt geboekt.

De Commissie wijst er nogmaals op dat ze, zonder het verdere verloop van het harmonisatieproces af te wachten, reeds in 1998 bijzondere inspanningen heeft geleverd om vooral de behandeling van Phare- en Tacisfacturen te verbeteren. Deze inspanningen hebben reeds tot een eerste, aanzienlijke verbetering van de situatie geleid en zullen de volgende maande een geleidelijke normalisatie op gang brengen. De Commissie moge het geachte parlementslid hierbij verwijzen naar haar antwoorden op de schriftelijke vragen E-3236/98 van het geachte parlementslid en 3500/98 van de heer Cassidy (¹).

3. De interesten op laattijdige betalingen door de Commissie worden berekend op basis van de rente die van toepassing is op terugvordering van verschuldigde bedragen (artikel 94 van Verordening (Euratom, EGKS, EG) nr. 3418/93 van de Commissie van 9 december 1993 houdende uitvoeringsvoorschriften betreffende een aantal bepalingen van het Financieel Reglement van 21 december 1977) (²). Deze geharmoniseerde behandeling van alle door de Gemeenschap gesloten overeenkomsten verzekert een gelijke behandeling van schulden binnen de Gemeenschap. De verschillen van rente op commerciële schulden zullen moeten worden afgeschafd door de aangekondigde „richtlijn betalingsachterstanden” (³).

(¹) PB C C 320 van 6.11.1999, blz. 51.

(²) PB L 315 van 16.12.1993.

(³) COM(98) 126 def.

(1999/C 348/027)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0109/99

van Ernesto Caccavale (UPE) aan de Commissie

(2 februari 1999)

Betreft: Kosten die door de Italiaanse banken op illegale wijze in rekening gebracht worden sinds de invoering van de euro

De EG-Commissie heeft op 23 april 1998 drie aanbevelingen inzake de euro aangenomen, waarvan er één betrekking had op de door de banken in rekening gebrachte wisselkosten en waarin bepaald was dat wisseltransacties tussen de Europese valuta's en de omzetting aan het eind van de overgangperiode van ontvangsten, uitgaven en lopende rekeningen van de nationale munt in de euro gratis zouden zijn.

Slechts enkele dagen na de invoering van de euro, die alom gevierd is als een fundamentele stap in de richting van de Europese interne markt en die gesteund is met groots opgezette voorlichtings- en bewustmakingscampagnes, is vernomen dat de Italiaanse banken en sommige banken van andere lidstaten hun klanten kosten

blijven berekenen voor wisseltransacties, welke kosten in Italië 5.000 à 10.000 lire bedragen, alsook een percentage laten betalen van het gewisselde bedrag, hetgeen absoluut in strijd is met de gezamenlijke toezegging die eerder gedaan is en op grond waarvan de kredietinstellingen hadden verzekerd geen kosten te verbinden aan de wisseltransacties tussen de nationale valuta's van de euro-zone.

Er zijn nog andere onregelmatigheden vastgesteld, ook bij de transacties in verband met grensoverschrijdende betalingen of overmakingen, waarvan de behandeling blijft verschillen van die van de nationale betalingen, omdat zij aan extra kosten zijn onderworpen.

Om het algemene optimisme te handhaven dat in de eerste dagen is geconstateerd, is het heel belangrijk dat de kosten van deze overgangperiode niet ten laste komen van de consumenten.

Wil de Commissie:

- nagaan of deze bankkosten in stand gehouden worden en wil zij eventueel aangeven of dit al dan niet in strijd is met de communautaire voorschriften inzake de interne markt;
- nagaan of dit gedrag van de banken niet in strijd is met de bepalingen van het Verdrag van Rome inzake akkoorden, geheime afspraken of overeengekomen praktijken, en inzake misbruik van overheersende posities, die niet-naleving van de mededingingsregels als rechtstreeks gevolg hebben en
- is de Commissie tenslotte niet van mening dat de rechten van de consumenten ernstig zijn aangetast en dat dus dringend maatregelen getroffen moeten worden?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(29 maart 1999)

In Aanbeveling 98/286/EG van de Commissie van 23 april 1998 betreffende de bankkosten voor de omrekening in euro (!) wordt een norm voor een goede praktijk vastgesteld die hoofdzakelijk betrekking heeft op de omrekening van geld van de nationale munteenheid in euro en vice versa. In artikel 2 van de Aanbeveling wordt in dit verband bepaald dat de omrekening van inkomende en uitgaande betalingen en van bankrekeningen van de nationale munteenheid in de euro-eenheid kosteloos dient te zijn.

Deze norm voor een goede praktijk bestrijkt evenwel niet de wisseltransacties tussen munteenheden (biljetten en muntstukken) van de eurozone. In de Aanbeveling wordt in dit verband alleen voor een algemene verplichting tot volledige transparantie gepleit. Tijdens de overgangperiode dienen de banken de officiële wisselkoersen toe te passen en afzonderlijk alle kosten te vermelden die zij voor dergelijke verrichtingen in rekening brengen. Per 1 januari 2002 brengen de banken voor wisseltransacties onder bepaalde voorwaarden geen kosten meer in rekening (d.w.z. alleen voor hun cliënten, voor huishoudbedragen en voor omrekening van de nationale munteenheid in de euro)

Vóór de invoering van de euro konden de banken de kosten voor diensten zoals de omwisseling van bankbiljetten tegen de (variabele) wisselkoers die van toepassing was ten minste gedeeltelijk verbergen. Met andere woorden, de banken konden hun klanten het verschil of een „spread” in rekening brengen tussen de prijs bij aankoop en de prijs bij verkoop van een valuta. De Commissie vraagt de banken reeds geruime tijd een eind te maken aan de toepassing van een „spread” omdat dit een niet-transparante methode vormt om kosten in rekening te brengen.

Met de invoering van de euro kunnen de banken de kosten van transacties met de munteenheden van de deelnemende lidstaten niet langer berekenen aan de hand van een „wisselkoersspread”. De vastgestelde omrekeningskoersen moeten namelijk verplicht worden toegepast voor alle omrekeningen en wisseltransacties tussen deelnemende nationale munteenheden.

Met ingang van de overgangperiode dienen de banken in de Gemeenschap derhalve specifieke informatie te verstrekken over de kosten die zij in rekening brengen voor wisseltransacties. Deze nieuwe praktijk bracht verrassend hoge kosten aan het licht hetgeen op heftige reacties stuitte bij het Europese publiek dat de banken ervan verdacht het verlies aan inkomsten bij wisseltransacties te compenseren door deze kosten op te schroeven. Het wisselrisico, dat niet langer bestaat tussen de munteenheden van de eurozone, heeft bovendien nooit het belangrijkste element gevormd van de kosten in verband met wisseltransacties. Volgens de beschikbare informatie vertegenwoordigde het wisselrisico ongeveer 20 % van deze kosten, die hoofdzakelijk voortvloeien uit de vaste kosten en de kosten in verband met de behandeling (de vervoerskosten van grote hoeveelheden buitenlandse munteenheden en de arbeidsintensieve aard van deze bewerkingen die niet geschikt zijn voor geldmachines)

De Commissie verwacht desalniettemin dat de kosten voor wisselkoerstransacties met betrekking tot de munteenheden van de eurozone zullen verminderen omdat het wisselrisico tussen deze munteenheden niet langer bestaat.

De door de Italiaanse banken bij wisseltransacties toegepaste praktijken, die wellicht gerechtvaardigd zijn, zouden het vertrouwen van de consument in de enige munt kunnen ondermijnen en de steun van het publiek voor dit project in gevaar kunnen brengen. Zoals zij onderstreepte in een brief aan de voornaamste Europese Bankfederaties in januari 1999, meent de Commissie dat het van het grootste belang is dat het vertrouwen van het publiek in de invoering van de euro en de geloofwaardigheid van het bankwezen als geheel niet worden ondermijnd door financiële instellingen die ten onrechte de kosten voor transacties tussen de voormalige nationale munteenheden binnen de eurozone verhogen.

Op 5 februari 1999 gaf de Commissie een verklaring af aan de pers waarin zij een beroep deed op alle banken om een overzicht te geven van de veranderingen (vóór en na de invoering van de euro) van de totale kosten voor de omwisseling van bankbiljetten uit de eurozone en grensoverschrijdende cheques, overmakingen en betalingen met kaarten. De Commissie verzocht de banken in de eurozone de Commissie verder vóór 31 maart via hun Europese organisaties een beeld te verschaffen van de huidige stand van zaken.

Verder werden de gebruikers van financiële diensten in de persverklaring gevraagd de Commissie via een hiervoor speciaal ingestelde e-mail en faxdienst gevallen te melden waarin de banken het rechtskader voor de euro of de Aanbeveling van de Commissie met betrekking tot de transparantie van bankkosten niet in acht hebben genomen. De Commissie zal de informatie onderzoeken en passende maatregelen nemen om te voorkomen dat de rechten van de consument worden aangetast.

Voorts overweegt de Commissie een studie te laten uitvoeren van de praktijken van de banken in de Gemeenschap wat betreft het in rekening brengen van kosten voor de omwisseling van bankbiljetten uit de eurozone alsmede voor andere grensoverschrijdende transacties (cheques, overmakingen en betaalkaarten) vóór en na de invoering van de euro.

Het feit dat grensoverschrijdende transacties inzake kredietoverschrijvingen duurder blijven dan binnenlandse transacties duidt niet op onregelmatigheden en houdt evenmin rechtstreeks verband met de invoering van de euro. Het uitvoeren van grensoverschrijdende kredietovermakingen is complexer dan binnenlandse betalingen en de daarmee verbonden kosten zijn dan ook hoger. Dit vloeit voort uit het gebrek aan doelmatige structuren voor dergelijke betalingen en het feit dat een beroep moet worden gedaan op correspondentbanken. In de meeste lidstaten geschieden binnenlandse overschrijvingen echter al automatisch via clearinginstellingen die de tussenschakel vormen voor binnenlandse kredietinstellingen. Na de invoering van de euro zullen de burgers er echter geen begrip meer voor kunnen opbrengen wanneer de kosten voor grensoverschrijdende overschrijvingen veel hoger blijven dan die voor binnenlandse betalingen. Alle betrokken partijen (banken, lidstaten en de Commissie) zullen dan ook gezamenlijk moeten trachten deze omlaag te brengen.

De Commissie zal in het voorjaar van 1999 een mededeling uitbrengen over de toekomst van betalingssystemen op de interne markt, die de basis zal vormen voor een overkoepelend beleid om één betalingszone tot stand te brengen. Zij zal de bestaande obstakels voor grensoverschrijdende betalingen onderzoeken en concrete maatregelen voorstellen om deze te verminderen. De Commissie zal met name meer druk uitoefenen op communautaire banken om zo spoedig mogelijk meer doelmatige verbindingen tot stand te brengen tussen de nationale systemen voor kleine betalingen.

Wat geheime afspraken en overeengekomen praktijken betreft is de Commissie tot slot onlangs met onderzoeken gestart naar mogelijke overtredingen van het mededingingsbeleid door de banken. Wanneer eventuele overtredingen worden vastgesteld zal de Commissie niet aarzelen om stappen te ondernemen.

(¹) PB L 130 van 1.5.1998.

(1999/C 348/028)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0123/99

van Patricia McKenna (V) aan de Commissie

(2 februari 1999)

Betreft: Vervuiling door vliegtuigen

Overweegt de Commissie voorstellen in te dienen voor een richtlijn inzake de vermindering van de milieuvervuulende stoffen die van vliegtuigen afkomstig zijn, een kwestie die steeds meer op de voorgrond treedt, maar waarover de Commissie in zwijgen gehuld blijft?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(12 april 1999)

De Commissie heeft verscheidene malen haar grote bezorgdheid over de vervuiling van het milieu door vliegtuigen tot uitdrukking gebracht. Daar deze milieuvuiling bijdraagt tot mondiale milieuproblemen zoals klimaatverandering en aantasting van de ozonlaag, heeft een actie gericht op een reglementering ten aanzien van de uitstoot van milieuvuilende stoffen door vliegtuigen een grotere invloed op de reductie van de vervuiling indien zij op internationaal niveau gevoerd wordt. Op deze zienswijze werd duidelijk de nadruk gelegd in de toelichting bij het Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de beperking van de emissie van stikstofoxiden door civiele subsonische straalvliegtuigen ⁽¹⁾, dat de Commissie op 3 december 1997 heeft ingediend.

Op internationaal niveau bestaan er momenteel verplichte normen voor de uitstoot van rook, onverbrande koolwaterstoffen, koolmonoxide en stikstofoxiden door vliegtuigmotoren, die zijn vastgelegd in deel II van bijlage 16 van het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart. Alle lidstaten hebben het verdrag ondertekend en de internationale normen worden in alle lidstaten toegepast.

Zoals vermeld in het Verslag van de Commissie van de belangrijkste resultaten van de 32e bijeenkomst van de algemene vergadering van de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie (ICAO) en de consequenties daarvan voor de Europese Gemeenschap ⁽²⁾ is de Commissie van plan om een actieve rol te spelen bij het werk van de ICAO-commissie voor het milieubeleid op het terrein van de burgerluchtvaart met het oog op een bijdrage tot een verdere beperking van de milieueffecten van luchtvervuiling door vliegtuigen.

De Commissie is van plan om verdere overwegingen omtrent de vermindering van de milieuvuiling door vliegtuigen aan te dragen in een voorgenomen mededeling aan de Raad en het Parlement inzake luchttransport en milieu.

De Commissie heeft zich derhalve wat betreft de milieuvuiling door vliegtuigen niet afzijdig gehouden en zal zich ook in de toekomst niet onbetuigd laten.

⁽¹⁾ PB C 108 van 7.4.1998.

⁽²⁾ COM(98) 677 def.

(1999/C 348/029)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0137/99**van Carlos Robles Piquer (PPE) aan de Commissie**

(11 februari 1999)

Betreft: Communautair beleid ter bevordering van de energieteelt

Landbouwgrond die niet meer dient voor de productie van levensmiddelen mag braak blijven liggen of kan voor andere doeleinden worden gebruikt, bij voorbeeld voor de productie van energie, zonder dat de eigenaar daarbij zijn recht op communautaire subsidies verliest.

Deze zogeheten energieteelt, voor de productie van vooral biobrandstof, vormt dan ook een zeer belangrijk alternatief voor de eigenaars van niet voor de productie van levensmiddelen bestemde landbouwgrond

Kan de Commissie, gezien het belang van dit alternatief, mededelen in welke communautaire initiatieven in het kader van het EU-beleid is voorzien met het oog op de uitbreiding van de energieteelt, welke informatiecampagnes ter zake werden gevoerd, en op welke wijze de Commissie eigenaars van landbouwgrond ertoe zal aansporen niet voor de productie van levensmiddelen bestemde grond voor de energieteelt te gebruiken?

Antwoord van de heer Papoutsis namens de Commissie

(12 april 1999)

In haar witboek voor energie waarin een strategie en een actieplan ten aanzien van duurzame energie ⁽¹⁾ wordt aangekondigd, voorziet de Commissie een aanzienlijke toename van het verbruik van biobrandstof als

onderdeel van het totale communautaire energieverbruik. Het gaat om een toename van 45 miljoen ton olie-equivalent (toe) tot 135 miljoen ton in het jaar 2010. Deze ontwikkeling maakt het noodzakelijk dat extra landbouw- en bosgronden ter beschikking gesteld worden voor de non-foodproductie, die van energie in het bijzonder.

Tevens heeft de Commissie als antwoord op het verzoek van de Raad van Landbouwministers, die van 22 tot 26 juni 1998 bijeen kwamen, en in het kader van Agenda 2000 een werkdocument over de teelt van non-foodproducten ⁽²⁾ uitgewerkt. Tijdens de presentatie van dit document aan de Raad van Landbouwministers op 15 december 1998 heeft de Commissie het feit onderstreept dat het hier om een eerste benadering ten aanzien van de problematiek van de steunmaatregelen ten gunste van de non-foodteelten gaat.

Zonder in dit stadium concrete oplossingen voor te stellen, brengt het document de discussie over dit onderwerp op gang en nodigt het geïnteresseerde lidstaten uit om hun standpunt naar voren te brengen.

De Commissie zal in het kader van de onderhandelingen inzake Agenda 2000 de grootst mogelijke aandacht aan dit onderwerp besteden.

⁽¹⁾ COM(97) 599 def.

⁽²⁾ SEC(98) 2169.

(1999/C 348/030)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0151/99

van José Barros Moura (PSE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Consequenties van het embargo voor de uitvoer van vechtstieren

Bij de behandeling van vraag E-3620/98 moet de Commissie rekening houden met hetgeen Ana Fernandez Graciani hierover heeft geschreven in het tijdschrift „6Toros6”, nr. 23 van 15.12.1998:

Terwijl het vorig jaar de veehouders, die het water tot de lippen gestegen was, door de hemel werden verblijd met een welkom geschenk, in de vorm van een overvloedige regenval, zo zullen dit jaar de Spaanse fokkers van vechtstieren minder concurrentie ondervinden bij de verkoop van hun producten, aangezien door de sluiting van de grens met Portugal vanwege de gekke-koeienziekte het totale marktaanbod van stieren veel lager zal zijn.

Maar is dit „wonder” vanuit het oogpunt van het EG-recht wel toelaatbaar, daar de mededingingsregels van de interne markt worden ondermijnd en een maatregel ter bescherming van de volksgezondheid ontaardt in een maatregel ter bescherming van de economische belangen van de Spaanse ganaderos, in strijd met alle bepalingen van bijvoorbeeld artikel 30 (voormalige artikel 36) van het EG-Verdrag?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(17 maart 1999)

Zoals reeds verklaard in het antwoord op schriftelijke vraag E-3620/98 van het geachte parlementslid ⁽¹⁾ is Beschikking 98/653/EG van de Commissie van 18 november 1998 inzake spoedmaatregelen die noodzakelijk zijn geworden wegens het voorkomen van bovine spongiforme encelopathie in Portugal ⁽²⁾ bedoeld om de gezondheid van mensen en dieren te beschermen. Elke aanvraag om vechtstieren vrij te stellen van het algemene verbod op uitvoer van levende runderen uit Portugal moet worden onderzocht om uit te sluiten dat de dieren in het voedsel- of voederketen terecht komen en om eventuele fraude tegen te gaan.

De Commissie is het met het geachte parlementslid niet eens dat de beschikking om de export uit de betrokken lidstaat te beperken een commercieel doel beoogt.

⁽¹⁾ PB C 320 van 6.11.1999, blz. 60.

⁽²⁾ PB L 311 van 20.11.1998.

(1999/C 348/031)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0156/99
van Phillip Whitehead (PSE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: De nieuwe EMEA-procedure voor de kennisgeving van parallelle distributie van centraal goedgekeurde medicinale producten

Kan de Commissie, in het licht van de onlangs gepubliceerde procedure voor de kennisgeving van parallelle distributie van centraal goedgekeurde medicinale producten (EMEA-H-HB-37678-1998), aangeven op grond waarvan het bedrag van 3000 ecu berekend is als de administratieve kosten die bij iedere kennisgeving per soort product moeten worden betaald? Is de Commissie zich bewust van het feit dat een dergelijk bedrag niet alleen buitensporig hoog is vergeleken met de bedragen die aan de nationale regelgevende autoriteiten voor de afgifte van een nationale PL(Pl)-vergunning moeten worden betaald, maar tevens als een belemmering kan werken voor het vrije verkeer van farmaceutische producten, aangezien de winstmarge van sommige producten niet opweegt tegen de voorgestelde jaarlijkse administratieve kosten?

(NB: Als voorbeeld moge het Verenigd Koninkrijk dienen, waar een importeur momenteel het bedrag van £ 1000 per product zal betalen waarvoor hij een vergunning voor import en parallelle distributie aanvraagt. De geldigheidsduur van de vergunning is vijf jaar, en niet één jaar zoals door het EMEA voorgesteld. Voor een verlenging met vijf jaar betaalt hij £ 250).

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(17 maart 1999)

Overeenkomstig deel D van de Mededeling van de Commissie over de communautaire procedures voor vergunningen om geneesmiddelen in de handel te brengen ⁽¹⁾, controleert het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling (EMA) of in geval van parallelle distributie van centraal goedgekeurde geneesmiddelen aan de voorwaarden van de communautaire vergunning voor het in de handel brengen wordt voldaan.

De vergoeding van 3000 ecu die door het EMA voor de controle van kennisgevingen van parallelle distributie van centraal goedgekeurde geneesmiddelen in rekening wordt gebracht, dekt alle veranderingen gedurende een periode van een jaar. De hoogte van dit bedrag wordt bepaald op basis van het beginsel van kostendekking en is gezien de omvang en frequentie van de vereiste controles (meertalige productinformatie die gemiddeld drie tot vier keer per jaar wordt herzien) volledig terecht. De vergoeding die door het EMA in geval van kennisgeving van parallelle distributie wordt berekend, is wezenlijk lager dan het maximum van 5000 € dat is vastgelegd in artikel 8, lid 2, van Verordening (EG) 2743/98 van de Raad van 14 december 1998 tot wijziging van Verordening (EG) 297/95 van de Raad inzake de vergoedingen die aan het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling dienen te worden betaald ⁽²⁾. De bedragen die door nationale regelgevende autoriteiten bij parallelle import worden berekend, gelden slechts voor controles in één taal en over het algemeen slechts voor één enkele operatie.

De hoogte van de vergoeding voor de controle van kennisgevingen van parallelle distributie van centraal goedgekeurde geneesmiddelen die door het EMA berekend wordt, zal aan het eind van 1999 opnieuw bestudeerd worden waarbij rekening gehouden zal worden met de praktische ervaring die is opgedaan bij de tenuitvoerlegging van de procedure. De Commissie is er niet van overtuigd dat de huidige vergoeding van 3000 € die voor een verlenging van een vergunning betaald moet worden, gerechtvaardigd is en heeft om die reden de Raad van beheer van het EMA verzocht deze niet te handhaven.

⁽¹⁾ PB C 229 van 22.7.1998.

⁽²⁾ PB L 345 van 19.12.1998.

(1999/C 348/032)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0157/99
van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Omzetting van de communautaire wetgeving door Griekenland

Kan de Commissie meedelen hoeveel en welke verordeningen en hoeveel en welke richtlijnen Griekenland nog niet in zijn nationale wetgeving heeft omgezet?

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(12 april 1999)

De verordeningen zijn rechtstreeks van toepassing in de lidstaten en er dienen derhalve geen maatregelen te worden genomen om deze in de wetgeving van de lidstaten om te zetten.

Wat de richtlijnen betreft, waren begin maart 1999 tegen Griekenland 64 inbreukprocedures wegens niet-mededeling ingeleid. Voor meer details wordt het geachte parlementslid verwezen naar het XVIe jaarlijks verslag over de controle op de toepassing van het gemeenschapsrecht (1998) dat binnen enkele weken bij het Parlement zal worden ingediend.

In afwachting daarvan wordt het geachte parlementslid verwezen naar het XVe verslag (1997) ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 250 van 10.8.1998.

(1999/C 348/033)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0164/99**van Ludivina García Arias (PSE) aan de Commissie**

(11 februari 1999)

Betreft: Bestaan van documenten ter uitlegging van richtlijn 96/92/EG, die niet ter beschikking van het Europees Parlement zijn gesteld

Kan de Commissie bevestigen dat er documenten van haar diensten ter uitwerking en uitlegging van artikel 24 van richtlijn 96/92/EG ⁽¹⁾ bestaan? Kan de Commissie mededelen door welke Commissiediensten deze documenten zijn opgesteld en wat de rechtskracht ervan is? Daar voor de genoemde richtlijn de medebeslissingsprocedure geldt, wordt de Commissie verzocht mede te delen wanneer ze deze documenten zal doen toekomen aan het Europees Parlement of het Parlement op de hoogste zal stellen van de inhoud ervan.

⁽¹⁾ PB L 27 van 30.1.1997, blz. 20.

(1999/C 348/034)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0165/99**van Ludivina García Arias (PSE) aan de Commissie**

(11 februari 1999)

Betreft: Uitleg van richtlijn 96/92/EG en documenten in vervolg daarop

Is het waar dat de Commissie na de aanneming van richtlijn 96/92/EG ⁽¹⁾ documenten heeft opgesteld die zo uitgelegd kunnen worden dat bepaalde regelingen voor de overgang naar concurrentie (artikel 24) ten doel hebben om de kosten vergoed te krijgen die ontstaan als gevolg van afspraken of werkingsgaranties die bestonden vóór de vankrachtwording van deze tekst en die door de toepassing van deze richtlijn niet verhaald zouden kunnen worden? Kan de Commissie deze documenten overleggen?

⁽¹⁾ PB L 27 van 30.1.1997, blz. 20.

(1999/C 348/035)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0166/99**van Ludivina García Arias (PSE) aan de Commissie**

(11 februari 1999)

Betreft: Verworven rechten van bedrijven als gevolg van wetwijzigingen en de invoering van liberaliseringsmaatregelen

Is de Commissie niet van mening dat erkenning van de rechtsopvatting van bepaalde Europese elektriciteitsbedrijven dat zij een verworven recht hebben om de kosten die ontstaan door de overgang naar concurrentie in de elektriciteitssector te verhalen op de consument, een juridisch precedent voor alle geliberaliseerde sectoren zou scheppen, daar in de Verdragen immers het beginsel van een gelijke behandeling is vastgelegd?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Papoutsis namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0164/99, E-0165/99 en E-0166/99**

(12 april 1999)

Het is juist dat de Commissie een discussienota met de titel „indicatieve richtlijnen voor overgangsregelingen-artikel 24 van Richtlijn 96/92/EG” heeft opgesteld, die op 13 mei 1998 met de lidstaten werd besproken tijdens de bijeenkomst van de evaluatiegroep inzake de tenuitvoerlegging van de electriciteits-richtlijn 96/92 (EG). De nota werd voorbereid door het directoraat-generaal Energie (DG XVII) in nauwe samenwerking met het directoraat-generaal Concurrentie (DG IV) en de Juridische Dienst en verplicht de Commissie niet wat betreft beslissingen inzake artikel 24 van de richtlijn of artikel 92 van het EG-Verdrag. Met dit gegeven als uitgangspunt kan het document ter beschikking worden gesteld van de Parlementsleden.

De doelstelling van artikel 24 van de richtlijn is een aanpak van gestrande kosten of kosten die gemaakt worden bij de overgang naar een op concurrentie gebaseerde markt vanuit het oogpunt van verplichtingen of garanties inzake werking die verleend werden voor de richtlijn in werking trad en die eventueel niet kunnen worden nagekomen vanwege de bepalingen van de richtlijn. Dit zou bereikt kunnen worden via ontheffingen van de hoofdstukken IV, VI en VII van de richtlijn. Lidstaten kunnen er echter ook voor kiezen niet om een overgangsregeling te verzoeken, die de openstelling van de markt zou vertragen, maar de richtlijn in zijn geheel toe te passen en energiebedrijven compenserende bedragen uit te betalen. De Commissie is van mening dat maatregelen die niet gericht zijn op ontheffing van de richtlijn maar op compensaties aan de energiebedrijven getoetst dienen te worden aan de regelgeving inzake steunmaatregelen van de staten.

(1999/C 348/036)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0167/99

van Ludivina García Arias (PSE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betref: Wettigheid van de vaststelling van de elektriciteistarieven op middellange en lange termijn voor het midden- en kleinbedrijf en voor huishoudelijk gebruik

Is de Commissie het ermee eens dat een elektriciteitsbedrijf berekent in hoeverre zijn inkomsten op middellange en lange termijn zullen dalen tengevolge van vrije concurrentie en op grond daarvan zijn tarieven voor de gebruikers vaststelt zonder rekening te houden met het effect dat variabelen als de ontwikkeling van de prijs van energieproducten, de waterhuishouding, wisselkoersen, rentevoeten, de vraag en het aanbod de komende jaren voor de kosten kunnen hebben? Is een dergelijk standpunt in overeenstemming met de in de Verdragen vastgelegde vrije-marktbeginselen?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(8 april 1999)

De vraag van het geachte parlementslid betreft het mechanisme voor de vaststelling van de verkoopprijzen die door een elektriciteitsbedrijf worden toegepast.

Gewoonlijk stelt een onderneming, in een vrije en concurrerende markt, haar prijzen vast afhankelijk van haar productiekosten, die gewoonlijk een minimum vormen, en van de door de concurrentie gebezigde prijzen, die gewoonlijk een maximum vormen. Een deel van de productiekosten bestaat veelal uit voorzieningen met betrekking tot toekomstige, reeds vastgestelde, maar nog niet nauwkeurig gekwantificeerde of ook onzekere gebeurtenissen.

De voorwaarden voor de toelaatbaarheid van dit soort voorzieningen zijn in de lidstaten niet eenvormig; wel is het normaal dat met mogelijke of weliswaar waarschijnlijke maar niet kwantificeerbare gebeurtenissen geen rekening kan worden gehouden.

Het aanbrenge van dit soort voorzieningen is, onvereenkomstig het algemene beginsel van voorzichtigheid, verplicht in de Gemeenschapswetgeving, en wel in Richtlijn 78/660/EEG van de Raad van 25 juli 1978 op de grondslag van artikel 54, lid 3, sub g), van het EG-Verdrag, betreffende de jaarrekening en van bepaalde vennootschapsvormen ⁽¹⁾, en door nationale wetten op het gebied van de jaarrekeningen, alsook door de internationale boekhoudkundige beginselen, met dien verstande dat de financiële inschatting daarvan onder de verantwoordelijkheid van de bestuurders van de ondernemingen valt.

De Commissie kan zich derhalve in het onderhavige geval, zonder over meer bijzonderheden over de genoemde punten te beschikken, niet uitspreken over de uitlegging die het geachte parlementslid voorstelt.

(¹) PB L 222 van 14.8.1978.

(1999/C 348/037)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0179/99

van Irene Soltwedel-Schäfer (V) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: BSE-onderzoek — Overdraagbaarheid tussen diersoorten

1. Het staat wetenschappelijk vast dat runderen BSE kunnen overdragen op de mens. Omdat SE bij een reeks dieren voorkomt (wegvallen van de barrière tussen soorten), bestaat het gevaar dat BSE van varkens wordt overgedragen op kippen en op deze wijze in de menselijke voedselketen terecht kan komen.
 - a) In welke onderzoeksprogramma's wordt sinds 1991 in de Europese Unie de overdraagbaarheid van BSE op andere gebruiksdieren in de landbouw onderzocht?
 - b) Welke universiteiten in welke landen doen hiernaar specifiek onderzoek?
2. Welke onderzoeksresultaten zijn er op dit gebied?
3. Hoeveel en welke financiële middelen worden op de begroting voor de onderzoekers uitgetrokken?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(25 maart 1999)

1a) Op het terrein van de overdraagbare spongiforme encefalopathieën (TSE) heeft de Gemeenschap sinds 1991 54 onderzoeksprojecten met een totale communautaire bijdrage van ongeveer 46,2 miljoen € ondersteund. Deze activiteiten werden of worden binnen het kader van de specifieke communautaire programma's voor onderzoek uitgevoerd. Het betreft de programma's Medische biologie en gezondheid (Biomed), Biotechnologie (Biotech) en Landbouw en visserij (FAIR) van het vierde kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling.

11 van de 54 projecten worden gesteund in het raam van diverse uitnodigingen tot het indienen van voorstellen binnen het Biomed-, het Biotech- en het FAIR-programma. De overige 43 projecten zijn een resultaat van het actieplan voor TSE-onderzoek dat in juni 1996 door de Commissie is gestart.

Bovendien voert het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek (GCO) ten behoeve van de Commissie en in samenwerking met onafhankelijke deskundigen drie projecten uit op het terrein van de boviene spongiforme encefalopathie (BSE), waarvoor een budget van ongeveer 1 miljoen euro ter beschikking staat. Het gaat hier om projecten voor de detectie van dierlijk meel afkomstig van runderen in plantaardig veevoer, het vinden van een geschikte warmtebehandeling voor meel van dierlijke oorsprong en de evaluatie van post mortem BSE-tests.

Het specifieke thema van de overdraagbaarheid van BSE wordt in zeven projecten vanuit verschillende gezichtspunten bekeken. Twee projecten richten zich op de mechanismen van BSE-overdraagbaarheid en de barrières tussen soorten, één project probeert de mogelijke overdraagbaarheid van BSE van rundvee op varkens vast te stellen, een ander project richt zich op de ontwikkeling van een preklinische proef om bij schapen scrapie van BSE-infecties te kunnen onderscheiden en drie projecten proberen bovendien de risico's van overdraagbaarheid te reduceren door de ontwikkeling van maatregelen om de besmetting van vlees te voorkomen, de sterilisatieprocessen bij de productie van dierlijke proteïnen voor voedsel te verbeteren en procedures voor het onschadelijk maken van TSE-agentia te ontwikkelen. Een overzicht van de projecten wordt het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement toegestuurd.

1. b) Een lijst met de namen van de instituten die bij bovengenoemde projecten betrokken zijn, wordt het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement eveneens toegestuurd.

2. De projecten over overdraagbaarheid van BSE zijn alle in 1998 gestart en het is op dit moment voorbarig om op de resultaten vooruit te lopen.
3. Het totale voor deze projecten beschikbaar gestelde budget bedraagt ongeveer 7,6 miljoen €.

(1999/C 348/038)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0184/99
van Hiltrud Breyer (V) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Voedingsmiddelen die geen genetisch gemodificeerde ingrediënten bevatten

Commissaris Bonino heeft onlangs bij verscheidene gelegenheden verklaard dat de Commissie voorstander is van een voedingsmiddelensector, andere dan organische voedingsmiddelen, die vrij is van genetische manipulatie.

Kan de Commissie mededelen:

1. welke praktische maatregelen zij neemt om de ontwikkeling van de dergelijke marktsector te bevorderen,
2. welke financiële steun beschikbaar zal worden gesteld als bijdrage tot bevordering van deze ontwikkeling,
3. welke maatstaven zij aanbeveelt om ervoor te zorgen dat toepassingen van genetische manipulatie van de teelt- en productieprocessen worden uitgesloten,
4. of zij, in overeenstemming met de tiende overweging van verordening 258/97 ⁽¹⁾ betreffende nieuwe voedingsmiddelen, een gestandaardiseerde formulering zal voorstellen voor etiketten op producten die geen genetisch gemodificeerde stoffen bevatten?

⁽¹⁾ PB L 43 van 14.2.1997, blz. 1.

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(31 maart 1999)

Momenteel bestaat er geen specifieke regelgeving ten aanzien van de producteigenschap „vrij van genetisch gemodificeerde organismen” en derhalve ook niet voor de vermelding van deze eigenschap op de etiketten van voedingsmiddelen die zich daarop zouden kunnen beroepen.

Desalniettemin vermeldt de tiende overweging van Verordening (EG) 258/97 van het Europees Parlement en de Raad van 27 januari 1997 inzake nieuwe voedingsmiddelen en nieuwe voedsel ingrediënten dat „een leverancier niets in de weg staat om de consument via het etiket op een levensmiddel of voedsel ingrediënt erover te informeren dat het desbetreffende product geen nieuw voedingsmiddel is in de zin van deze verordening of dat de in artikel 1, lid 2, genoemde technieken met behulp waarvan nieuwe voedingsmiddelen worden verkregen, niet zijn gebruikt bij de productie van het desbetreffende levensmiddel of voedsel ingrediënt”. De mogelijkheid om over te gaan tot een vrijwillige etikettering die de eindverbruiker aangeeft dat hij niet te maken heeft met een genetisch gemodificeerd levensmiddel of dat het betrokken product van genetisch gemodificeerde organismen gevrijwaard is, zoals in dit geval van belang zou zijn, is geregeld in Richtlijn 79/112/EEG van de Raad van 18 december 1978 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake etikettering en presentatie van levensmiddelen bestemd voor de eindverbruiker alsmede inzake de daarvoor gemaakte reclame ⁽¹⁾ en in het bijzonder in de artikelen volgens welke de etikettering de consument niet op een dwaalspoor mag brengen en waarvan de tenuitvoerlegging valt onder de bevoegdheden en verantwoordelijkheid van de autoriteiten in de lidstaten.

De Commissie onderzoekt momenteel evenwel de mogelijkheden voor een overeenkomstige mededeling over dit onderwerp op communautair niveau, maar zij is in dit stadium niet in staat om uitgebreidere informatie over dit thema te geven.

⁽¹⁾ PB L 33 van 8.2.1979.

(1999/C 348/039)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0192/99
van Robert Evans (PSE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Ariane

Kan de Commissie aangeven of zij in het kader van het kortgeleden goedgekeurde Ariane-programma projectvoorstellen zal goedkeuren die erop gericht zijn om boeken, tijdschriften en dergelijke beter toegankelijk te maken voor blinden en slechtzienden?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(23 maart 1999)

Het Ariane-programma, dat door het Parlement en de Raad op 24 oktober 1997 werd goedgekeurd (Besluit nr. 2085/97/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 oktober 1997 tot vaststelling van een programma voor steun op het gebied van het boek en het lezen, met inbegrip van vertalingen (Ariane) ⁽¹⁾), is erop gericht de samenwerking tussen de lidstaten op het gebied van het boek en het lezen aan te moedigen; hun activiteiten op dit gebied te ondersteunen en aan te vullen door bij te dragen tot de ontplooiing van hun culturen onder eerbiediging van de nationale en regionale verscheidenheid van die culturen; de kennis en de verbreiding van de literatuur en de geschiedenis van de Europese volkeren te bevorderen alsmede de toegang van de Europese burger daartoe te vergroten, met name door middel van steun voor de vertaling van literaire werken, toneelstukken en naslagwerken en voor in partnerschap uitgevoerde samenwerkingsprojecten, alsmede door middel van bijscholing van beroepsbeoefenaars op dat gebied.

In het kader van actie 1, die betrekking heeft op steun voor de vertaling van literaire werken, toneelstukken en naslagwerken moeten alle voorgedragen projecten gericht zijn op de vertaling van het werk in tenminste een andere taal van de Gemeenschap. Dit betekent dat een project dat niet voorziet in vertaling in een andere taal van de Gemeenschap, maar eerder gericht is op het aanbrengen van wijzigingen die noodzakelijk zijn om het boek en het lezen toegankelijker te maken voor blinden en slechtzienden, niet voor deze actie in aanmerking komt.

In het kader van actie 2 — steun voor in partnerschap uitgevoerde samenwerkingsprojecten die tot doel hebben de bevordering van het boek en het lezen alsmede de toegang van de burger daartoe te verbeteren — kan echter ook een aanvraag worden ingediend voor projecten die erop gericht zijn het boek en het lezen meer toegankelijk te maken voor blinden en slechtzienden en ook voor andere personen. Dergelijke projecten moeten uiteraard ook beantwoorden aan de selectiecriteria, met name wat betreft de behoefte aan een Europese dimensie.

Ten slotte kunnen bij de uit hoofde van actie 3 — steun voor bijscholing van beroepsbeoefenaars — ingediende projecten ook blinden en slechtzienden worden betrokken, op voorwaarde dat de andere criteria voor deelneming aan het project in acht zijn genomen.

⁽¹⁾ PB L 291 van 24.10.1997.

(1999/C 348/040)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0193/99
van Robert Evans (PSE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Grijs walvissen in Mexico

De Europese Unie voert momenteel onderhandelingen met de Mexicaanse regering over een breed opgezette en ambitieuze overeenkomst voor economische en politieke samenwerking. In de preambule bij het ontwerpvoorstel voor een besluit van de Raad (COM(97) 0527 def.) ⁽¹⁾ wordt melding gemaakt van het belang dat beide partijen hechten aan de tenuitvoerlegging van het beginsel van duurzame ontwikkeling, zoals overeengekomen in Agenda 21 van de Verklaring van Rio inzake milieu en ontwikkeling van 1992. Bovendien wordt in artikel 34 van het onderhavige voorstel verklaard dat de partijen het milieu en het ecologisch evenwicht in hun respectievelijke rechtsgebieden dienen te beschermen. Aangezien het voorstel voor een vrijhandelsovereenkomst tussen Mexico en de EU tot nu toe geen aanvullende overeenkomst inzake het milieu omvat — een niveau van bescherming zoals is voorzien in de Noord-Amerikaanse Vrijhandelsassociatie (NAFTA) — wordt gevreesd dat de Mexicaanse milieuwetgeving niet volledig zal worden gehandhaafd en dat dit zal leiden tot een oneerlijk handelsvoordeel tussen de EU en Mexico.

Is de Commissie op de hoogte van het feit dat de Mexicaanse regering en de Japanse onderneming Mitsubishi van plan zijn in Baja California een industrieel zoutwinningscomplex te bouwen in een ongerepte lagune, de Laguna San Ignacio, die door grijze walvissen wordt gebruikt om zich voort te planten, door Mexico in 1976 is aangewezen als walvisreservaat, tevens is beschermd met de Mexicaanse presidentiële verordening van 1988 (als deel van het Vizcaino Biosfeerreservaat) en bovendien internationale bescherming geniet aangezien de lagune in 1993 met een door 159 partijen ondertekende overeenkomst tot werelderfgoed is verklaard, hetgeen inhoudt dat genoemde zoutwinningsfabriek onverenigbaar is met de letter en de geest van de ontwerpovereenkomst, en in het bijzonder met de artikelen 29 en 30 daarvan?

Is de Commissie, in overeenstemming met de regelmatige dialoog en uitwisseling van informatie waarnaar in artikel 13 van de ontwerpovereenkomst wordt verwezen, bereid om een discussie te starten over het project voor de bouw van een zoutwinningsfabriek in de Laguna San Ignacio door het bedrijf ESSA, over de bedreiging van de grijze walvis en andere flora en fauna, waaronder de ernstig bedreigde gaffelantilope, alsmede over de bezwaren tegen de aanleg van een hoogindustriële complex in een gebied dat is aangewezen als werelderfgoed, en de Mexicaanse regering te verzoeken de bouw van deze zoutwinningsfabriek te verbieden?

Is de Commissie, indien de Mexicaanse regering aan het bedrijf ESSA toestemming verleent om de bouw van de zoutwinningsfabriek voort te zetten, bereid te overwegen om in overeenstemming met artikel 5, lid k van de ontwerpovereenkomst een uitzondering te maken voor de invoer van zout vanuit Mexico naar de EU, teneinde de bouw van deze zoutwinningsfabriek te helpen voorkomen?

Is de Commissie, indien de Mexicaanse regering aan het bedrijf ESSA toestemming verleent om de bouw van de zoutwinningsfabriek voort te zetten, bereid om de kwestie aan de orde te stellen bij de lidstaten van de EU die aangesloten zijn bij de Conventie inzake het Werelderfgoed en ze te verzoeken een voorstel in te dienen bij de Algemene Vergadering van de Conventie om het gehele El Vizcaino MAB/UNESCO Biosfeerreservaat (dat tevens de Laguna San Ignacio omvat) op te nemen op de lijst van bedreigd werelderfgoed?

(¹) PB C 350 van 19.11.1997, blz. 6.

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(8 april 1999)

De Commissie is het geachte parlementslid erkentelijk voor deze vraag en het belang dat hij hecht aan het lot van de Laguna San Ignacio. De Commissie is op de hoogte van het geplande project om een op zonneverdamming gebaseerde zoutwinningsfabriek in dit gebied op te zetten.

Het geachte parlementslid noemt een aantal belangrijke milieubepalingen in de Overeenkomst inzake economisch partnerschap, politieke coördinatie en samenwerking die de Gemeenschap en haar lidstaten in december 1997 met Mexico hebben ondertekend. Hoewel de Overeenkomst reeds door een aantal lidstaten is geratificeerd met het oog op de inwerkingtreding van de Overeenkomst en de rechtsbepalingen daarvan, moeten de overige lidstaten, het Parlement (waar men reeds met dit proces is begonnen) alsmede Mexico de vereiste procedures nog afronden. De Commissie zal desalniettemin de bezorgdheid van het Parlement bij gelegenheid aan Mexico overbrengen zodat duidelijk wordt dat deze kwestie sterke gevoelens losmaakt.

Aan de suggestie van het geachte parlementslid om de invoer van Mexicaans zout uit te sluiten van een toekomstige vrijhandelsovereenkomst kan geen gevolg worden gegeven. De Gemeenschap verleent immers al belastingvrije toegang voor zout uit Mexico (GN-code 25010000) op grond van haar multilaterale verplichting in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) die haar ertoe verbindt Mexico op basis van meestbegunstigde natie (MFN), belastingvrije toegang te verschaffen. Een uitzondering maken in een bilaterale context zou derhalve niet van toepassing zijn omdat er geen tarief zou zijn dat verder ontmanteld kan worden.

Tot op heden is de Gemeenschap altijd gekant geweest tegen unilaterale handelsmaatregelen om doelstellingen inzake milieu en natuurbehoud na te streven en wel om twee redenen. Dergelijke actie is ten eerste uiterst ineffectief gebleken. Ten tweede mogen de leden van de WTO op grond van de WTO-voorschriften geen beperkingen opleggen aan de invoer op basis van de verwerkings- en productiemethoden (ppm's) van producten zodat de Gemeenschap haar verplichtingen als WTO-lid niet zou nakomen wanneer zij op dergelijke gronden zou overgaan tot een dergelijke maatregel.

De Gemeenschap zou de suggestie van het geachte parlementslid om dit vraagstuk aan de orde te stellen op de Conventie inzake het Werelderfgoed in overweging kunnen nemen daar zij voorstander is van multilateraal overeengekomen actie.

(1999/C 348/041)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0199/99**van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie**

(11 februari 1999)

Betreft: Gevaar van uitsterven van de wolf in Asturië

Onlangs berichtten de regionale media dat het Comiè ter bescherming van de wolf had besloten deze diersoort uit het Asturische gebied van het natuurpark Picos de Europa te verwijderen, omdat de „eigen en traditionele habitat” van de wolf de kant van León van dit beschermde gebied is en derhalve alle wolven die zich permanent in Asturië bevinden, moeten worden afgeschoten.

Spanje is een van de laatste plaatsen in West-Europa waar nog wolven voorkomen. De wolf behoort tot de diersoorten die van communautair belang zijn en streng moeten worden beschermd. Richtlijn 92/43/EEG ⁽¹⁾ bepaalt dat de lidstaten elke vorm van opzettelijke schade aan de wolven moeten verbieden, met bepaalde uitzonderingen, indien er geen andere bevredigende oplossing bestaat en de handhaving van de wolvenpopulatie niet in gevaar komt.

Kan de Commissie derhalve mededelen of zij van deze situatie op de hoogte is en of zij niet meent dat het willekeurige gebruik van vergif en wildklemmen, alsmede het ontbreken van vastbeslotenheid bij de bevoegde instanties om deze moeilijke situatie op te lossen, de juiste toepassing van genoemde richtlijn in de weg staan.

Hoe staat het met de opname van de wolf in bijlage II van richtlijn 92/43/EEG door Spanje?

Hoe is de stand van de omzetting van de onderhavige richtlijn door de Spaanse autoriteiten?

Kan de Commissie informatie verstrekken over het verdere verloop van deze zaak?

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(18 maart 1999)

De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde feiten.

In het kader van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna is de in Asturië (ten noorden van de Duero) voorkomende wolf een soort die in bijlage V, onder a), als een diersoort van communautair belang is opgenomen waarvan de onttrekking aan de natuur en de exploitatie aan beheersmaatregelen onderworpen kunnen zijn. De Commissie heeft op geen enkel ogenblik vernomen dat er vergif of wildklemmen werden gebruikt, hetgeen in beginsel verboden is bij artikel 15 van voornoemde richtlijn. Er zij evenwel op gewezen dat er afwijkingen op de artikelen 12, 13, 14 en 15 zijn vastgesteld in het kader van artikel 16 van de genoemde richtlijn.

De ten zuiden van de Duero voorkomende wolvenpopulaties zijn in bijlage II van Richtlijn 92/43/EEG opgenomen als diersoort van communautair belang voor de instandhouding waarvan aanwijzing van speciale beschermingszones vereist is. De door het geachte parlementslid beschreven wolvenpopulatie valt evenwel onder bijlage V, aangezien het om een ten noorden van de Duero voorkomende populatie gaat, zoals boven is vermeld.

Richtlijn 92/43/EEG inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats is door Spanje in nationale wetgeving omgezet bij het Real Decreto 1997/1995 van 7 december 1995, waarbij maatregelen zijn vastgesteld die een bijdrage en garantie voor de biodiversiteit moeten vormen via de instandhouding van natuurlijke habitats en van de bosfauna en -flora, gewijzigd bij het Real Decreto 1993/1998 van 12 juni 1998.

In zoverre de genoemde feiten geen inbreuk op het communautaire recht lijken uit te maken, is de Commissie niet van plan bijzondere stappen tegen de Spaanse autoriteiten te ondernemen.

(1999/C 348/042)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0204/99**van Manuela Frutos Gama (PSE) aan de Commissie**

(12 februari 1999)

Betreft: Bescherming van de kleine en middelgrote elektriciteitsverbruikers in het kader van de liberalisering van de energiesector

In het kader van de toepassing van de elektriciteitsrichtlijn zijn de Spaanse bedrijven en de Spaanse overheid voor het volgende decennium een beperkte daling van de tarieven voor MKB's en huishoudelijke verbruikers met 1 of 2 % overeengekomen, en een vaste stijging met 4,5 % van de tarieven om de kosten van de overgang tot concurrentie te dekken, onafhankelijk van de evolutie van andere parameters van de energiemarkt. Acht de Commissie deze afspraak in overeenstemming met de doelstellingen van het Verdrag?

Antwoord van de heer Papoutsis namens de Commissie

(12 april 1999)

De liberalisering van de markt voor energie geschiedt volgens Richtlijn 96/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽¹⁾ stapsgewijs. Het aandeel van de in aanmerking komende consumenten, d.w.z. de consumenten die vrij zijn in hun keuze van electriciteitsleverancier, dient in de eerste fase tenminste een communautair gemiddelde van grote industriële afnemers met een jaarlijks verbruik van meer dan 40 Gigawattuur te vertegenwoordigen en zal nadien successievelijk uitgebreid worden met een groter aandeel van kleine verbruikers. Het is juist dat gedurende deze geleidelijke openstellingsperiode de voordelen van de liberalisering groter zijn voor de reeds in aanmerking komende verbruikers. De Commissie verwacht echter dat door een verdere uitbreiding van het aandeel van in aanmerking komende consumenten naar het Midden- en Kleinbedrijf (MKB) en via een systeem van in aanmerking komende distributeurs en nieuwe op de markt voor energie opererende handelaars en producenten de liberalisering ook voor kleinere verbruikers in steeds grotere mate voordelig zal zijn.

De Spaanse electriciteitswet voldoet in dit opzicht volledig aan het tijdschema van de richtlijn wat betreft de openstelling van de markt en gaat met haar tariefverlaging voor kleine verbruikers zelfs verder. Naarmate de liberalisering voortschrijdt, hoopt de Commissie dat ook huishoudelijke verbruikers in toenemende mate van de voordelen kunnen genieten.

Wat betreft de vraag inzake de overgang tot concurrentie in Spanje onderzoekt de Commissie deze kwestie nog uit hoofde van artikel 24 van de richtlijn (gestrande kosten) en de regelgeving inzake nationale bijstand van het EG-Verdrag. Om deze reden kan de Commissie op dit moment het geachte parlementslid alleen verwijzen naar haar antwoorden op de mondelinge vragen H-161/99 van de heer Izquierdo Collado en H-162/99 van mevrouw Garcia Arias tijdens het vragenuur van de parlementszitting van maart 1999.

⁽¹⁾ PB L 27 van 30.11.1992.

(1999/C 348/043)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0205/99**van Manuel Escolá Hernando (ARE) aan de Commissie**

(12 februari 1999)

Betreft: Financiering van afwateringssystemen in Aragon

Uit het verslag van de Commissie over het Cohesiefonds voor 1997 blijkt dat in de Autonome Gemeenschap Aragon 9 afwateringssystemen werden gefinancierd, voor in totaal 29 miljoen ecu.

Kan de Commissie mededelen om welke projecten het gaat, hoeveel geld voor elk ervan werd uitgetrokken en in welk stadium de projecten zich bevinden?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(16 maart 1999)

Bij de negen betrokken afwateringssystemen gaat het om de aanleg van verzamelriolen en waterzuiveringsinstallaties in de steden Alcañis, Barbastro, Calatayud, Ejea de los Caballeros, Binéfar, Calamocha, Cariñena, Fraga en Taragona.

Deze projecten worden thans uitgevoerd en de werkzaamheden zullen tussen november 1999 en december 1999 worden afgesloten. Het Cohesiefonds is bij de financiering ervan betrokken met een bijdrage van 23,43 miljoen € tegenover een totale investering van 29,29 miljoen €.

De informatiekaarten met betrekking tot deze projecten worden het geachte parlementslid en het secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks toegezonden.

(1999/C 348/044)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0206/99
van Manuel Escolá Hernando (ARE) aan de Commissie**

(12 februari 1999)

Betreft: Steunverlening aan de Spaanse regio's van doelstelling 1

Overeenkomstig de besluiten van de Top van Edinburgh zullen de vastleggingskredieten van de structuurfondsen en het Cohesiefonds ten behoeve van de regio's van doelstelling 1 samen in reële waarde een verdubbeling mogelijk maken van de financiële steun van de Gemeenschap aan deze regio's.

Voor de periode 1993-1999 werd aan Spanje 7.950 miljoen ecu uit het Cohesiefonds toegewezen.

Kan de Commissie de verdeling van dit bedrag per project aangeven?

Is de Commissie van oordeel dat de Spaanse regering de toezegging is nagekomen om de voor de regio's van doelstelling 1 bestemde steun in reële waarde te verdubbelen, door de in het kader van het Cohesiefonds beschikbare kredieten aan de betrokken autonome gemeenschappen toe te wijzen?

Antwoord van Mevr. Wulf-Mathies namens de Commissie

(10 maart 1999)

In artikel 12, lid 3, van Verordening (EEG) 2081/93 van de Raad van 20 juli 1993 tot wijziging van Verordening (EEG) 2052/88 betreffende de taken van de Fondsen met structurele strekking, hun doeltreffendheid alsmede de coördinatie van hun bijstandsverlening onderling en met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten (!) is het volgende bepaald: „De verhoging van de vastleggingskredieten van de Structuurfondsen moet het mogelijk maken dat tussen 1992 en 1999 de vastleggingen uit hoofde van doelstelling 1 en van het cohesie-financieringsinstrument voor de vier lidstaten waarvoor dit instrument geldt in reële termen verdubbelen.” Dit artikel is de afspiegeling van de conclusies van de Europese Raad van Edinburgh waarin onder andere werd gezegd: „Voor de vier lidstaten van het Cohesiefonds betekent dit ongeveer 85 miljard ecu over de periode 1993-1999.”.

Zowel wat het Cohesiefonds als wat de vastleggingskredieten voor doelstelling 1 voor de 4 bedoelde lidstaten betreft, heeft de Commissie ten volle rekening gehouden met deze wettelijke en politieke besluiten. Daarom zal voor deze vier lidstaten samen de verdubbeling tussen 1992 en 1999 worden bereikt. Er bestaat echter geen verplichting voor de lidstaten om de middelen van de Structuurfondsen en van het Cohesiefonds te verdubbelen voor de gebieden van doelstelling 1.

De Commissie zendt het geachte Parlementlid en het secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks de lijst met de sinds 1993 in Spanje mede door het Cohesiefonds gefinancierde projecten en de gevraagde gegevens.

De vraag over de meer specifiek in regio's van doelstelling 1 bestede middelen van het Cohesiefonds zou volgens de Commissie aan de Spaanse regering moeten worden gesteld.

(¹) PB L 193 van 31.7.1993.

(1999/C 348/045)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0207/99
van Heidi Hautala (V) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Uitbetalingen aan NGO's

Bij de uitbetaling van middelen door de Europese Gemeenschap aan NGO's treden vaak problemen op. Op mijn vraag E-2156/98 (10.9.1998) antwoordde commissaris Erkki Liikanen dat de hoogte van de uitbetaalde bedragen in beginsel op wettelijke grondslag en in laatste instantie aan de hand van aanwijzingen en richtsnoeren van de Commissie wordt vastgesteld. In zijn antwoord raadt de commissaris aan overleg te plegen met de eenheid waar het besluit betreffende de verstrekte hulp is genomen.

Voor NGO's is het moeilijk om er achter te komen waarom uitbetalingen op zich laten wachten, ook al zijn de eindbalans en het eindverslag van de betreffende NGO door de Commissie goedgekeurd. Verzoeken om informatie via de post, per fax of per telefoon blijven veelal onbeantwoord. De vertragingen kunnen oplopen tot wel een jaar, zonder dat de organisatie te horen krijgt waar de toegezegde middelen blijven. Voor NGO's levert dit ernstige problemen op, niet alleen voor de afwikkeling van het project, maar ook met het oog op de boekhouding.

Is de afdeling van de Commissie die verantwoordelijk is voor de uitvoering van en controle op de projecten in staat om contact houden met de financiële afdeling en deze afdeling bij haar werkzaamheden tot spoed te manen? Op welke wijze controleert de Commissie de betalingen van de financiële afdeling? Hoe luiden de aanwijzingen en richtsnoeren van de Commissie met betrekking tot de financiering van projecten?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(28 april 1999)

Er dient op gewezen te worden dat de uitvoering van de begroting door de Commissie gebaseerd is op het beginsel van de scheiding van de functies van ordonnateur, rekenplichtige en financieel controleur. Wat de organisatie betreft, stemt dit beginsel overeen met de scheiding van deze functies in de verschillende directoraten-generaal, onder het gezag van de verschillende Commissieleden. De ordonnateurs of de operationele directoraten-generaal beheren de projecten en zijn bevoegd om betalingsverplichtingen aan te gaan en betalingsopdrachten te verstrekken. De ordonnateurs dienen voor de besteding van de kredieten het visum van de financieel controleur te vragen. Dit visum heeft betrekking op de beschikbaarheid van de kredieten, de overeenstemming van de verrichtingen met de voorschriften en het voeren van een goed financieel beheer. In laatste instantie gaat de rekenplichtige over tot de betaling waardoor de Instelling van haar verbintenissen jegens haar schuldeisers wordt bevrijd.

In de afgelopen jaren heeft de Commissie in het kader van het programma „Gezond en doelmatig beheer” (SEM 2000) verschillende initiatieven genomen om zoveel mogelijk vertraging bij de betaling van de communautaire steun te voorkomen.

De Commissie gaat nauwkeurig na of de diensten zich aan de betalingstermijnen houden. Zo bedroeg de gemiddelde termijn voor de uitvoering van de betalingen in het begrotingsjaar 1998 55,1 dagen. Deze termijn gaat in op de datum van ontvangst van een factuur of van een aanvaardbaar verzoek tot betaling en loopt af op de dag waarop de bank van de Commissie de opdracht om de begunstigde te betalen uitvoert. Uit de statistieken blijkt dat de meeste vertraging zich voordoet bij de ordonnateurs. Er is bovendien vastgesteld dat 74 % van alle betalingen van de Commissie binnen de 60 dagen plaatsvinden en voor 15 % bedraagt die termijn meer dan 90 dagen. De Commissie heeft voor haar diensten een doelstelling vastgesteld, nl. dat 95 % van haar betalingen binnen de 60 dagen moeten worden uitgevoerd en zij zal deze doelstelling blijven nastreven.

Uit de interne statistieken blijkt eveneens dat de betalingen uit het oogpunt van de gebruikelijke handelspraktijk binnen redelijke termijnen worden uitgevoerd, behalve in de gevallen waarin deze vertraging verband houdt met omstandigheden die toe te schrijven zijn aan de begunstigden zelf (onjuiste bankgegevens, ontoereikende motivering, het geheel of gedeeltelijk ontbreken van bewijsstukken of het niet in acht nemen van de contractuele bepalingen).

Voorts heeft de Commissie op 10 juni 1997 haar goedkeuring gehecht aan de mededeling over de betalingstermijnen van de Commissie en de achterstandsrente ⁽¹⁾ waarbij voor de Commissie de verplichting wordt ingevoerd om, op verzoek van de begunstigde, de betaling toe te staan van achterstandsrente in de gevallen waarin de betalingen niet worden uitgevoerd binnen de volgens de gebruikelijke handelspraktijk opportuun geachte termijnen (60 dagen) en op voorwaarde dat de begunstigde de geldende contractuele bepalingen in acht heeft genomen. Deze verplichting dient te worden opgenomen in alle overeenkomsten die door de Commissie vanaf de datum van de mededeling worden gesloten. Bovendien heeft de Commissie een herziening van het Financieel Reglement ⁽²⁾ en van de uitvoeringsvoorschriften daarvan voorgesteld om het recht van te laat betaalde crediteuren op achterstandsrente te bevestigen.

De Commissie heeft onlangs opdracht gegeven voor een externe studie over de betalingstermijnen die thans is voltooid. Over de resultaten van deze studie en de daarin vervatte aanbevelingen zal binnenkort een mededeling van de Commissie worden gepubliceerd.

Uit operationeel oogpunt is de Commissie blijven streven naar een verbetering van het financieel beheer door het opzetten van haar nieuw geautomatiseerd boekhoudsysteem (Sincom²). Zodra dit systeem volledig operationeel is, zullen de betalingen met de nodige zekerheid en veel doeltreffender kunnen worden uitgevoerd.

De regels betreffende de uitvoering van de begroting zijn opgenomen in het Financieel Reglement en de uitvoeringsvoorschriften daarvan.

⁽¹⁾ SEC(97) 205.

⁽²⁾ SEC(98) 1228 def.

(1999/C 348/046)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0215/99
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Luchtvaartongelukken

Op mijn mondelinge vraag (H-0036/98 ⁽¹⁾) over de oprichting van een permanente instantie voor het onderzoek inzake luchtvaartongelukken werd geantwoord dat „de Griekse regering een ontwerp van Presidentieel Decreet heeft ingediend en de problemen zouden zijn opgelost eens dit van toepassing is”. Op mijn schriftelijke vraag van 15.1.1998 (P-0001/98 ⁽²⁾) betreffende de controle op luchtvaartuigen uit derde landen antwoordde de Commissie evenwel „dat ze niet weet of dergelijke inspecties ook in Griekenland plaatsvinden”.

Kan de Commissie meedelen:

1. of er volgens haar al vorderingen zijn in de zaak van de permanente instantie voor het onderzoek inzake luchtvaartongelukken; en
2. of er in Griekenland inspecties plaatsvinden voor luchtvaartuigen uit derde landen?

⁽¹⁾ Handelingen van het Europees Parlement (februari 1998).

⁽²⁾ PB C 196 van 22.6.1998, blz. 106.

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(12 april 1999)

1. Zoals uit haar antwoord op de tijdens de vergaderperiode van februari 1998 ⁽¹⁾ gestelde mondelinge vraag H-36/98 van het geachte parlementslid bleek, was de Commissie na een zorgvuldige onderzoek van mening dat de vooruitgang op het terrein van onderzoek naar luchtvaartongelukken niet voldoende was. In september 1998 overhandigde de Commissie uit hoofde van artikel 169 van het EG-Verdrag de Griekse overheid een met redenen omkleed advies.

2. Als antwoord op schriftelijke vraag P-0001/98 ⁽²⁾ van het geachte parlementslid heeft de Commissie een lijst van lidstaten ter beschikking gesteld die reeds deelnamen aan de uitwisseling van gegevens omtrent de controle op luchtvaartuigen. Griekenland heeft tevens een aantal rapporten omtrent de inspecties op haar luchthavens van luchtvaartuigen uit derde landen ter beschikking gesteld.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europees Parlement (februari 1998).

⁽²⁾ PB C 196 van 22.6.1998.

(1999/C 348/047)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0223/99
van Daniela Raschhofer (NI) aan de Commissie

(3 februari 1999)

Betreft: Affaire met giften „World Vision Austria”

Bij de beantwoording van mijn vraag (P-3879/98) ⁽¹⁾ ging de Commissie niet uitgebreid en gedetailleerd op mijn vragen in. Ik zal mij daarom nogmaals inspannen mijn vragen over de giftenaffaire in verband met „World Vision Austria” een concrete vorm te geven en deze uit te breiden.

1. In de beantwoording van de vraag door Commissielid Bonino schrijft deze dat de Commissie zich met deze aangelegenheid heeft beziggehouden, maar niet over criteria beschikt die het mogelijk maken in deze zaak uitspraken te doen. Beschikt de Commissie inmiddels over nieuwe „criteria” in de bedoelde zaak, die tot nieuwe inzichten hebben geleid, en heeft de hoeveelheid informatie waarover de Commissie beschikt sinds mijn laatste vraag nog veranderingen ondergaan? Zo ja, in welk opzicht, en zo nee, waarom niet?
2. Heeft de Commissie sinds het bekend worden van de affaire „World Vision Austria” een doelgericht onderzoek uitgevoerd of heeft zij daarvoor plannen?
3. Is er sprake geweest van interventies, besprekingen of diverse andere aanvragen om een EU-hulpproject voor Bosnië door de hulporganisatie „World Vision Austria” te doen uitvoeren?
4. Wie belastte zich met de controle op de correcte afwikkeling van de projecten ter plaatse, in Oostenrijk, resp. bij de Europese Commissie?
5. In verband met een andere geval verklaarde de vrouw van EU-afgevaardigde Karl Habsburg voor de Oostenrijkse televisie dat haar man bemiddelde bij de totstandkoming van waardevolle contacten met de EU om gelden voor projecten te verwerven. Was er in verband met EU-hulpfondsen ook in het onderhavige geval met „World Vision Austria” sprake van dergelijke contacten of besprekingen?
6. Zijn er plannen voor een onderzoek van de correcte uitvoering en afwikkeling van de projecten door de EU-Rekenkamer of de interne controlediensten van de Commissie? Zo ja, wanneer zullen dan de verslagen hierover beschikbaar zijn? Mochten dergelijke plannen niet bestaan, waarom niet?

⁽¹⁾ PB C 207 van 21.7.1999, blz. 140.

(1999/C 348/048)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0313/99
van Klaus Lukas (NI) aan de Commissie

(19 februari 1999)

Betreft: World Vision Oostenrijk

Wij beschikken over informatie volgens welke World Vision Oostenrijk voor de Commissie PHARE- en TACIS-projecten ten bedrage van 3,8 miljoen ecu in Bosnië, Roemenië en Mongolië heeft gecontracteerd.

Hebben zich bij deze projecten onregelmatigheden, d.w.z. de verdenking van fraude en corruptie, voorgedaan?

Heeft de Commissie boekhoudingen onderzocht?

Werden ter plaatse stelselmatig inspecties van de volgens de rapporten uitgevoerde werkzaamheden verricht?

Werden de projecten eventueel op tijd geannuleerd en werden de uitbetaalde middelen teruggevorderd? Zo ja, voor welk bedrag?

Werd er aangifte wegens een strafbaar feit gedaan? Zo ja, tegen wie en waarom? Zo nee, waarom niet?

Werd de Commissie door het Oostenrijks Openbaar Ministerie op de hoogte gesteld van het lopende onderzoek tegen WVO? Wanneer gebeurde dit? Over welke kennis beschikt het Oostenrijks Openbaar Ministerie in verband met de door de EU gefinancierde projecten?

(1999/C 348/049)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0559/99
van Karl Habsburg-Lothringen (PPE) aan de Commissie

(3 maart 1999)

Betreft: Eventuele verduistering van EU-fondsen (World Vision)

Met name in de Oostenrijkse media is in verband met een schenkingenaffaire bij World Vision voortdurend melding gemaakt van verduistering van EU-fondsen en van ingrijpen door Europarlementariërs. Heeft de Oostenrijkse organisatie World Vision EU-fondsen verduisterd of zijn de kredieten correct gebruikt, en hebben leden van het Europees Parlement zich werkelijk met de gang van zaken bemoeid? Zo ja, wie?

Gecombineerd Antwoord
van Mevrouw Bonino namens de Commissie
op de schriftelijke vragen P-0223/99, E-0313/99 en P-0559/99

(20 april 1999)

Toen de Commissie eind november 1998 in kennis werd gesteld van de juridische procedures ten aanzien van World Vision Austria (WVA) heeft zij contact opgenomen met de gerechtelijke autoriteiten in Oostenrijk en haar medewerking aangeboden voor de aspecten die verband hielden met communautaire fondsen. Voorts heeft zij gevraagd op de hoogte te worden gehouden van alle bevindingen in verband met deze aspecten overeenkomstig de bepalingen van de nationale wetgeving.

In januari 1999 heeft met toestemming van de gerechtelijke autoriteiten in Oostenrijk een financiële controle plaatsgevonden in het veldhoofdkwartier van de uitvoerende partner van WVA in Sarajevo (World Vision International BiH) waar de financiële documenten voor door de Gemeenschap gefinancierde hulpprojecten worden bewaard. Deze audit was beperkt tot een controle en een onderzoek van door de Commissie (ECHO) gefinancierde activiteiten. Wat het gebruik van de ECHO-fondsen door deze niet-gouvernementele organisatie betreft, werden geen onregelmatigheden geconstateerd.

De contacten tussen de Commissie en WVA in verband met humanitaire projecten, zowel voor, tijdens als na de tenuitvoerlegging, vonden meestal plaats tussen de kantoren van World Vision in Bosnië-Herzegovina en het kantoor van de Commissie (ECHO) in Sarajevo en hadden een louter operationeel karakter. Dergelijke contacten werden niet gebruikt voor het werven van humanitaire fondsen voor door WVA gesteunde projecten in Bosnië. De voorstellen van deze organisatie werden op hun merites beoordeeld overeenkomstig de terzake geldende criteria. Het toezicht op de tenuitvoerlegging van deze projecten was in handen van het kantoor van de Commissie (ECHO) in Sarajevo, met technische bijstand van de plaatselijke International Management Group (IMG).

Voor twee van de drie contracten met WVA heeft de Commissie in september en oktober 1988 twee definitieve betalingen gedaan aan WVA ten bedrage van respectievelijk 38.900 en 30.383 €. Dit was korte tijd voor de Commissie kennis kreeg van de juridische procedures. De Oostenrijkse autoriteiten hebben vervolgens de bankrekeningen van WVA geblokkeerd. Bij wijze van aanvullende controle heeft de Commissie de juridisch adviseur van WVA een brief gezonden met het verzoek de status van deze betalingen te controleren en na te gaan of zich onregelmatigheden hadden voorgedaan die gevolgen konden hebben voor de communautaire fondsen. Een definitieve betaling in het kader van het derde contract met WVA ten bedrage van ongeveer 100.000 Euro werd bij wijze van voorzorgsmaatregel opgeschort. Deze betaling blijft opgeschort tot de juridisch adviseur meer duidelijkheid verschaft.

Naast de projecten op het gebied van de humanitaire hulp heeft WVA in het kader van de Obnova, Phare en Tacis programma's in Bosnië, Roemenië en Mongolië de volgende contracten ontvangen:

(in euro)

Programma	Actie	Bedrag van het contract
Obnova	Geïntegreerd programma voor de terugkeer van vluchtelingen en ontheemden naar de plaatsen Maglaj en Zavidovici, Bosnië	3 539 370
Phare: Partnerschap	Renovatie van een dorp in Roemenië	57 480
Phare: Partnerschap	Micro-onderneming ten behoeve van de lokale bevolking (Roemenië)	118 480
Phare: Partnerschap	Opleiding en advies voor micro-onderneming (Roemenië)	153 000
Tacis: Partnerschap & Samenwerking	Lokaal bosbouwproject in Mongolië	118 160

Het project in het kader van het Obnovaprogramma heeft ten doel de terugkeer van vluchtelingen en ontheemden (418 Bosniërs, 266 etnische Serviërs en 91 etnische Kroaten) naar hun woonplaats te bevorderen door het herstel van de wooninfrastructuur en het opnieuw op gang brengen van de socio-economische structuren. Bij de regelmatige monitoring van het project bleek dat de tenuitvoerlegging uit technisch oogpunt geen problemen deed rijzen en ook de financiële aspecten leken in orde te zijn. Op 6 mei 1998 heeft de Commissie een bedrag van 1.695.890 € vooruitbetaald aan World Vision Austria. Sindsdien hebben geen verdere betalingen plaatsgevonden. Het huidige project zou op 1 april 1999 worden beëindigd, doch de Commissie heeft besloten, hoewel zij in verband met dit project geen bewijs van fraude heeft ontvangen, het project op te schorten en een diepgaand onderzoek naar de tenuitvoerlegging daarvan in te stellen.

Het eerste Phare-project werd in juni 1998 voltooid en de resultaten van een monitoringbezoek door onafhankelijke deskundigen in mei 1998 waren positief. De laatste tranche van 8.622 € is nog niet betaald. WVA was niet de belangrijkste partner bij dit contract. Het tweede Phare-project is voltooid en de resultaten van een monitoringbezoek door onafhankelijke deskundigen in december 1998 zijn eveneens overwegend positief. De definitieve betaling van 17.772 € is evenwel opgeschort hangende een accountscontrole van de projectkosten. Het laatste Phare-project werd onmiddellijk geannuleerd toen de Commissie kennis kreeg van de aanhouding van het (voormalige) WVO-personeel en de eerste (en enige) betaling van 61.000 € werd teruggevorderd.

Het TACIS-contract werd in november 1998 beëindigd naar aanleiding van de mededeling van de internationale voorzitter van World Vision dat WVA van het internationale netwerk zou worden uitgesloten. In het kader van dit contract werden geen betalingen verricht.

(1999/C 348/050)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0237/99

van Antonio Tajani (PPE) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Rapport van de Italiaanse geheime dienst over het gebruik van de euro voor witwaspraktijken

Is de Commissie op de hoogte van de inhoud van het rapport van de SISMI, de Italiaanse militaire geheime dienst, dat in „Il Messagero” van 25 januari 1999 werd gepubliceerd en waarin wordt gesteld dat de euro gebruikt zou kunnen worden voor het witwassen van zwart geld dat nog niet in het financiële en bankcircuit is geïntroduceerd?

Is de Commissie voornemens de Italiaanse regering te vragen haar dat rapport toe te sturen?

Welke initiatieven denkt de Commissie te nemen om te verhinderen dat bepaalde criminele activiteiten mede dankzij computersystemen en Internet kunnen worden ontplooid?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(23 april 1999)

De Commissie heeft kennis genomen van het artikel in „Il Messaggero” en andere artikelen in de pers, maar zij is niet in het bezit van een rapport van de Italiaanse geheime dienst. Zij is geïnteresseerd in alle relevante informatie over dit belangrijke onderwerp die de lidstaten bereid zijn aan haar mede te delen en zal dit ook aan de Italiaanse autoriteiten laten weten.

De Commissie onderzoekt al enige tijd de gevolgen van de invoering van de euro voor de bestrijding van het witwassen van geld. Binnen het Contactcomité dat is ingesteld uit hoofde van Richtlijn 91/308/EEG van de Raad van 10 juni 1991 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld⁽¹⁾, hebben de Commissie en de lidstaten op 1 maart 1999 alle problemen in verband met de strijd tegen het witwassen van geld besproken die zich voordoen ten gevolge van de invoering van de euro en de overschakeling naar bankbiljetten en muntstukken in euro vanaf 1 januari 2002. Men was het erover eens dat de in de lidstaten bestaande wetgeving ter bestrijding van het witwassen van geld moet volstaan om aan eventuele gevaren in verband met de overgangperiode het hoofd te bieden. Er werd echter ook afgesproken deze belangrijke kwestie op gezette tijden opnieuw te bekijken.

Ten aanzien van elektronische geldsystemen en het Internet volgt de Commissie ook in de toekomst nauwlettend de technische ontwikkelingen en hun potentiële kwetsbaarheid voor misbruik met het oog op

het witwassen van geld. De deskundigen van de task force voor financiële maatregelen („financial action task force” — op internationaal vlak de belangrijkste organisatie voor de bestrijding van het witwassen van geld) zijn echter nog geen gevallen tegengekomen waarin geld met gebruik van technologieën op het gebied van elektronisch geld werd witgewassen, maar zij zijn zich bewust van de potentiële gevaren en zullen waakzaam blijven.

(¹) PB L 166 van 28.6.1991.

(1999/C 348/051)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0241/99

van Ulf Holm (V) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Steun aan Bangladesh na overstromingen

De ernstige overstromingen waardoor Bangladesh eind juli 1998 werd getroffen eisten bijna 1.400 levens en maakten meer dan 30 miljoen mensen dakloos omdat twee derde deel van het land onder water kwam te staan.

Hoeveel steun gaf de EU aan Bangladesh in verband met de overstromingen?

Op welke gebieden en aan wie werd deze steun verleend?

Is er een evaluatie gemaakt van de door de EU verleende steun? Zo ja, tot welke conclusie heeft deze evaluatie dan geleid?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(22 maart 1999)

De totale steun van de Commissie aan de door overstromingen in Bangladesh getroffen gebieden bedroeg in 1998 40,2 miljoen €. Hieronder volgt een gedetailleerde beschrijving.

Als onmiddellijke reactie op de crisis heeft de Commissie in september 1998 1 miljoen € vrijgemaakt voor een humanitaire hulpactie gevolgd in oktober 1998 door 2 miljoen € die bestemd waren voor voedsel, medische verzorging, waterzuivering en sanitatie. In december 1998 stelde de Commissie nog eens 5,45 miljoen € ter beschikking voor verdere dringende hulpverlening aan 50.000 gezinnen in de zwaarst getroffen gebieden met als belangrijkste doelstelling hun afhankelijkheid van de rampenhulp te verminderen door oogstrecuperatie; goedkope behuizing voor mensen wier bezittingen volledig werden vernield; reïntegratie in het arbeidsproces ter bevordering van inkomengenererende activiteiten; voorziening van zuiver water en latrines. De totale bijdrage van de Commissie aan hulpverlening aan de slachtoffers van de overstroming in 1998 bedroeg 8,45 miljoen.

De humanitaire hulpverlening bestreek het gehele land. De aanwijzing van de begunstigden en de toekenning van de middelen per district, al naargelang de behoeften, werden geleid door de uitvoerende partners van de Commissie in samenwerking met de lokale autoriteiten. Deze partners brengen regelmatig verslag uit over het verloop en de resultaten van elke actie en staan onder toezicht van een Commissiecorrespondent. Er heeft echter geen officiële evaluatie plaats gevonden.

Verder heeft de Commissie 31,75 miljoen € uitgetrokken voor voedselzekerheid en voedselhulp waarmee ongeveer 175.000 ton graan werden betaald en daarmee verband houdende financiële middelen werden gecreëerd. Dit bedrag was bestemd voor zowel de meest kwetsbare groepen als voor „voedsel voor werk” in reïntegratieprogramma's. Het kwam bij de 21 miljoen € uitgetrokken in oktober 1998 voor de ontwikkeling van voedselzekerheidsprogramma's. In april 1999 wordt een gezamenlijke evaluatie van het Departement van internationale ontwikkeling en de Gemeenschap verwacht van het hulpprogramma „Voedsel voor de meest kwetsbare groepen”, dat door de Gemeenschap medegefinancierd wordt.

Tenslotte hebben de lidstaten ongeveer 10,4 miljoen € bij de Commissie opgegeven die besteed werden aan humanitaire hulp tussen augustus en december 1998.

(1999/C 348/052)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0244/99**van Ulf Holm (V) aan de Commissie**

(12 februari 1999)

Betreft: EU-doelstelling van een duurzame ontwikkeling

Een doel dat de EU zich heeft gesteld is, zoals blijkt uit het Verdrag van Amsterdam, een „duurzame ontwikkeling”. Het nastreven van dit doel op zich moet wel leiden tot dramatische veranderingen op een groot aantal politieke terreinen waarop de EU zich beweegt. Kan de Commissie daarom de volgende vragen beantwoorden:

Zal zij, met het oog op een „duurzame ontwikkeling”, een systematische studie maken van het EU-beleid om te zien in hoeverre dit met een „duurzame ontwikkeling” strookt?

Wat denkt de Commissie te doen om tot een „duurzame ontwikkeling” te komen?

Hoe denkt de Commissie ervoor te zorgen dat investeringen en steun uit EU-middelen aan bij voorbeeld infrastructuurprojecten niet tot meer milieubelasting leiden, maar integendeel tot een „duurzame ontwikkeling”?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(15 april 1999)

In het Verdrag van Amsterdam is erkend hoe belangrijk het is erop toe te zien dat al het communautaire beleid bijdraagt tot de bescherming van het milieu en de realisatie van duurzame ontwikkeling.

Om deze verbintenis te concretiseren, heeft de Commissie in juni 1998 aan de Europese Raad van Cardiff het document „Een partnerschap met het oog op integratie” ⁽¹⁾ voorgelegd, waarin het belang en het potentieel van deze verbintenis worden aangegeven en de staatshoofden ertoe worden opgeroepen hun steun kenbaar te maken. Zij hebben dit gedaan door een proces op te starten waarbij alle afzonderlijke Raden wordt gevraagd strategieën uit te werken om onder hun gezag het milieu in hun beleidsgebied te integreren. In de eerste plaats is aan de Energie-, Vervoer- en Landbouwraden gevraagd hiermee te starten en daarna heeft de Europese Raad van Wenen de Raden voor Ontwikkeling, voor de Interne Markt en voor Industrie gevraagd deze kwestie te onderzoeken. De Commissie werkt actief samen met de verschillende Raden om deze beraadslagingen te ondersteunen, in een aantal gevallen door middel van mededelingen en werkdocumenten.

In overeenstemming met de conclusies van de Europese Raad van Wenen zal er tijdens de bijeenkomst van de Europese Raad te Helsinki een algemene evaluatie van de geboekte vooruitgang worden uitgevoerd. Naast deze algemene beoordeling bereidt de Commissie momenteel de uitvoering van het vijfde milieuactieprogramma voor. Deze gecombineerde discussie zal een belangrijke rol spelen bij het oriënteren van de volgende Commissie wat de te volgen benadering en het in te nemen standpunt bij de vaststelling van het programma voor duurzame ontwikkeling en milieu in het volgende decennium betreft.

Op het niveau van de door de Gemeenschap gefinancierde plannen en programma's wordt steeds meer de nadruk gelegd op een voorafgaande milieubeoordeling. Voor de nieuwe structuurfondsen 2000-2006 stelt de Commissie voor zowel het milieupotentieel van een regio als de directe en indirecte milieueffecten van de geplande strategieën en maatregelen te beoordelen. Het voorgestelde partnerschap tussen de Commissie en de lidstaat, dat partners op verschillende niveaus bij de voorbereiding, financiering, controle en evaluatie van de bijstand betreft, vormt een aanvullend element voor het bevorderen van milieu-integratie en duurzame ontwikkeling in deze context.

Wanneer specifieke projecten voor communautaire financiering worden voorgedragen, zijn milieueffectbeoordelingen in overeenstemming met Richtlijn 85/337/EEG ⁽²⁾, zoals gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG ⁽³⁾, vereist, desgevallend vergezeld van aangepaste preventieve of compenserende maatregelen.

⁽¹⁾ COM(98) 333 def.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽³⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(1999/C 348/053)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0248/99
van Paul Rübzig (PPE) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Verbindingssnelweg ten westen van Wels

In een geïntegreerd wegennet wordt gestreefd naar een noord-zuidverbinding van de Noordzee naar Griekenland. Het traject tussen Hamburg en Belgrado met een lengte van 1.600 km is geheel als snelweg gereed op twee weggedeelten in Oostenrijk na. De verbindingssnelweg ten westen van Wels moet de schakel gaan vormen tussen de A8 („Innkreisautobahn”) en de A9 („Phyrnautobahn”). Het doorgaand verkeer moet momenteel aanzienlijk omrijden of de oostelijke ringweg om Wels volgen, een rijksweg die door de bebouwde kom loopt.

Dankzij de verbindingssnelweg ten westen van Wels zou de verkeersveiligheid enorm toenemen: er wordt dan jaarlijks 100 miljoen km minder gereden en de rijtijden worden ongeveer 900.000 uur korter. De economische winst wordt op bijna een half miljard schilling geraamd. De milieuschade zou duurzaam worden teruggedrongen en het brandstofverbruik per 5.000 voertuigen zou met 10.000 ton per jaar dalen.

Deze verbindingssnelweg bevindt zich nog steeds in de projectfase. Hoe denkt de Commissie de aanleg van deze weg te ondersteunen en te versnellen?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(13 april 1999)

De verbindingssnelweg „Westspange Wels” wordt in Beschikking Nr. 1692/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 1996 betreffende communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van een transeuropees vervoersnet⁽¹⁾ als een project van communautair belang aangemerkt. Deze richtsnoeren vormen een algemeen referentiekader dat bedoeld is om de uitvoering van de in de richtsnoeren genoemde projecten van communautair belang door de betrokken lidstaten aan te moedigen.

De verantwoordelijkheid voor het besluit tot uitvoering van het wegproject in kwestie en de financiering ervan ligt bij de Oostenrijkse regering.

Overeenkomstig Verordening (EG) 2236/95 van de Raad van 18 september 1995 tot vaststelling van de algemene regels voor het verlenen van financiële bijstand van de Gemeenschap op het gebied van transeuropese netwerken⁽²⁾ kan de Gemeenschap een financiële bijdrage aan dit project leveren indien aan een aantal voorwaarden en criteria wordt voldaan. Een aanvraag voor financiële bijstand dient door de betrokken lidstaten te worden ingediend. Voorbeelden van criteria voor de verlening van financiële communautaire bijstand zijn het uitvoeringsstadium en de financiële betrouwbaarheid van het project of zijn milieu-effecten. De Oostenrijkse regering heeft tot op heden geen beroep gedaan op een dergelijke communautaire financiële bijstand voor het project van „Westspange Wels”.

Een bijdrage aan het project via de Oostenrijkse structuurfondsprogramma's is niet in overweging genomen daar het betrokken gebied voor een dergelijke bijstand niet in aanmerking komt.

⁽¹⁾ PB L 228 van 9.9.1996.

⁽²⁾ PB L 228 van 23.9.1995.

(1999/C 348/054)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0254/99
van Riccardo Nencini (PSE) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Project Spea Autostrade en MonteBeni (Florence)

De maatschappij Spea Autostrade heeft onlangs het definitieve project gepresenteerd voor een groot infrastructuurwerk dat onder meer MonteBeni in de gemeente Firenzuola (Florence) betreft.

Het project staat haaks op het aangekondigde streven naar herstel en verbetering van het milieu in het gebied: het afgraaffront reikt tot 1260 meter van de top (die 1263 meter hoog is), op het bouwterrein worden wegen aangelegd voor een groot aantal zware vrachtwagens en het afgravinggebied zal groter worden dan het huidige winningsgebied, waardoor de habitats van diverse diersoorten zullen verdwijnen.

Op het gebied van Monte Beni zijn talrijke voorschriften van toepassing, waaronder hydro-geologische, landschappelijke, bosbouwkundige beschermingsmaatregelen: bij besluit van de Regionale Raad is het uitgeroepen tot beschermd gebied van het type B(C)D) en gedeeltelijk A), en in het provinciale bestemmingsplan is Monte Beni opgenomen als „gebied dat in aanmerking komt voor de aanleg van parken en beschermde natuurgebieden van plaatselijk belang”; ook is voorgesteld het gebied uit te roepen tot „zone van communautair belang” en het bij besluit van de minister van land- en bosbouw als „beschermd natuurgebied” te classificeren.

Het project van Spea Autostrade is funest en in strijd met de bestemming van het betrokken gebied.

Kan de Commissie op grond van de communautaire wetgeving met spoed maatregelen treffen om te voorkomen dat een voor milieu en fauna zo waardevol gebied wordt verwoest?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(29 maart 1999)

Richtlijn 85/337/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten en Richtlijn 92/43/EEG ⁽²⁾ van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna zouden van toepassing kunnen zijn op het door het geachte parlementslid genoemde project.

Op basis van de beschikbare informatie is de Commissie echter niet in staat om de precieze aard van het project vast te stellen en de door het geachte parlementslid beschreven situatie te beoordelen. Op dit moment kan de Commissie alleen bevestigen dat het gebied van Monte Beni een zone van communautair belang is die als zodanig door de Italiaanse autoriteiten is voorgedragen uit hoofde van artikel 4 van Richtlijn 92/43/EEG: code IT5140002 „Sasso di Castro e Monte Beni”.

In dit verband zal de Commissie de nodige stappen ondernemen om gedetailleerde informatie over het project in te winnen en de naleving van het Gemeenschapsrecht te verzekeren.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(1999/C 348/055)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0258/99 van Joan Colom i Naval (PSE) aan de Commissie

(5 februari 1999)

Betreft: Verdenking van fraude met het ESF in Catalonië

Het Hooggerechtshof van Catalonië heeft een aanklacht ontvankelijk verklaard die is ingediend in verband met de verdenking van herhaald ambtsmisdrif bestaande in onregelmatigheden bij de uitvoering van de steun van het Europees Sociaal Fonds in Catalonië.

Is de Commissie van een en ander op de hoogte? Hebben de diensten van de Commissie en met name UCLAF maatregelen genomen in verband met dit vermoeden van fraude?

Aanvullend antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(5 mei 1999)

In aanvulling op haar antwoord van 3 maart 1999 ⁽¹⁾ kan de Commissie thans het volgende mededelen.

De Commissie heeft uit de pers vernomen van twee klachten waarbij de autonome Catalaanse regering en een van de initiatiefnemers van de programma's van het Europees Sociaal Fonds (ESF) tegenover elkaar staan.

Vervolgens heeft de Commissie contact opgenomen met de administratieve eenheid van het ESF (UAFSE) in Madrid, die van 30 november tot 3 december 1998 een controle in Barcelona heeft uitgevoerd. Bij die controle zijn geen onregelmatigheden van de kant van de Generalitat aan het licht gekomen bij het beheer en de verantwoording van de door het ESF medegefinancierde fondsen. In het rapport wordt echter wel gewezen op de noodzaak bepaalde criteria en economische modules betreffende de toekenning van subsidies te verduidelijken en officieel te publiceren.

De Taskforce Coördinatie van de fraudebestrijding (UCLAF) heeft de Spaanse rechterlijke instanties haar medewerking aangeboden. In dit stadium is het onderzoek geheim. De UCLAF zal de genoemde instanties alle informatie ter beschikking stellen die voor het goede verloop van het onderzoek dienstig is.

De geachte afgevaardigde heeft voorts rechtstreeks van de Commissie de schriftelijke mededeling ontvangen dat de UCLAF de Spaanse overheid zou vragen de Commissie op de hoogte te houden overeenkomstig het bepaalde in Verordening (EG) 1681/94 van de Commissie van 11 juli 1994 betreffende onregelmatigheden in het kader van de financiering van het structuurbeleid en terugvordering van in dat kader onverschuldigd betaalde bedragen, alsmede betreffende de inrichting van een informatiesysteem op dit gebied ⁽¹⁾. Dit verzoek is thans aan genoemde autoriteiten doorgegeven.

Ook heeft de Commissie de UAFSE in Madrid gevraagd haar te laten weten om welk ESF-bedrag het in het geval van de initiatiefnemer gaat.

De Commissie heeft ook gewezen op de noodzaak opheldering te verschaffen over de criteria betreffende de voorwaarden waaraan de opleidingscentra moeten voldoen, en de voor de berekening van de subsidies gehanteerde economische modules en de strikte toepassing en officiële publicatie daarvan.

⁽¹⁾ PB C 207 van 21.7.1999, blz. 175.

⁽²⁾ PB L 178 van 12.7.1994.

(1999/C 348/056)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0288/99
van Joan Colom i Naval (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Vertraging bij de uitbetaling van de steun voor LEADER-projecten in Catalonië

Volgens klachten van de burgemeesters van verschillende gemeenten in Catalonië zijn er aanzienlijke vertragingen bij de uitbetaling van de steun voor in het kader van het communautaire initiatief LEADER gefinancierde projecten. Volgens deze berichten verlopen meer dan twee maanden tussen de uitbetaling in Brussel en het moment waarop de begunstigden de steun ontvangen.

Is de Commissie op de hoogte van deze vertragingen? Heeft de Commissie onregelmatigheden of nalatigheid vastgesteld bij de behandeling van de dossiers door de diensten van de nationale overheid of van de autonome gemeenschap?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(8 april 1999)

De betalingen uit de Structuurfondsen in verband met het communautair initiatief (CI) Leader II worden overgemaakt naar een rekening van de Spaanse Schatkist. Het Ministerie van Landbouw geeft de opdrachten om de door de Gemeenschap overgemaakte steun uit te betalen aan de plaatselijke groepen, de uiteindelijk begunstigden van dit CI. Er is de Commissie niets bekend van specifieke problemen. Zij is echter steeds attent wat betreft de uitvoering ter plaatse van het programma en de mate waarin de beschikbare communautaire kredieten worden benut.

De rapporten over de tenuitvoerlegging van het CI in Catalonië bevatten geen gegevens die erop wijzen dat er bij het beheer van de middelen door de nationale instanties of door de autonome overheid sprake zou zijn van onregelmatigheden of nalatigheid. De door het geachte parlementslid genoemde termijn van twee maanden stemt overeen met die van Verordening (EEG) 2082/93 van de Raad van 20 juli 1993 houdende wijziging van Verordening (EEG) 4253/88 tot vaststelling van toepassingsbepalingen van Verordening (EEG) 2052/88 met betrekking tot de coördinatie van de bijstandsverlening uit de onderscheiden Structuurfondsen enerzijds en die

van de bijstandsverlening met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten anderzijds ⁽¹⁾ (artikel 21, lid 1) op grond waarvan de betalingen van de Commissie aan de lidstaat over het algemeen binnen twee maanden na ontvangst van een voor steun in aanmerking komende aanvraag moeten plaatsvinden.

⁽¹⁾ PB L 193 van 31.7.1993.

(1999/C 348/057)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0294/99
van Hiltrud Breyer (V) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Potentieel voor energiebesparing in ziekenhuizen

1. Hoe groot schat de Commissie het potentieel voor energiebesparing in Europese ziekenhuizen?
2. Kan de Commissie mededelen hoeveel ziekenhuizen er in de afzonderlijke lidstaten zijn?
3. Heeft de Commissie informatie over de wijze waarop het energieverbruik van de ziekenhuizen wordt geregistreerd en geraamd?
4. Kan de Commissie de te verwachten ontlasting van het milieu dankzij energiebesparing in privéwoningen voor de lidstaten in cijfers uitdrukken (CO₂, NO_x, SO₂)?

Antwoord van de heer Papoutsis namens de Commissie

(14 april 1999)

Gelet op het aantal voor ziekenhuisfuncties bestemde ruimten, kan in ziekenhuizen een aanzienlijke energiebesparing worden verwezenlijkt. Het is evenwel gewaagd de mogelijke energiebesparing in cijfers uit te drukken. De belangrijkste taak van ziekenhuizen is immers het garanderen van een kwalitatief goede verzorging en van het comfort van de patiënten, waarbij energie slechts een middel is om tot de gewenste resultaten te komen. Overigens is het ondenkbaar enige kans op stroomonderbreking te lopen wegens de nefaste gevolgen die een dergelijke onderbreking kan hebben.

Er moet worden benadrukt dat energie vanuit economisch oogpunt gemiddeld slechts 2,5 % van het werkingsbudget van een ziekenhuis uitmaakt (gaande van 1,5 tot 5 %). Het energiegebruik in ziekenhuizen dient voor een grote verscheidenheid van functies: verwarming en klimaatregeling (50 tot 65 %), warm water (15 tot 28 %), keuken (5 tot 8 %), wasserij (4 tot 8 %), verlichting en specifieke toepassingen van elektriciteit (6 tot 12 %).

Wegens de verscheidenheid van de voogdijoverheden is het moeilijk een specifieke actie voor ziekenhuizen op te zetten.

De Commissie beschikt niet over informatie over het aantal ziekenhuizen, maar bezorgt het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks een tabel met het aantal ziekenhuisbedden in de lidstaten.

De Commissie heeft geen bijzondere informatie over de wijze waarop het energiegebruik in ziekenhuizen geregistreerd en geëvalueerd wordt. Het verbruik van elektriciteit en aardgas is gemakkelijk op te tekenen; voor het verbruik van vloeibare of vaste brandstoffen is de registratie heel wat moeilijker en beperken de meeste instellingen zich ertoe de leveringsfacturen op te geven. Om een idee te geven van de orde van grootte kan het verbruik in 1993 worden geëvalueerd op 6 475 000 ton aardolie-equivalent per jaar (toe/jaar) (EUR 12).

Er kunnen geen cijfers worden gegeven over de vermindering van de milieuverontreiniging die men mag verwachten van het nemen van maatregelen voor energiebesparing in elke instelling. In het totaal mag een energiebesparing van 1 tot 1,5 miljoen toe en een vermindering van de CO₂-uitstoot met ongeveer 4 miljoen ton worden verwacht.

De vermindering van de SO₂-uitstoot is afhankelijk van de kwaliteit van de verbruikte vloeibare en vaste brandstoffen. De vermindering van de NO_x-uitstoot kan niet vanuit macro-economisch oogpunt worden benaderd aangezien de bijzondere verbrandingsomstandigheden een zeer grote invloed hebben op de hoeveelheid NO_x-producten.

(1999/C 348/058)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0295/99
van Dagmar Roth-Behrendt (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Informatie over de hoogte van de in 1998 aan Berlijn verleende EU-middelen

Via welke volgende projecten en fondsen en voor welke bedragen zijn in 1998 middelen van de Gemeenschap naar Berlijn gevloeid:

1. uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO)
2. uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw (EOGFL), afdeling Oriëntatie en Garantie
3. uit het Europees Sociaal Fonds (ESF)
4. uit de onderzoeksprogramma's van de Gemeenschap
5. uit de programma's van de Gemeenschap op energiegebied
6. uit de programma's van de Gemeenschap op milieugebied
7. uit de programma's van de Gemeenschap op vervoersgebied
8. uit de programma's van de Gemeenschap voor de opleiding en de jeugd
9. uit de programma's van de Gemeenschap voor de gezondheid
10. uit de programma's van de Gemeenschap op sociaal gebied
11. uit de programma's voor NGO's
12. uit de cultuurprogramma's
13. uit de programma's in het kader van samenwerking met derde landen (Midden- en Oost-Europa, GOS)
14. uit de jumelageprogramma's
15. uit de overige programma's van de Gemeenschap?
16. Hoe evalueert de EU de afzonderlijke maatregelen?

Aanvullend antwoord
van de heer Santer namens de Commissie

(9 juni 1999)

Gezien de omvang van het antwoord, doet de Commissie het rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toekomen.

(1999/C 348/059)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0314/99
van Patricia McKenna (V) aan de Commissie

(19 februari 1999)

Betreft: Gender mainstreaming in de Europese Commissie

Is de Commissie zich ervan bewust dat er in enkele van haar directoraten-generaal (bijvoorbeeld landbouw, douane en indirecte belastingen), ondanks haar gelijkheidsbeleid, een gebrek aan evenwicht bestaat tussen het aantal mannen en vrouwen dat daar werkt?

Heeft de Commissie specifieke plannen om, gezien de alarmerende situatie, dit gebrek aan evenwicht te verhelpen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(23 maart 1999)

De Commissie is zich bewust van de onevenwichtige verdeling van het aantal mannelijke en vrouwelijke leden van haar personeel en stelt daarom sedert 1995 jaarlijkse streefcijfers vast voor de aanwerving van vrouwen in het kader van haar derde actieprogramma inzake gelijke kansen voor mannen en vrouwen bij de Europese Commissie 1997-2000 ⁽¹⁾. De bedoeling van de jaarlijkse streefcijfers is het aantal vrouwen in categorie A en in managementfuncties te verhogen.

De Commissie controleert hoe de betrokken doelstellingen in de verschillende diensten worden verwezenlijkt. De resultaten van deze controle worden regelmatig doorgegeven aan de groep van Commissarissen inzake gelijke kansen en aan de directeuren-generaal en hoofden van dienst.

Voorts worden er bijzondere inspanningen gedaan om ervoor te zorgen dat vergelijkende onderzoeken zodanig worden opgezet dat geen van beide geslachten bevoordeeld wordt.

DG VI (Landbouw) en DG XXI (Belastingen en douane-unie) vertonen ten aanzien van het evenwicht tussen mannen en vrouwen geen van de andere diensten verschillend beeld. Het geachte parlementslid wordt er echter op geattendeerd dat DG VI onlangs een vrouwelijke directeur en een vrouwelijke assistent heeft benoemd. De Commissie doet het geachte parlementslid en het secretariaat van het Parlement rechtstreeks een overzicht toekomen met de juiste cijfers.

Voor verdere bijzonderheden wordt het geachte parlementslid verwezen naar het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-3951/98 van mevrouw Breyer ⁽²⁾.

⁽¹⁾ COM(98) 770 def.

⁽²⁾ PB C 289 van 11.10.1999, blz. 107.

(1999/C 348/060)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0325/99
van Luigi Moretti (NI) aan de Commissie**

(10 februari 1999)

Betreft: Onevenwichtige verdeling van het luchtverkeer tussen de vlieghavens Malpensa en Linate

De luchtvaartmaatschappij Alitalia heeft met ingang van 1 februari 1999 de vlucht van 20.55 uur van Fiumicino naar Malpensa die gezamenlijk met de maatschappij Meridiana werd bedreven, opgeheven. Derhalve landen de vluchten van Rome naar Milaan na 17.55 uur uitsluitend in Linate.

Vindt de Commissie dat dit consequent is met de verplichting van een evenwichtige verdeling van het vliegverkeer tussen Malpensa en Linate?

Antwoord van de heer Kinnoek namens de Commissie

(17 maart 1999)

Zoals bepaald in artikel 8 van Verordening (EEG) 2408/92 van 23 juli 1992 betreffende de toegang van communautaire luchtvaartmaatschappijen tot intracommunautaire luchtroutes ⁽¹⁾ mogen lidstaten regels aannemen om het luchtverkeer tussen verschillende luchthavens van een luchthavensysteem te verdelen. Deze regels zijn onderworpen aan de controle van de Commissie die erop toeziet dat de wetgeving door de lidstaten wordt nageleefd. Dat doet zij door de volledige compatibiliteit van de regels met het beginsel van non-discriminatie ten aanzien van de nationaliteit en identiteit van de luchtvaartuigen te garanderen. Tevens staat zij in voor de naleving van de communautaire wetgeving betreffende de vrijheid van dienstverlening door de lidstaten.

De regels voor de verdeling van het luchtverkeer tussen de luchthavens Malpensa en Linate zijn vastgelegd in het Italiaanse Besluit van 9 oktober 1998 dat bepaalt dat met ingang van 25 oktober 1998 tot het moment waarop de toegankelijkheid van de luchthaven Malpensa aanzienlijk verbeterd zijn communautaire luchtvaartmaatschappijen de luchthaven van Linate mogen blijven aanvliegen binnen een begrenzing van 34 % van het aantal binnenkomende vluchten van de desbetreffende luchthaven gedurende het voorafgaande seizoen van de Internationale Vereniging voor het Luchtverkeer (IATA). Een dergelijke verdeling van het luchtverkeer tussen Linate en Malpensa mag als evenwichtig beschouwd worden. Het is een weerspiegeling van de toestand van het bestaande wegen- en spoorwegnet naar de luchthaven van Malpensa en schept tegelijkertijd mogelijkheden voor het uitbouwen van de luchthaven Malpensa tot een volledig operationeel centrum. Op

grond hiervan en in overeenstemming met de communautaire wetgeving — in het bijzonder het beginsel van non-discriminatoire dienstverlening — staat het communautaire luchtvaartmaatschappijen vrij te beslissen om de luchthaven Linate dan wel Malpensa aan te vliegen, zolang zij daarmee de bovengenoemde drempel van 34 % niet overschrijden. Om deze reden is de Commissie niet van mening dat de opgeheven Alitalia-vlucht onverenigbaar is met de doelstelling van een evenwichtige verdeling van het luchtverkeer tussen de luchthavens Malpensa en Linate.

(¹) PB L 240 van 24.8.1992.

(1999/C 348/061)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0334/99

van Gianni Tamino (V) aan de Commissie

(23 februari 1999)

Betreft: Verbrandingsinstallatie voor kippemest

De provincie Forlì is het centrum van de pluimveeteelt in Italië met een zo grote concentratie van kippenfokkerijen dat de verhouding tussen bebouwbare grond, het pluimveebestand en de bevolking volledig scheef is gegroeid, wat grote gevolgen heeft voor het milieu en de volksgezondheid.

De vier grootste pluimveehouders van de provincie zijn nu overeengekomen de mest te verbranden in een oven met een capaciteit van 220.000 ton per jaar.

Nu wordt de mest weggewerkt door deze gecontroleerd rechtstreeks over de grond te verspreiden als organische bemesting. Dit heeft als enig nadeel de stank, die echter vermeden kan worden door voorafgaande compostering in kleine relatief milieuvriendelijke installaties in de onmiddellijke nabijheid van de fokkerijen. Bij verbranding van de mest zou de landbouw een belangrijke bron van mest kwijtraken, die vervolgens vervangen zou moeten worden door een massaal gebruik van kunstmest, met alle gevolgen van dien voor het milieu in een gebied dat toch al intensief wordt geëxploiteerd, en met het gevaar van woestijnvorming door de voortdurende afname van organisch materiaal in de bodem. Het project is door de gemeente Cesena afgewezen, maar het is opnieuw ingediend bij de gemeente Sogliano, de Regio Emilia-Romagna en de Ministeries van Industrie, Volksgezondheid en Milieu.

Is de Commissie van mening dat een dergelijk project verenigbaar kan zijn met de Europese doelstellingen van bescherming van de bodem tegen woestijnvorming en met richtlijn 85/337/EEG (¹) inzake de milieu-effectbeoordeling?

(¹) PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(26 april 1999)

Na bestudering van de door hem ter beschikking gestelde informatie, lijkt het erop dat het project waar het geachte parlementslid naar verwijst (een verbrandingsinstallatie met een capaciteit van 200.000 ton per jaar) binnen de werkingsfeer van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (¹) en in het bijzonder onder de in bijlage II vermelde projecten valt. Dergelijke projecten dienen onderworpen te worden aan een milieu-effectrapportage (MER) indien lidstaten dat noodzakelijk achten. Wat betreft deze projecten zijn de lidstaten echter verplicht een vooronderzoek uit te voeren om te bepalen of een milieu-effectrapportage uitgevoerd dient te worden of niet.

De genoemde verbrandingsinstallatie is verenigbaar met Richtlijn 85/337/EEG als aan de bepalingen daarvan wordt voldaan. Wanneer een milieu-effectbeoordeling of een vooronderzoek wordt uitgevoerd, is er geen sprake van een inbreuk op de communautaire wetgeving. De overige door het geachte parlementslid aangehaalde elementen zijn niet relevant voor deze kwestie.

(¹) PB L 175 van 5.7.1985.

(1999/C 348/062)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0335/99**van Gianni Tamino (V) aan de Commissie***(23 februari 1999)*

Betreeft: Projecten in het kader van multiregionale operationele programma's: ontwikkeling van een hoogwaardig en duurzaam toerisme en behoud van driften

Driften zijn 60 tot 110 meter brede met gras begroeide wegen die al duizenden jaren lang worden gebruikt om vee van de bergweiden in Abruzzo en Molise naar de vlakten van de Tavoliere di Puglia te brengen. Zij vormen een erfgoed van onschatbare historische en archeologische waarde, daar deze wegen grote invloed hebben gehad op de ruimtelijke ordening en het grondgebruik (zij vallen onder de wet 1089/39 inzake de bescherming van het historische, artistieke en landschappelijke erfgoed). Maar ook vanuit een ecologisch en milieuoogpunt zijn de driften van belang gezien hun grote biologische en botanische waarde (behoud van de biodiversiteit).

Het regiobestuur van Molise heeft bij besluit nr. 304 van 16 maart 1998 een reeks prioriteiten voor de bescherming van deze driften vastgesteld. Ook heeft de regio Molise een begin gemaakt met de uitvoering van een proefproject in het kader van multiregionale operationele programma's (POM) „Ontwikkeling van een hoogwaardig en duurzaam toerisme in gebieden van doelstelling 1 – Maatregel 3 – Interregionale culturele routes” „De wegen tussen zomer- en winterweiden”.

Helaas is dit project opgesteld door een elektronisch ingenieur en een architect, zonder dat er deskundigen op het gebied van de technische en ecologische problematiek van de zomer-wintertrek aan te pas zijn gekomen, zoals land- en bosbouwkundig ingenieurs, botanici, biologen en archeologen. Bovendien hebben lokale milieugroepen de rekenkamer van Campobasso gewezen op verschillende onregelmatigheden in de procedures voor de toewijzing van opdrachten en aanbestedingen.

Is de Commissie niet van mening dat het voor de financiering van projecten in een zo kwetsbare omgeving noodzakelijk is eerst compatibiliteitsstudies uit te voeren en erkende technisch-wetenschappelijke deskundigen te raadplegen om te vermijden dat de instandhoudingsdoelen worden voorbijgeschoten, een gevaar waarop wordt gewezen door de milieuverenigingen?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie*(27 april 1999)*

De tenuitvoerlegging van de projecten in het kader van het multiregionale operationele programma „Ontwikkeling en herwaardering van duurzaam toerisme in gebieden van doelstelling 1” valt onder de bevoegdheid van het Departement Italiaans toerisme, dat ressorteert onder de Minister-president.

Hij heeft de Commissie medegedeeld dat over de aanleg van de route „Wegen tussen zomer- en winterweiden” in Molise een overeenkomst werd gesloten tussen het Departement toerisme en de regio Molise. Deze regio heeft vervolgens de provincies Isernia en Campobasso belast met de coördinatie van de werken op hun grondgebied.

De door het geachte parlementslid bedoelde deskundigen hebben de twee betrokken provincies technische bijstand verleend; deze bijstand werd beperkt tot programmering en coördinatie met de gemeentelijke diensten en het uitwerken van een specifiek project „Logo en wegwijzers”.

Voor zover de Commissie bekend is, werd de voorbereiding van de overige gemeentelijke projecten daarentegen toevertrouwd aan externe deskundigen die door de gemeenten zelf werden uitgekozen volgens de geldende regels van openbare aanbestedingen voor diensten.

(1999/C 348/063)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0339/99
van Edith Müller (V) aan de Commissie

(23 februari 1999)

Betreft: Ter beschikking stellen van rapporten over interne onderzoeken van de Commissie

Bij schrijven van 9 oktober 1998 heeft de voorzitter van de Commissie de Voorzitter van het Europees Parlement aangekondigd dat de Commissie begrotingscontrole voortaan de afsluitende interne onderzoeksrapporten vóór doorzending aan de ter zake bevoegde justitiële autoriteiten zou ontvangen. Desondanks heeft de Commissie in verband met onregelmatigheden bij het vergelijkend onderzoek COM/A/8-12/98 op 23 november 1998 de Belgische justitiële autoriteiten haar interne onderzoeksrapport ter hand gesteld zonder vooraf het Parlement op de hoogte te stellen.

1. Kan de Commissie mededelen waarom het Parlement niet, overeenkomstig de aankondiging van haar voorzitter, op de hoogte werd gesteld?
2. Wanneer wordt het rapport aan de Commissie begrotingscontrole ter beschikking gesteld?
3. Onder welke dienst ressorteerden de ambtenaren die het onderzoek hebben verricht?
4. Werd de anti-fraude-eenheid UCLAF ingeschakeld? Zo neen, waarom niet?
5. Bevat het rapport aanbevelingen om tegen bepaalde werknemers tuchtprocedures aan te spannen?
6. Werden er tuchtprocedures aangespannen of ambtenaren van hun dienst ontheven? Zo ja, in hoeveel gevallen en met welk resultaat? Zo neen, waarom niet?
7. Kan de Commissie bevestigen dat zij over informatie beschikt dat familieleden uit het kabinet/ de kabinetten van een of meer leden van de Commissie bij de onregelmatigheden betrokken zouden kunnen zijn?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(7 april 1999)

In antwoord op de vraag van het geachte parlementslid moet erop worden gewezen dat, na de vaststelling van de onregelmatigheden bij het verloop van het vergelijkend onderzoek van 14 september 1998, het tot aanstelling bevoegde gezag onmiddellijk een administratief onderzoek heeft gelast om deze zaak op te helderen.

In het licht van dit administratief onderzoek heeft het tot aanstelling bevoegde gezag op 28 oktober 1998, gezien de ernst van de feiten, bij schrijven van 28 oktober 1998 tegen „X” bij de Procureur des Konings van Brussel een klacht neergelegd wegens fraude en onregelmatigheden bij algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/12. Dit onderzoek leverde evenwel geen voldoende elementen op om een tuchtprocedure tegen deze of gene ambtenaar aan te spannen.

De betrokken feiten hebben het openen van een onderzoek door de Eenheid voor coördinatie van de fraudebestrijding (UCLAF) als zodanig niet gerechtvaardigd, doch op verzoek van het tot aanstelling bevoegde gezag werd een ambtenaar van de UCLAF belast met het administratief onderzoek.

Op verzoek van de gerechtelijke autoriteiten van Brussel, en teneinde het momenteel lopend gerechtelijk onderzoek niet in gevaar te brengen, wordt de grootste discretie in deze zaak in acht genomen. De gerechtelijke autoriteiten hebben ook gevraagd dat elk onderzoek binnen de Commissie zou worden opgeschort in afwachting van het optreden van de gerechtelijke autoriteiten.

Het met personeelszaken belaste lid van de Commissie heeft het Parlement van deze situatie op de hoogte gesteld tijdens de vergadering van de commissie Begrotingscontrole van 25 november 1998.

De Commissie is er niet van op de hoogte dat een bij het onderzoek aan het licht gekomen element erop zou wijzen dat kabinetsleden van commissarissen bij de zaak betrokken zouden zijn geweest.

De Commissie zal niet nalaten het Parlement over dit alles grondig voor te lichten zodra de lopende procedures zijn afgerond.

(1999/C 348/064)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0358/99
van Paul Rübzig (PPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Studie over criminaliteit in Europese steden

Uit een actuele studie naar ernstige criminaliteit in Oostenrijk, Duitsland en Zwitserland blijkt dat het percentage misdrijven in de Oostenrijkse hoofdstad Wenen duidelijk onder dat in Duitse of Zwitserse steden ligt. In 1997 kwamen er in Wenen bijvoorbeeld per 100.000 inwoners 3,9 moorden voor. Ook het aantal roofovervallen, dat in Wenen op 82 per 100.000 inwoners ligt, is duidelijk geringer dan in andere grote steden.

Bestaat er een representatieve studie voor alle grote steden in de Europese Unie waaruit blijkt voor welke congestiegebieden er bijzondere maatregelen nodig zijn om de veiligheid van de burgers te waarborgen? Zo niet, wanneer wil de Commissie een dergelijke studie in opdracht geven?

Antwoord van mevrouw Gradin namens de Commissie

(19 april 1999)

De Commissie heeft tot nu toe geen opdracht gegeven voor het soort studie dat het geachte parlementslid bedoelt. Aangezien de lidstaten de bestrijding van de diverse vormen van georganiseerde criminaliteit op het niveau van de Unie als prioriteit aanmerken, werd bij de studies over diverse verschijnselen op het gebied van de criminaliteit vooral aandacht besteed aan dit specifieke aspect. Een van de resultaten daarvan is het jaarverslag van de Raad over de georganiseerde criminaliteit in Europa, dat aan het Parlement wordt toegezonden.

Een van de moeilijkheden bij vergelijking van de in de lidstaten verzamelde statistische gegevens is dat zij niet gelijkwaardig zijn aangezien er geen gemeenschappelijke criteria zijn vastgesteld om bepaalde verschijnselen op het gebied van de criminaliteit te meten. Een studie op dit gebied is zeker noodzakelijk. Daarnaast zouden ook studies kunnen worden verricht betreffende de kwetsbaarheid ten opzichte van bepaalde vormen van criminaliteit als gevolg van verschillen in maatschappelijk of cultureel milieu. Voor dergelijke studies zou de Commissie eventueel financiële steun kunnen verlenen.

De Commissie is ten volle bewust van de noodzaak om te kunnen beschikken over instrumenten voor de statistische vergelijking van criminele verschijnselen, en zij is voornemens om vóór de zomer een meerjarenprogramma voor te stellen dat erop gericht is de samenwerking tussen deskundigen op het gebied van misdaadstatistiek te bevorderen, met name met het oog op de uitwerking van statistiek op het gebied van de criminaliteit in Europa.

(1999/C 348/065)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0359/99
van Elisabeth Schroedter (V) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Bestemmingswijziging m.b.t. middelen uit het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling (EFRO) door de deelstaatregering van Mecklenburg-Vorpommern voor aanvoerwegen naar de A20

In haar antwoord op mijn vraag over hetzelfde onderwerp van 16 april 1998 (E-0518/98) ⁽¹⁾ stelde de Commissie vast dat zij niet in kennis is gesteld van een bestemmingswijziging m.b.t. EFRO-middelen voor basisinfrastructuurmaatregelen van de federale staat en de deelstaat in Mecklenburg-Vorpommern. Ook constateerde de Commissie dat algemene infrastructuurmaatregelen niet met EFRO-middelen kunnen worden gesubsidieerd.

Tegelijkertijd blijkt evenwel uit publieke verklaringen van de minister van Economische Zaken van Mecklenburg-Vorpommern, Rolf Eggert, dat momenteel wordt begonnen met de planning van de verbinding tussen het eiland Rügen en de A20, een project dat blijkbaar met 272 miljoen DM aan EFRO-middelen (op een geraamd totaal van 724 miljoen DM, dus ruim een derde) wordt gesubsidieerd.

1. Is de Commissie van oordeel dat bij een dergelijke subsidiëring de EU-middelen overeenkomstig hun doelstelling op zuinige en doeltreffende wijze worden ingezet, met name met het oog op het werkgelegenheidseffect en de bevordering van het MKB? Zo ja, aan welk werkgelegenheidseffect denkt de Commissie en hoeveel arbeidsplaatsen kunnen er concreet direct en indirect worden gecreëerd?
2. Is de Commissie vóór de bestemmingswijziging van de middelen voor ontwikkeling van de economie ten behoeve van basisinfrastructuurmaatregelen in Mecklenburg-Vorpommern geraadpleegd? Zo ja, is de Commissie akkoord gegaan met de bestemmingswijziging? Zo niet, wat denkt de Commissie te doen om het foutieve gebruik van EFRO-middelen te voorkomen?

(¹) PB C 402 van 22.12.1998, blz. 13.

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(31 maart 1999)

De Commissie is niet officieel in kennis gesteld van het voorstel inzake cofinanciering door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) van de aanleg van een toegangsweg van het eiland Rügen naar de autoweg A20. In haar antwoord op schriftelijke vraag E-518/98 van de heer Bösch heeft de Commissie er op gewezen dat een dergelijk ontwerp niet in aanmerking kon komen voor medefinanciering door het EFRO in het kader van de bepalingen van het communautair bestek (CB) voor de regio's in Duitsland die onder doelstelling 1 vallen voor de periode 1994-1999. Gezien het stadium waarin de bedoelde programma's zich zowel wat de vastleggingen als de uitgaven betreft bevinden, moet de mogelijkheid van communautaire bijstand voor dit project tijdens de huidige programmeringsperiode worden uitgesloten.

Wat de komende programmeringsperiode (2000-2006) betreft, voorziet de ontwerp-EFRO-verordening (¹) in de mogelijkheid van cofinanciering van infrastructuurinvesteringen die bijdragen tot het vergroten van het economisch potentieel, ontwikkeling, structurele aanpassing en duurzame werkgelegenheid in de gebieden die onder doelstelling 1 vallen. In de minst begunstigde regio's, met name in de perifere en insulaire regio's van de Gemeenschap, kan de ontwikkeling van de vervoersinfrastructuur inderdaad van zeer groot belang zijn voor het concurrentievermogen van de ondernemingen en de welvaart in de regio (zie de mededeling van de Commissie van 14.1.1999) (²). In dit verband zal de Commissie in het bijzonder aandacht besteden aan de verbindingen en aansluitingen met de transeuropese netwerken (TEN) waarvan de in aanleg zijnde autoweg A20 deel uitmaakt.

Zodra de nieuwe verordeningen betreffende de structuurfondsen zijn goedgekeurd moeten de nationale autoriteiten uitmaken of zij het voorstel voor de aanleg van een toegangsweg van het eiland Rügen naar de autoweg A20 wensen voor te leggen aan de Commissie in het kader van de programmering van steunmaatregelen van de structuurfondsen voor Mecklenburg-Vorpommern. Pas nadat de autoriteiten dit project aan haar hebben voorgelegd zal de Commissie kunnen oordelen over de effectiviteit daarvan in termen van kosten, milieueffecten, economische baten en gevolgen voor de werkgelegenheid in het gebied. Projecten waarvan de voor financiering in aanmerking komende kosten meer dan 50 miljoen € bedragen moeten namelijk op basis van een speciale procedure door de Commissie worden goedgekeurd op grond van zeer precieze gegevens die door de betrokken lidstaat moeten worden verstrekt (cfr. artikelen 24 en 25 van het voorstel voor een verordening houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen¹).

Om het effect van de begrotingsmiddelen zo groot mogelijk te maken zal de Commissie in de mate van het mogelijke voorrang geven aan projecten waarvoor de overheid en de particuliere sector partnerschappen aangaan om de communautaire bijstand in de vorm van subsidies te combineren met leningen (met deelname van de Europese Investeringsbank) en particuliere financiering.

(¹) PB C 176 van 9.6.1998.

(²) COM(98) 806 def.

(1999/C 348/066)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0361/99 van James Moorhouse (ELDR) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Schending van de mensenrechten in Birma

Wat gaat Europa tegen Birma ondernemen in verband met het feit dat de Birmese regering haar verwerpelijke beleid tegen etnische minderheden, in de vorm van etnische schoonmaak en volkerenmoord, voortzet?

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(16 maart 1999)

De Commissie volgt op de voet de repressieve maatregelen die door het militaire regime tegen het Myanmarese volk zijn getroffen.

De Commissie staat volledig achter de voortdurende en consequente naleving van het gemeenschappelijke standpunt van de Unie m.b.t. Myanmar. Recente gebeurtenissen in Myanmar vormen geen enkele reden om dit standpunt te veranderen en de sancties tegen Myanmar blijven derhalve van kracht.

(1999/C 348/067)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0368/99

van Antonio Tajani (PPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Bescherming van het Park van de Toscaanse archipel en van het eiland Elba

Het Park van de Toscaanse archipel en het gemeentebestuur van Marciano hebben een negatief advies uitgebracht over de exploitatie van de mijn EURIT – EURELBA wegens de grote ecologische en landschappelijke waarde van het betrokken gebied. De dienst mijnbouw in Florence (centrale overheidsdienst) heeft daarentegen een aanvraag ingediend om de exploitatievergunning met vijf jaar te verlengen.

Meent de Commissie niet dat een dergelijk initiatief, dat ernstige schade zal toebrengen aan het milieu, in strijd is met de Europese milieuvorschriften die het eiland Elba beschermen?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(16 april 1999)

Op basis van de door het geachte parlementslid verstrekte informatie ziet het ernaar uit dat de situatie waarnaar hij verwijst buiten het toepassingsgebied van Richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽¹⁾ valt. Het verzoek van de Dienst mijnbouw in Florence om de exploitatie van de reeds bestaande mijn te verlengen, lijkt geen project te zijn dat onder de richtlijn valt.

Het project kan daarentegen wel onder Richtlijn 92/43/EEG inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽²⁾ vallen voor zover kan worden aangenomen dat de beschreven situatie onder artikel 6, lid 2, valt, waarin het volgende is bepaald: „De lidstaten treffen passende maatregelen om ervoor te zorgen dat de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in de speciale beschermingszones niet verslechtert en er geen storende factoren optreden voor de soorten waarvoor de zones zijn aangewezen voor zover die factoren, gelet op de doelstellingen van deze richtlijn een significant effect zouden kunnen hebben”.

Deze bepaling van Richtlijn 92/43/EEG is momenteel van toepassing op uit hoofde van Richtlijn 79/409/EEG inzake het behoud van de vogelstand ⁽³⁾ vastgestelde speciale beschermingszones. Het door het geachte parlementslid genoemde gebied is geen speciale beschermingszone in de zin van Richtlijn 79/409/EEG. Op de door de Internationale raad voor de vogelbescherming opgestelde lijst van belangrijke vogelgebieden is het evenwel als belangrijk vogelgebied vermeld. In principe had het gebied als speciale beschermingszone uit hoofde van Richtlijn 79/409/EEG moeten worden aangemerkt.

In het licht van het voorgaande is aan de Italiaanse autoriteiten een brief met een verzoek om inlichtingen gestuurd. De Commissie zal passende maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de communautaire wetgeving wordt nageleefd.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽³⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

(1999/C 348/068)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0372/99
van Yvonne Sandberg-Fries (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Europese woonbeurs

Er wordt gepland in 2001 in Malmö (Zweden) een Europese woonbeurs te houden. Deze zal in onderlinge samenwerking door Zweden en Denemarken worden georganiseerd en door de regeringen van de twee landen worden gesubsidieerd. De Europese ministers van Volkshuisvesting drongen er op hun vergadering te Graz in oktober 1998 bij de Commissie op aan eveneens steun te verlenen aan deze beurs en wezen daarbij met name op de betekenis hiervan voor de totstandbrenging van een gemeenschappelijke markt voor de bouwsector en voor de verbetering van de werkgelegenheid in Europa. Het belangrijkste onderdeel van de beurs is in dit opzicht de zogeheten „Europese stad”. Hier tonen alle Europese landen een huis dat aan hun ideaal voldoet en aansluit bij de EU-richtlijnen. Zowel Denemarken en Zweden als deskundigen in de lidstaten en bij de Commissie hebben zich grote moeite getroost om dit belangrijke project van de grond te krijgen. Ondanks herhaalde verzoeken heeft de Commissie nog steeds niet duidelijk laten weten hoe zij de Europese woonbeurs wil steunen. Het feit dat nieuws hierover uitblijft dreigt inmiddels een probleem te worden, daar de uitnodigingen aan de lidstaten uiterlijk eind februari/begin maart van dit jaar moeten worden verstuurd.

Zou de Commissie onverwijld duidelijk willen laten weten hoe zij de in 2001 te Malmö (Zweden) te houden Europese woonbeurs denkt te steunen?

(1999/C 348/069)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0500/99
van Niels Sindal (PSE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Woningbeurs

Zweden, Denemarken en de regeringen van beide landen zijn van plan in het jaar 2001 in het Zweedse Malmö een woningbeurs te houden. Het project wordt gesteund door de Europese ministers van Volkshuisvesting, die de Commissie hebben verzocht steun te verlenen voor de beurs om bij te dragen tot de vorming van een Europese woningbouwmarkt en zodoende de werkgelegenheid in Europa te bevorderen. De beurs heeft ook een culturele kant, want de stand „De Europese stad” vormt een belangrijk onderdeel. Het is de bedoeling dat alle Europese landen hier hun ideale huis presenteren. Tal van mensen in de hele EU hebben zich grote inspanningen getroost voor de verwezenlijking van dit project. Maar ondanks diverse vragen heeft de Commissie nog geen uitsluitsel gegeven over haar steun aan het project.

Kan de Commissie daarom meedelen of zij bereid is steun te verlenen aan de Europese woningbeurs die in 2001 in Malmö zal plaatsvinden?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Bangemann namens de Commissie
op de schriftelijke vragen P-0372/99 en E-0500/99

(13 april 1999)

De Commissie deelt de mening dat de Europese woonbeurs nuttig kan zijn voor de totstandbrenging van een gemeenschappelijke markt voor de bouwsector die tevens zal bijdragen aan een verbetering van de werkgelegenheid in Europa. Het houden van de beurs wordt om deze reden toegejuicht en wordt als een belangrijk Europees project beschouwd. De Commissie is een voorstander van de beurs, zoals reeds in een brief aan de Zweedse minister van Binnenlandse Zaken en tijdens verschillende bijeenkomsten met de organisatoren tot uitdrukking kwam, en heeft haar steun aangeboden. Het gebruik van het Europese embleem in verband met dit project is reeds eerder in overleg met de Commissie geregeld.

De voorbereidingen voor de beurs en met name voor de „Europese stad” zijn reeds in volle gang en de Commissie werkt nauw samen met de organisatoren in het bijzonder wat betreft Richtlijn 89/106/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der Lid-Statens inzake voor de bouw bestemde producten ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB L 40 van 11.2.1989.

(1999/C 348/070)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0375/99**van Karla Peijs (PPE) aan de Commissie**

(17 februari 1999)

Betreft: Implementatie van richtlijn 94/62/EG

1. Kan de Commissie aangeven in welke lidstaten en in hoeverre richtlijn 94/62/EG ⁽¹⁾ is omgezet in nationaal recht?
2. Kan de Commissie aangeven in hoeverre in de lidstaten (inzamel)systemen zijn opgezet om uiterlijk op 30 juni 2001 te voldoen aan de doelstelling om ten minste 15 % van de op de markt gebrachte houten verpakkingen terug te winnen en opnieuw als grondstof te gebruiken? Kan de Commissie bevestigen dat in een aantal landen (Denemarken, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Spanje, Portugal en Italië) nog geen systemen zijn opgezet voor materiaalhergebruik van houten verpakkingen (zoals houten pallets)?
3. Deelt de Commissie de mening dat het niet uitvoeren van richtlijn 94/62/EG concurrentieverstorende effecten kan hebben ten nadele van de bedrijven die wel aan de richtlijn voldoen? Zo nee, waarom niet?
4. Zal de Commissie, als hoedster van het Europees recht, stappen ondernemen tegen lidstaten die nog geen adequate maatregelen hebben genomen om aan de doelstelling van de richtlijn te voldoen? Zo ja, welke stappen zullen dit zijn?

⁽¹⁾ PB L 365 van 31.12.1994, blz. 10.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(22 maart 1999)

1. De Commissie volgt de tenuitvoerlegging van Richtlijn 94/62/EG van 20 december 1994 betreffende verpakking en verpakkingsafval ⁽¹⁾ in de lidstaten op de voet. Momenteel hebben tien lidstaten de volledige implementatie van de richtlijn voltooid en zijn er vijf lidstaten waartegen een inbreukprocedure is ingeleid omdat zij hebben nagelaten de Commissie in kennis te stellen van de maatregelen waarmee zij de richtlijn in nationaal recht hebben omgezet (België, Duitsland, Griekenland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk).
2. Overeenkomstig artikel 7 van de richtlijn dienen de lidstaten de nodige maatregelen te nemen om te garanderen dat systemen voor retour, inzameling en terugwinning van verpakkingen en verpakkingsafval worden opgezet teneinde te voldoen aan de doelstellingen van de richtlijn, in het bijzonder wat recycling en de terugwinning betreft. Deze systemen betreffen alle verpakkingen en verpakkingsafval, inclusief houten verpakkingsmateriaal. Over het algemeen gelden de verplichtingen voor iedere individuele ondernemer, tenzij de verantwoordelijkheid overgedragen wordt aan een erkende organisatie. Dit betekent dat het aan de industriële ondernemers is om zichzelf te organiseren in het geval de bestaande systemen geen houten verpakkingsmateriaal omvatten, wat het geval zou kunnen zijn in de lidstaten die door het geachte parlementslid worden genoemd. Zoniet dient iedere ondernemer individueel een inzamelsysteem op te zetten.

Besluit 97/138/EG van de Commissie van 3 februari 1997 ⁽²⁾ bepaalt dat de lidstaten de tabellen voor het database-systeem betreffende verpakking en verpakkingsafval aan de Commissie overleggen. Het verstrekken van gegevens is verplicht voor glas, kunststoffen, papier en karton en metalen. De verstrekking van gegevens over hout geschiedt op vrijwillige basis. De tabellen moeten jaarlijks worden ingevuld, de eerste keer met gegevens over 1997, en moeten binnen 18 maanden na het einde van het desbetreffende jaar verstrekt worden. Op dit moment zijn er nog geen gegevens ontvangen, waardoor er nog geen informatie beschikbaar is.

3. De richtlijn betreft al het verpakkingsmateriaal en verpakkingsafval. De systemen moeten zodanig worden opgezet dat handelsbarrières en concurrentieverstoring worden vermeden.

4. Indien een lidstaat geen adequate maatregelen neemt om aan de doelstelling van de richtlijn te voldoen, kan een inbreukprocedure worden ingeleid overeenkomstig artikel 169 van het EG-Verdrag.

(¹) PB L 365 van 31.12.1994.

(²) PB L 52 van 22.2.1997.

(1999/C 348/071)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0387/99

van Karl von Wogau (PPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Erkenning Duits universitair diploma in Spanje

In Spanje dienen voor de erkenning van een universitair diploma van „Diplomkauffrau” (vakopleiding handel) van de Frauen Universität Berlijn naast een gewaarmerkte vertaling van het diploma mét apostille ook nog de beoordelingen voor de afzonderlijke vakken te worden voorgelegd die de betrokken persoon gedurende de gehele studie heeft gevolgd. Indien geen beoordeling voor ieder afzonderlijk vak kan worden gepresenteerd, wordt geëist dat de betrokkene zich hiervoor nogmaals inschrijft. Ook zonder dit probleem zijn met de gehele erkenningsprocedure 10 à 12 maanden gemoeid. Is de Commissie van deze problematiek op de hoogte?

Deelt de Commissie de opvatting dat deze gang van zaken indruist tegen de regels van de Europese Unie inzake wederzijdse erkenning van diploma's? Welke maatregelen denkt zij te nemen om ervoor te zorgen dat dit beginsel in de praktijk wordt verwezenlijkt?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(6 mei 1999)

De Commissie is zich ervan bewust dat de erkenning van universitaire diploma's vaak enige tijd vergt. Of dit verenigbaar is met de communautaire regels inzake de wederzijdse erkenning van diploma's, hangt in essentie van het doel van de erkenning af.

Wat de academische erkenning betreft, ligt de verantwoordelijkheid bij de lidstaten en speelt de Gemeenschap slechts een stimulerende en ondersteunende rol (artikel 149 van het EG-Verdrag (ex artikel 126)). Daartoe kan de Raad aanbevelingen en besluiten aannemen, maar deze kunnen nooit een harmonisatie van de wetten en regelingen van de lidstaten inhouden. Aangezien het geval in kwestie de erkenning van een diploma betreft met het oog op het verwerven van verdere kwalificaties, luidt het antwoord noodgedwongen dat het communautaire recht zich hierover niet specifiek uitspreekt (¹).

De uitspraak zou anders kunnen luiden als het verzoek tot erkenning de uitoefening van een gereguleerd beroep (en eventueel het voeren van de bijbehorende beroepstitel) beoogt. In dat geval kan Richtlijn 89/48/EEG (²) van de Raad van toepassing zijn. Overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn mag de ontvangende lidstaat enkel nagaan of er significante verschillen bestaan tussen de opleiding die de aanvrager in de lidstaat van oorsprong heeft genoten, en de kwalificaties die de ontvangende lidstaat eist. De procedure voor het onderzoek van een aanvraag om een gereguleerd beroep te mogen uitoefenen, moet zo spoedig mogelijk in gang worden gezet en uiterlijk vier maanden na de indiening van het volledige dossier (door een met redenen omkleed besluit van de bevoegde overheid) worden afgesloten. Overeenkomstig een werkdocument van de Coördinatiegroep mag de ontvangende lidstaat een gewaarmerkte vertaling van de stukken in het dossier verlangen.

De eerste voorwaarde om zich op deze richtlijn te kunnen beroepen, bestaat erin dat het beroep dat de aanvrager wil uitoefenen, in de ontvangende lidstaat gereguleerd is (d.w.z. dat de toegang tot of de uitoefening van de bijbehorende beroepsactiviteit in de lidstaat in kwestie wordt geregeld door wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen inzake het bezit van een diploma). De tweede voorwaarde bestaat erin dat de aanvrager over alle vereiste kwalificaties beschikt om het beroep in zijn eigen lidstaat te mogen uitoefenen of, indien het beroep in die lidstaat niet gereguleerd is, over minstens twee jaar relevante ervaring beschikt. Alleen indien aan deze twee voorwaarden is voldaan, mag de genoemde termijn worden ingeroepen.

Het beroep dat een migrant in zijn lidstaat van oorsprong uitoefende of mocht uitoefenen, is derhalve van cruciaal belang, evenals het beroep dat hij in de ontvangende lidstaat ⁽³⁾ wenst uit te oefenen. Als de Commissie nadere informatie wordt verstrekt en Richtlijn 89/48/EEG van toepassing blijkt te zijn, zal zij zich tot de bevoegde Spaanse autoriteiten wenden.

- ⁽¹⁾ Wat het voeren van een academische titel in een andere lidstaat betreft, heeft het Hof van Justitie evenwel in zijn vonnis van 31 maart 1993 geoordeeld dat, op grond van artikel 48 en 52 van het EG-Verdrag (artikel 39 en 43 van het EG-Verdrag, zoals gewijzigd bij het Verdrag van Amsterdam), de administratieve procedure voor de erkenning van een academische titel die op grond van een postuniversitaire studie is verkregen, enkel tot doel mag hebben te verifiëren of deze titel (inclusief het doctoraat) op regelmatige wijze is verleend (Zaak C-19/92 (Kraus), Jurisprudentie 1993 bladzijde I-1663).
- ⁽²⁾ Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hogeronderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten (PB L 19 van 24.1.1989).
- ⁽³⁾ Als bv. een Duitser met een universitair diploma in bedrijfskunde het beroep van „economista” wil uitoefenen, dat in Spanje gereguleerd is, maar in Duitsland geen rechtstreekse tegenhanger heeft, zal de aard en de omvang van de vorige beroepsactiviteit in Duitsland moeten worden nagegaan.

(1999/C 348/072)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0389/99

van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Controle toekenning EU-middelen

Welke maatregelen neemt de Commissie om te waarborgen dat bij de toekenning van EU-middelen in Beieren corruptie kan worden uitgesloten?

Antwoord van mevrouw Gradin namens de Commissie

(13 april 1999)

De Commissie is van mening dat een correct gebruik van Gemeenschapsgeld en de bestrijding van corruptie in de gehele Gemeenschap van het grootste belang is.

In dit verband wijst de Commissie erop dat in september 1996 op basis van het Verdrag betreffende de Europese Unie een protocol ⁽¹⁾ is opgesteld bij de overeenkomst aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschap. Aan de hand van dit instrument kunnen passieve en actieve corruptie worden gedefinieerd en corruptie waarbij nationale ambtenaren of ambtenaren van de Gemeenschap betrokken zijn en de financiële belangen van de Gemeenschap worden of kunnen worden geschaad, strafbaar worden gesteld. Duitsland heeft dit protocol geratificeerd ⁽²⁾.

De Commissie is bereid via de task force voor de coördinatie van de fraudebestrijding eventuele informatie over corruptie in Beieren waarover het geachte parlementslid beschikt, te onderzoeken. De Commissie kan zo nodig zelf onderzoeken instellen met het oog op de bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschap, ook als het om corruptie gaat.

⁽¹⁾ PB C 313 van 23.10.1996.

⁽²⁾ BGBl II 1998.

(1999/C 348/073)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0395/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Programma's voor drugspreventie en -ontwenning

Niet alleen verzorging en psychologische bijstand, maar ook ondersteuning van hun basisvaardigheden en verbetering van hun beroepskwalificaties helpen drugsgebruikers en ex-gebruikers zich opnieuw te integreren

in hun gezin en de samenleving zodat ze niet sociaal worden uitgesloten. Maatregel 5 van subprogramma 3 (Sociale uitsluiting) en maatregel 4 van subprogramma 2 (Welzijn) van het programma Gezondheid en Welzijn willen de problemen van drugsgebruikers en ex-verslaafden in Griekenland aanpakken.

Kan de Commissie, gelet op het concrete tijdschema voor bovenstaande subprogramma's, meedelen:

1. wat de stand van zaken van bovenstaande programma's is en bij welke acties er vorderingen zijn gemaakt;
2. of de bestedingen vertraging hebben opgelopen en, zo ja, welke hiervan de belangrijkste oorzaken zijn?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(16 april 1999)

Onder maatregel 5 van het subprogramma 3 van het operationele programma ten aanzien van „de bestrijding van de uitsluiting op de arbeidsmarkt”(communautair bestek voor Griekenland 1994-1999) zijn integrale activiteiten ten uitvoer gebracht die voorbereidende scholing, opleiding, begeleiding of steunverlening behelsden en ten doel hadden de persoonlijke basisvaardigheden van voormalige drugsgebruikers bij te schaven en hun reïntegratie in de samenleving en op de arbeidsmarkt te bevorderen.

Van de totale begroting voor deze specifieke doelgroep in de periode 1994-1999 (± 9 miljoen €) is tussen 1994 en 1997 zo'n 27 % opgenomen. Dit vrij lage percentage valt voornamelijk toe te schrijven aan de moeilijkheden die zich als gevolg van de vernieuwende aanpak, de ontoereikende structuren op administratief terrein en op het gebied van het management, het gebrek aan geschikte uitvoerende instanties en de tekortkomingen op het punt van de erkenning bij de implementatie van het hele operationele programma voor de periode 1994-1997 hebben voorgedaan.

In het licht van het kleine aantal ten uitvoer gebrachte activiteiten voor deze specifieke doelgroep heeft de Commissie de Griekse autoriteiten verzocht om zich er sterker voor in te zetten dat het grootst mogelijke aantal mensen bereikt wordt, zodat deze ten volle kunnen profiteren van de mogelijkheden uit het specifieke operationele programma.

In het kader van het subprogramma „sociale voorzieningen” van het operationele programma „Gezondheid – sociale voorzieningen” (communautair bestek voor Griekenland 1994-1999) is de oprichting van een afkickcentrum voor drugsverslaafde gedetineerden gepland.

In verband met de uitvoering van deze maatregel hebben de Griekse autoriteiten (Ministerie van Justitie) een passend gebouwencomplex gekocht in de buurt van de prefectuur van Voiotis. De noodzakelijke verbouwing om er een centrum met de nodige beveiliging van te maken, is momenteel in volle gang en verloopt volgens plan. Na de werkzaamheden zal het centrum plaats bieden aan 360 personen en indien nodig kan de capaciteit nog uitgebreid worden.

(1999/C 348/074)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0397/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Exploitatievergunning voor een groeve in beschermd gebied

Volgens beschuldigingen van milieu-organisaties is er een exploitatievergunning verleend voor een marmer-groeve in het Pieria-gebergte, op de plaats „Marmaro Sendoukia” (departement Pieria), dichtbij het woud van Vria. Dit gebied onderscheidt zich evenwel door zijn belangrijk ecosysteem, is opgenomen in het netwerk van „Natura 2000” met classificatie „A”, en is ter valorisatie van zijn archeologische vindplaats voorgedragen voor Leader-2.

Kan de Commissie meedelen:

1. of de nodige milieu-effectrapportages, die rekening houden met alle gevolgen van de werking van de groeve, reeds zijn verricht;
2. of zij van plan is de Griekse autoriteiten te vragen de besluiten in kwestie in te trekken opdat het ecologisch evenwicht en het prachtige natuurschoon van deze regio behouden blijven?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie*(20 april 1999)*

1. Het door het geachte parlementslid bedoelde gebied („Pieria Ori”) is door de Griekse autoriteiten inderdaad als gebied van communautair belang voorgesteld overeenkomstig Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽¹⁾. In dit gebied komen een aantal habitats en prioritaire soorten voor en dus moet het volgens de criteria van de richtlijn automatisch voor het Natura 2000-netwerk worden geselecteerd. Bijgevolg moeten er door de lidstaat aangepaste maatregelen worden genomen om een verslechtering van dit gebied te vermijden met het oog op de toekomstige aanwijzing ervan. Op basis van het voorgaande zal de Commissie zich tot de Griekse autoriteiten wenden om na te gaan of bij de milieueffectstudies die overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽²⁾ voor het betrokken project moesten worden uitgevoerd, voldoende rekening is gehouden met de natuurwaarde van het gebied in kwestie.

2. De beslissing om voor de activiteit in kwestie een vergunning af te geven, of om deze in te trekken, behoort alleen tot de bevoegdheid van de lidstaat. De Commissie kan alleen optreden wanneer de communautaire regelgeving duidelijk wordt overtreden.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

(1999/C 348/075)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0399/99
van Phillip Whitehead (PSE) aan de Commissie***(1 maart 1999)*

Betreft: Brandveiligheid

Kan de Commissie mededelen welke landen maatregelen hebben genomen naar aanleiding van de studie van het Franse bedrijf CETEN-APAVE met betrekking tot de implementatie van de aanbevelingen van de EU uit 1986 inzake brandveiligheid?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie*(16 april 1999)*

Voor het op een enquête gebaseerde gedeelte van de studie uit 1996 over brandgevaar in hotels heeft CETEN — APAVE van acht lidstaten (België, Griekenland, Frankrijk, Ierland, Italië, Nederland, Portugal en het Verenigd Koninkrijk) een antwoord op de vragenlijst ontvangen.

(1999/C 348/076)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0404/99
van Gerardo Fernández-Albor (PPE) aan de Commissie***(1 maart 1999)*

Betreft: Maatregelen tegen het in omloop brengen van valse euro's

Nu weldra euromunten en -bankbiljetten in omloop gebracht zullen worden, zijn deskundigen op het gebied van de bestrijding van valsemunterij van mening dat er een multinationaal bureau opgezet moet worden dat het beleid van elk land en de controlesystemen van de emissiebanken coördineert. Er wordt zelfs al gedacht aan een Centraal Europees Bureau waar alle gegevens van de verschillende landen terzake in een centrale databank worden opgeslagen.

Ook zijn de autoriteiten van bepaalde landen van het eurogebied van mening dat de wetgeving en de straffen voor euro-valsemunten gelijkgetrokken moeten worden, zodat wordt vermeden dat er landen zijn waar dit delict minder zwaar wordt gestraft dan elders. Gebeurt dit niet, dan zullen valsemunten hun clandestiene persen waarschijnlijk daar neerzetten waar de straf het laagst is, al worden allen gelijkelijk door de valse biljetten getroffen.

Hoe ziet de Commissie deze kwestie? Zal zij voorstellen een eenheidswetgeving voor alle betrokken landen op te stellen om het in omloop brengen van valse euro's doelmatig te kunnen bestrijden?

Antwoord van de heer de Silguy namens de Commissie

(27 april 1999)

Bij de voorbereiding van een Mededeling over de bescherming van de euro en de bestrijding van valsemunterij van 22 juli 1998 ⁽¹⁾ riep de Commissie in 1997 een deskundigengroep inzake de namaak van de euro in het levens. Aan deze groep nemen politiefunctionarissen uit alle lidstaten, vertegenwoordigers van de Europese Centrale Bank (ECB), het Europese politieagentschap (Europol) en de internationale rechercheorganisatie (Interpol) deel.

De Commissie zette in deze mededeling een strategie tot bestrijding van valsemunterij uiteen die onder meer een preventie- en opleidingsbeleid op Gemeenschapsniveau, een wetgevingskader voor de samenwerking tussen de betrokken nationale autoriteiten en de instellingen van de Unie en tussen de Unie en derde landen, de onderlinge aanpassing van de nationale wetgevingen met betrekking tot de definiëring van overtredingen, straffen en wederzijdse bijstand in rechterlijke zaken en het opzetten van een genormaliseerd systeem voor de uitwisseling van informatie tussen de voor de bescherming tegen valsemunterij verantwoordelijke instanties omvat. Hiervoor zouden een database met strategische en operationele data (in plaats van een afzonderlijke database met informatie over de technische bijzonderheden van het valse geld), regels inzake de uitwisseling van informatie alsook de verplichting van de lidstaten het systeem voortdurend bij te werken, vereist zijn.

Zowel op technisch als op strategisch en operationeel vlak vorderen de werkzaamheden. Wat het technische aspect betreft, heeft de ECB reeds besloten een centrum voor de analyse van valse bankbiljetten op te zetten en een technische database voor vals geld met een aangesloten communicatienetwerk te behouden. Ten aanzien van munten hebben de lidstaten besloten, en heeft de ECB aanvaard, technische data over valse munten op te slaan in de database die door de ECB wordt onderhouden. Daarnaast wordt overwogen een technisch en wetenschappelijk centrum voor het onderzoeken van valse muntstukken in het leven te roepen.

Wat de strategische en operationele aspecten betreft, organiseert de Commissie sedert 1998 bijeenkomsten van deskundigen in het kader van haar raadgevend comité Coördinatie van de fraudebestrijding en heeft zij een gedetailleerde evaluatie van de noodzaak maatregelen te nemen in de vorm van twee werkdocumenten ingediend. Gelet op het werk dat tot dusverre al door de deskundigen is verricht, zal de Raad waarschijnlijk binnenkort het mandaat van Europol uitbreiden naar de bestrijding van de vervalsing van bankbiljetten en muntstukken.

Het is nu een prioriteit voor de Commissie om in nauwe samenwerking met de ECB na te gaan of het noodzakelijk is de nationale centrale banken en de lidstaten te verplichten bij te dragen aan de uitwisseling van informatie en samen te werken op het gebied van valsemunterij. De Commissie vindt ook dat internationale samenwerking van fundamenteel belang is om valsemunterij doeltreffend te bestrijden.

⁽¹⁾ COM(98) 474 def.

(1999/C 348/077)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0405/99 van Riitta Myller (PSE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Project voor het plegen van groot onderhoud aan de waterzuiveringsinstallatie van Sortavala

Het plegen van groot onderhoud aan de waterzuiveringsinstallatie van Sortavala is van prioritair belang voor de stad Sortavala teneinde de waterkwaliteit in het Ladogameer te verbeteren. Voor de uitvoering van het project is reeds in 1996 een bedrag van twee miljoen ecu uit de Tacis-middelen toegezegd. Het tijdschema van het project heeft echter vertraging opgelopen. Een groep deskundigen heeft in september vorig jaar ter plaatse poolshoogte genomen van het project en geïnventariseerd hoeveel geld er nog nodig is. Naar aanleiding hiervan zijn de documenten die betrekking hebben op het project herzien en is de toezegging gedaan dat er voor het project een internationale openbare aanbesteding plaats zou vinden. Vervolgens is er van het project niets meer vernomen.

Kan het verantwoordelijke lid van de Commissie toelichten waarom het project is vertraagd, of de openbare aanbesteding inmiddels heeft plaatsgevonden, welke maatregelen er verder worden genomen en welk tijdschema gehanteerd wordt?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie*(12 april 1999)*

De modernisering van de waterzuiveringsinstallatie van Sortavala is van groot belang zowel voor de stad Sortavala als voor de verbetering van de waterkwaliteit in het Ladoga-meer. Het project beoogt de verbetering van de waterzuivering en de modernisering en waar nodig de wederopbouw, op voorwaarde dat de nodige middelen beschikbaar zijn, van de waterzuiveringsinstallatie van Sortavala teneinde te voorzien in de noden van alle inwoners van die stad.

De uitvoering van het project heeft vertraging opgelopen doordat het moeilijk is gebleken de precieze rol van de drie betrokken partijen te omschrijven, namelijk de Commissie, de Finse regering en de gemeente Sortavala.

De aanbesteding is in 1997 uitgeschreven nadat het Tacis-comité een gunstig advies had uitgebracht en het desbetreffende programma werd goedgekeurd. De mogelijkheid tot inschrijving is opengebleven tot oktober 1998. Binnenkort zal een beknopte lijst voor een besloten aanbesteding worden opgesteld. De precieze specificaties moeten evenwel nog nader worden vastgelegd, en het wachten is nog op de formele goedkeuring (verklaring van bekrachtiging) door de begunstigde (de gemeente Sortavala). Er wordt gehoopt dat alle vereiste procedures tijdens de komende twee of drie maanden zullen zijn voltooid. Veel hangt af van de snelheid waarmee de nodige toestemming van derde partijen kan worden verkregen.

(1999/C 348/078)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0408/99**van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie***(1 maart 1999)*

Betreft: Onderhandelingen over de toekomstige handelsovereenkomst tussen de EU en Zuid-Afrika

Uit diverse berichten, o.a. van de vereniging van producenten van Port, blijkt dat de minister van Handelszaken van Zuid-Afrika en de heer Deus Pinheiro, lid van de Commissie, een ontwerpovereenkomst hebben gesloten over de toekomstige handelsbetrekkingen tussen de EU en Zuid-Afrika.

Hierin zou zijn bepaald dat Zuid-Afrika onder de benaming „PORTO” en/of „PORT” en/of „PORTWINE” gedurende een periode van twaalf jaar wijn voor de binnenlandse markt mag blijven produceren, (hieronder valt niet alleen Zuid-Afrika, maar ook Botswana, Lesotho, Namibië en Swaziland). Naar verluidt is hierin ook vastgelegd dat dit vraagstuk pas aan het einde van deze periode opnieuw zal worden geëvalueerd, d.w.z. zonder dat Zuid-Afrika wordt verplicht om na deze periode te stoppen met de productie van wijn met deze oorsprongsbenamingen.

1. Kan de Commissie bevestigen of in ontwerpovereenkomst tussen de EU en Zuid-Afrika bepaald is dat Afrikaanse wijn onder de benaming „PORT” en/of „PORTO” en/of „PORTWINE” gedurende een periode van 12 jaar op de gehele binnenlandse markt van Zuid-Afrika mag worden afgezet zonder dat na afloop van deze periode voorzien is in een verbod hierop?
2. Kan de Commissie bevestigen dat de drie volgende oorsprongsbenamingen — „PORTO”, „PORT”, „PORTWINE” — op de markt kunnen worden gebracht, terwijl deze benamingen op het etiket het product identificeren dat als Vinho do Porto in Portugal wordt geproduceerd?

(1999/C 348/079)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0409/99**van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie***(1 maart 1999)*

Betreft: Ontwerphandelsovereenkomst tussen de EU en Zuid-Afrika

Uit diverse berichten, o.a. van de vereniging van producenten van Vinho do Porto, blijkt dat de minister van Handelszaken van Zuid-Afrika en de heer Deus Pinheiro, lid van de Commissie, een ontwerpovereenkomst hebben ondertekend voor de toekomstige handelsbetrekkingen tussen de EU en Zuid-Afrika.

Hierin zou zijn bepaald dat Zuid-Afrika na een overgangperiode van vijf jaar niet langer de benamingen „PORTO” en/of „PORT” en/of „PORTWINE” mag gebruiken voor wijnen die dit land naar derde landen exporteert.

1. Kan de Commissie bevestigen of de uitvoer van Zuid-Afrikaanse wijnen met de oorsprongsbenaming „PORTO” en/of „PORT” en/of „PORTWINE” krachtens deze ontwerpovereenkomst pas na een periode van vijf jaar zal worden verboden?
2. Kan de Commissie bevestigen of een van deze drie oorsprongsbenamingen onder dit verbod valt?

(1999/C 348/080)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0410/99
van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Compensaties in het kader van de toekomstige handelsovereenkomst met Zuid-Afrika

Uit diverse berichten is gebleken dat de minister van Handelzaken van Zuid-Afrika en de heer Deus Pinheiro, lid van de Commissie, een ontwerpovereenkomst hebben gesloten over de toekomstige handelsbetrekkingen tussen de EU en Zuid-Afrika.

Hierin zou zijn bepaald dat Zuid-Afrika onder de benaming „PORTO” en/of „PORT” en/of „PORTWINE” gedurende een periode van 12 jaar wijn kan blijven produceren voor de binnenlandse markt en dat dit vraagstuk pas na afloop van deze periode weer zal worden geanalyseerd, d.w.z. zonder dat de productie van wijn met deze oorsprongsbenamingen na deze 12 jaar bij voorbaat verboden wordt.

In deze overeenkomst zou ook zijn bepaald dat Zuid-Afrika na een overgangperiode van vijf jaar niet langer wijnen naar derde landen mag uitvoeren die de oorsprongsbenaming „PORTO” en/of „PORT” en/of „PORTWINE” dragen.

Anderzijds meldt „Agence Europe” van 4 februari dat Zuid-Afrika in ruil hiervoor recht krijgt op tarifaire voordelen voor andere soorten wijn die dit land naar de Europese markt exporteert, met inbegrip van het nultarief voor sommige ervan.

1. Kan de Commissie bevestigen of in deze ontwerpovereenkomst inderdaad bepalingen zijn opgenomen om Zuid-Afrika te compenseren? En zo ja, is de Commissie dan niet van mening dat dit niet wat overdreven is in ruil voor de naleving van de regels die eigenlijk met onmiddellijke ingang voor producten met een Europese oorsprongsbenaming zouden moeten gelden?
2. Kan de Commissie mij in ieder geval een lijst toezenden van de Zuid-Afrikaanse wijnen die reeds met een nultarief toegang tot de communautaire markt krijgen?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Pinheiro namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0408/99, E-0409/99 en E-0410/99

(30 april 1999)

Op 24 maart 1999 hechtte de Europese Raad in Berlijn zijn goedkeuring aan de Overeenkomst inzake handel, ontwikkeling en samenwerking tussen de Gemeenschap en Zuid-Afrika.

Wat port en sherry betreft werd het volgende definitieve compromis geformuleerd:

1. Zuid-Afrika bevestigt nogmaals dat de benamingen „port” en „sherry” niet gebruikt worden of gebruikt zullen worden voor zijn uitvoer naar de EU.
2. Zuid-Afrika zal het gebruik van de benamingen „port” en „sherry” op alle export markten de komende 5 jaar geleidelijk opheffen behalve in het geval van niet-SACU SADC landen waar een periode van 8 jaar zal worden toegestaan.
3. Met het oog op de Overeenkomst inzake wijn en gedistilleerde dranken wordt onder de binnenlandse markt van Zuid-Afrika ook SACU (Zuid-Afrika, Botswana, Lesotho, Namibië en Swaziland) verstaan.
4. Zuid-Afrikaanse producten mogen gedurende een overgangperiode van 12 jaar onder de benaming „port” en „sherry” op de binnenlandse markt van Zuid-Afrika worden gebracht. Daarna zullen Zuid-Afrika en de EU gezamenlijk besluiten onder welke nieuwe benaming deze producten op de binnenlandse markt van Zuid-Afrika zullen verschijnen.

5. Bij de inwerkingtreding van de overeenkomst zal de EU een belastingvrij contingent instellen voor de huidige hoeveelheid wijn die Zuid-Afrika momenteel naar de EU uitvoert (32 miljoen liter) met een marge voor eventuele verhoging van dit contingent in de toekomst.
6. Ter aanvulling van het streven om de voornaamste doelstellingen te bereiken van het door de EU te financieren Ontwikkelingsprogramma voor Zuid-Afrika zal de EU 15 miljoen € verstrekken voor de herstructurering van de Zuid-Afrikaanse sector voor wijn en gedistilleerde dranken alsmede voor het op de markt brengen en de distributie van Zuid-Afrikaanse wijn en gedistilleerde dranken. Deze steun zal ingaan bij de inwerkingtreding van de Overeenkomst inzake wijn en gedistilleerde dranken.
7. Een Overeenkomst inzake wijn en gedistilleerde dranken tussen Zuid-Afrika en de EU zal zo spoedig mogelijk worden gesloten doch niet later dan september 1999, zulks om ervoor te zorgen dat deze vóór of in januari 2000 in werking kan treden.

Wat de specifieke vragen betreft:

In punt vier van deze tekst wordt gesproken over een overgangperiode alsmede de noodzaak gezamenlijk overeenstemming te bereiken over de nieuwe benamingen voor deze producten. Hieruit kan worden geconcludeerd dat het gebruik van deze benamingen op de binnenlandse markt van Zuid-Afrika zal worden stopgezet.

Zuid-Afrika brengt geen producten op de communautaire markt onder de benamingen „port” en „sherry” en zal dit ook in de toekomst niet doen (zie punt 1). Wat de andere derde markten betreft behoeft het bepaalde in punt 2 geen verdere toelichting.

Voortzetting van het gebruik van de benaming „port” en „sherry” door Zuid-Afrikaanse producten op de binnenlandse Zuid-Afrikaanse markt ná het verstrijken van de overgangperiode zou voor de Gemeenschap onaanvaardbaar zijn.

Het bij punt 5 vermelde contingent heeft betrekking op productcodes 22042179 / 80 / 83 / 84 en 94. Dit contingent is beduidend kleiner dan de huidige Zuid-Afrikaanse export naar de Gemeenschap en is alleen van toepassing op gebottelde wijn.

(1999/C 348/081)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0412/99
van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Gebruik van de benaming „PORT” voor in de VS geproduceerde wijnen

Naar mijn mening bestaat er tussen Portugal en de VS een bilaterale overeenkomst die dateert van 1910 en die het gebruik van de benaming „PORTO” verbiedt voor wijnen die in de VS zijn geproduceerd. Daarnaast schijnt het zo te zijn dat de VS niet de term „PORTO” gebruiken, maar de term „PORT” en dat de VS daarmee voldoen aan de overeenkomst die is ondertekend met Portugal, hoewel zij hiermee een semi-soortnaam gebruiken (geografische namen die worden gebruikt voor een product dat niet uit de aangegeven plaats afkomstig is).

Anderzijds is in artikel 24, lid 4, van de overeenkomst inzake de handelsaspecten van de intellectuele eigendom (TRIPS) bepaald dat men een geografische aanduiding kan blijven gebruiken voor wijn die niet uit de bedoelde geografische plaats afkomstig is, onder voorwaarde dat deze aanduiding te goeder trouw is gebruikt en/of gedurende minstens tien jaar voor 15 april 1994.

1. Kan de Commissie mij in het licht van het voorafgaande mededelen of zij bekend is met genoemde bilaterale overeenkomst tussen Portugal en de VS? Of zij van mening is dat het gebruik van de term „PORT” in plaats van de benaming „PORTO” overeenstemt met het begrip „te goeder trouw”, overeenkomstig artikel 24, lid 4 van de TRIPS-overeenkomst en
2. of in de TRIPS-overeenkomst voorzien is in een overgangperiode om een einde te maken aan de in artikel 24, lid 4, vastgelegde mogelijkheid? En zo ja, hoelang duurt deze periode voor wijnen die onder de benaming „PORT” in de VS worden geproduceerd?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 april 1999)

1. De Commissie is op de hoogte van de door het geachte parlementslid bedoelde bilaterale overeenkomst van 1910 tussen Portugal en de Verenigde Staten. Zij bevestigt dat de benaming „Porto” in de Verenigde Staten alleen mag worden gebruikt voor wijnen van oorsprong uit het betrokken gebied in Portugal. De benaming „Port” (zonder de letter „o”) daarentegen is volgens de Amerikaanse wetgeving een semi-soortnaam die mag

worden gebruikt voor producten die niet van oorsprong zijn uit Portugal. De Verenigde Staten hebben verklaard deze semi-soortnaam te gebruiken in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 24 van de Overeenkomst inzake de Handelsaspecten van de Intellectuele Eigendom (TRIPS) en met name met de door het geachte parlementslid genoemde voorwaarden.

2. De TRIPS-overeenkomst voorziet niet in een overgangperiode waarin benamingen mogen worden gebruikt uit hoofde van artikel 24, lid 4, van deze overeenkomst. Er zij evenwel op gewezen dat de Commissie met de Verenigde Staten wil onderhandelen over een bilaterale beschermingsovereenkomst om geografische benamingen en oorsprongsbenamingen voor wijnen een hoger beschermingsniveau te geven en met name een einde te maken aan generiek of semi-generiek gebruik van communautaire aanduidingen.

(1999/C 348/082)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0413/99
van Ernesto Caccavale (UPE) aan de Commissie

(19 februari 1999)

Betreft: Onwettige beperking van de vrije mededinging in de pay-TV-sector in Italië

Naar aanleiding van vraag E-3876/98 ⁽¹⁾ het volgende: onlangs heeft de Italiaanse regering een algemene maatregel van bestuur uitgevaardigd waarbij het elk bedrijf dat in het bezit is van een concessie of vergunning voor het uitzenden van radio- en/of televisieprogramma's verboden wordt om meer dan 60 % van de rechten voor het exclusief en gecodeerd uitzenden van voetbalwedstrijden van de Italiaanse eredivisie (Serie A) te verwerven.

Deze bepaling houdt echter slechts in schijn een verbod in, want op grond hiervan kunnen de zendgemachtigden die reeds meer dan 60 % van de rechten bezitten hun voorsprong behouden en dus hun machtspositie consolideren. Bovendien wordt in de algemene maatregel van bestuur bepaald dat de limiet van 60 % mag worden overschreden indien de toestand op de betrokken markten van dien aard is dat er slechts een koper is: in dat geval mag de looptijd van de concessieovereenkomsten echter niet meer dan drie jaar bedragen.

Zoals bekend is de Pay-TV-sector in Italië hoofdzakelijk in handen van twee bedrijven, Telepiù en Stream: Telepiù domineert de markt van de voetbalwedstrijden dankzij de exclusieve uitzendrechten waarover het met de belangrijkste clubs van de Serie A en de Serie B contracten heeft gesloten.

Kan de Commissie, gezien het bovenstaande, zeggen:

1. of zij niet meent dat genoemde algemene maatregel van bestuur in strijd is met de geest van de meest elementaire Europese voorschriften inzake mededinging en vrije markt (art. 85 en 86 van het EEG-Verdrag), die „onderling afgestemde feitelijke gedragingen” tussen ondernemingen en misbruik van machtspositie verbieden, aangezien het wetsbesluit reeds op de markt actieve bedrijven als Telepiù, die verbonden zijn met de staatstelevisie en een duidelijke monopoliepositie bekleden, in de kaart speelt;
2. of zij niet van oordeel is dat de Italiaanse regering, door deze maatregel uit te vaardigen voor een markt die nog in de ontwikkelingsfase verkeert en door strakke limieten vast te stellen, zoals een maximum van 60 %, nieuwe investeerders zal afschrikken en de ontwikkeling van de Pay-TV in Italië zal afremmen;
3. welke initiatieven zij denkt te nemen om de normale markt- en concurrentieverhoudingen te herstellen en zo het recht van vrije keuze van de kijkers te herstellen, vooral gezien haar antwoord op vraag E-3876/98 waarin zij verzekerde dat zij de ontwikkeling van de markt van de digitale televisie in Italië op de voet zou volgen en zou toezien op de correcte toepassing van de communautaire voorschriften in deze sector?

⁽¹⁾ PB C 320 van 6.11.1999, blz. 84.

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(9 april 1999)

De Commissie merkt in de eerste plaats op dat algemene maatregel van bestuur nr. 15 van 30 januari 1999 van de Italiaanse regering — waarbij het verboden wordt meer dan 60 % te verwerven van de zendrechten voor gecodeerde en exclusieve televisie-uitzendingen van voetbalwedstrijden van de Italiaanse eredivisie (serie A) — nog niet alle goedkeuringsprocedures heeft doorlopen, en dat de uiteindelijk aangenomen tekst dus sterk van de huidige zou kunnen verschillen. Deze mogelijkheid lijkt zeer reëel in het licht van de al aangebrachte amendementen, die met name voorzien in de erkenning van het eigendomsrecht van iedere club op de zendrechten voor de gecodeerde uitzending van haar wedstrijden en die de Italiaanse antitrustinstantie de bevoegdheid verlenen een afwijking van de drempel van 60 % toe te kennen. De Commissie zal zeker de definitieve tekst van het wetsbesluit beoordelen, met name in het licht van de regels inzake de interne markt en het vrije goederenverkeer.

1. Na een eerste voorlopige analyse kan de Commissie zich evenwel niet aansluiten bij de mening van het geachte parlementslid dat het wetsbesluit strijdig is met de Europese concurrentieregels, in die zin dat het doel van het besluit is derden toegangsmogelijkheden te bieden door te voorkomen dat alle rechten in de handen van één enkele exploitant worden geconcentreerd. Indien zou blijken dat de rechten door één enkele exploitant worden verworven, kan de looptijd van de contracten niet langer zijn dan een beperkte termijn.
2. De Commissie meent op het eerste gezicht dat de verdeling van de zendrechten voor sportwedstrijden over verschillende ondernemingen, die het resultaat van het Italiaanse wetsbesluit zou moeten zijn, de evenwichtige ontwikkeling van de Italiaanse markt voor betaal-TV zou moeten bevorderen.
3. De Commissie zal de ontwikkeling van de markt van nabij volgen, teneinde ervoor te zorgen dat de door het wetsbesluit beoogde verdeling van de zendrechten voor sportwedstrijden geen ontmoedigend effect op investeringen door derden zal hebben en dus de ontwikkeling van de Italiaanse markt voor betaal-TV niet zal afremmen, zoals door het geachte parlementslid wordt gevreesd.

(1999/C 348/083)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0419/99
van Markus Ferber (PPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Luchtvervuiling in de gebouwen van het Europees Octrooibureau

Al meerdere jaren klagen de personeelsleden van het Europees Octrooibureau over luchtvervuiling veroorzaakt door de airconditioning en door zogenaamde „kantoorgiften”. Nadat verschillende medewerkers met klachten waren gekomen, heeft het Octrooibureau een aantal expertises laten verrichten, waarvan de resultaten echter in de meeste gevallen niet publiek zijn gemaakt.

1. Wat zal de Europese Commissie ondernemen om het Europees Octrooibureau ertoe te brengen de resultaten van de onderzoeken naar verontreinigingen door microben toegankelijk te maken voor de betrokken afdelingen en personen?
2. Kan de Commissie het Octrooibureau verzoeken mede te delen of de airconditioninginstallaties in het verleden met chemicaliën zijn gereinigd, en zo ja, met welke?
3. Wat zal de Commissie ondernemen om het Octrooibureau ertoe te brengen al degenen die in de betrokken ruimtes werken een gestandaardiseerde vragenlijst voor te leggen, om vast te stellen of hier sprake is van het zogenaamde „sick building-syndroom”?
4. Zal de Commissie de nodige maatregelen treffen om een wettelijke regeling tot stand te brengen voor de procedures bij de invaliditeitscomités?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(12 april 1999)

De internationale wetgevingen op het gebied van hygiëne en veiligheid gelden zowel voor de agentschappen als voor alle andere instellingen.

De Commissie heeft echter op dit gebied geen enkele bevoegdheid ten aanzien van de agentschappen aangezien het om onafhankelijke organen gaat. De Commissie kan derhalve geen antwoord geven op de vragen van het geachte parlementslid.

(1999/C 348/084)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0420/99
van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Financiering van voorbereidende maatregelen voor de cultuursteden van Europa in het jaar 2000

Voor het millenniumjaar 2000 heeft de EU voor het eerst besloten om negen steden gezamenlijk aan te wijzen als Europese cultuursteden (Avignon, Krakau, Reykjavik, Santiago de Compostela, Helsinki, Bergen, Bologna,

Brussel en Praag). Van deze steden zijn er vijf gelegen in EU-lidstaten en vier in Europese landen die nog geen lid van de Unie zijn. Het is voor het eerst dat in Europa een dergelijke vorm van culturele samenwerking plaats vindt tussen drie steden in Noord-Europa, drie in Midden-Europa en drie in Zuid-Europa. Het is duidelijk dat, wil een zo belangrijk en ambitieus project succes hebben, voor bijzondere ondersteuning en een passende financiering gezorgd moet worden, zodat dit gemeenschappelijke Europese cultuurproject overal in Europa aandacht krijgt en blijvende banden worden gesmeed.

In antwoord op mijn eerdere vraag E-2872/98 ⁽¹⁾ deelde de Commissie mede dat „de Commissie als bijdrage aan de voorbereidende maatregelen die door de negen Europese cultuursteden van het jaar 2000 gezamenlijk zijn getroffen en zich baserend op concrete projecten die door de steden zijn ingediend, in 1997 een subsidie van 200.000 ecu en in 1998 van 250.000 ecu heeft verleend. Voor het jaar 1999 kan de Commissie nog geen financiële toezeggingen doen zolang de communautaire begroting voor 1999 nog niet formeel is goedgekeurd.”

Kan de Commissie, nu de begroting voor 1999 wel formeel is goedgekeurd, mededelen welke subsidie zij voor 1999 zal toekennen aan de omvangrijke en kostbare maatregelen ter voorbereiding van een zo ambitieus Europees project in dit zo bijzondere jaar 2000?

⁽¹⁾ PB C 118 van 29.4.1999, blz. 156.

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(16 april 1999)

De Commissie heeft — bij wijze van uitzondering — in het kader van het Caleidoscoop-programma steun toegekend voor de gezamenlijke voorbereidende maatregelen van de negen Europese cultuursteden van het jaar 2000.

Deze steun, die is toegewezen op basis van concrete projecten die door de steden waren ingediend, bedroeg in 1997 200.000 € en in 1998 250.000 .

Het Caleidoscoop-programma is met een jaar verlengd zodat het ook in 1999 doorloopt, met hetzelfde budget als in 1998.

Voorts zullen experimentele acties met het oog op het kaderprogramma in 1999 worden gesteund op basis van begrotingsonderdeel B3-2005 en in het kader van het interinstitutioneel akkoord van 13 oktober 1998 over de rechtsgronden en de uitvoering van de begroting ⁽¹⁾.

In dit verband is de Commissie voornemens voor het derde achtereenvolgende jaar de voorbereidende maatregelen die door de negen steden gezamenlijk zijn getroffen, te steunen. Zij zal proberen zo mogelijk een grotere bijdrage te verlenen dan in 1998, maar zij moet ook rekening houden met de beperkingen van de aan cultuur toegewezen middelen en met andere culturele projecten.

Wat het jaar 2000 betreft, het jaar waarin het door de negen steden ingediende programma wordt uitgevoerd, hoopt de Commissie dat zij steun kan verlenen in het kader van het programma „Cultuur 2000”, dat dan waarschijnlijk ten uitvoer kan worden gelegd als gevolg van de door de instellingen genomen besluiten.

⁽¹⁾ PB C 344 van 12.11.1998.

(1999/C 348/085)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0425/99 van Mary Banotti (PPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Identiteitskaarten

Kan de Commissie in aansluiting op haar antwoord op schriftelijke vraag E-3070/98 ⁽¹⁾ mededelen in welke lidstaten het verplicht is dat de burgers in het bezit zijn van een identiteitskaart?

⁽¹⁾ PB C 289 van 11.10.1999, blz. 21.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(6 mei 1999)*

Ter aanvulling op de informatie in het antwoord op schriftelijke vraag E-3070/98, die mevrouw Banotti heeft gesteld en waarnaar zij verwijst, alsook op basis van de laatste informatie waarover de Commissie beschikt, kan deze meedelen dat de burgers van de volgende lidstaten in het bezit van een nationaal identiteitsbewijs moeten zijn: België, Duitsland, Griekenland, Spanje, Italië en Portugal.

In aansluiting op de informatie die zij in haar antwoord op de vorige vraag heeft verstrekt, en op basis van de toelichtingen die zij sindsdien heeft ontvangen, wijst de Commissie erop dat er in Frankrijk als dusdanig geen wettelijke verplichting bestaat om een identiteitsbewijs te bezitten of bij zich te dragen. Voor de meeste praktische zaken, waaronder de afhandeling van administratieve formaliteiten, is een identiteitsbewijs in feite echter wel noodzakelijk.

Wat de toevoeging van Duitsland aan deze lijst betreft, zij erop gewezen dat de burgers van die lidstaat in het bezit van een nationaal identiteitsbewijs dienen te zijn, maar dit, volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, niet bij zich hoeven te hebben, wat in de andere genoemde lidstaten wel het geval is.

(1999/C 348/086)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0438/99
van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie***(4 maart 1999)*

Betreft: Gebrek aan transparantie bij de personeelsbezetting van de ECB

Op 8 februari 1999 antwoordde Commissaris de Silguy op mijn schriftelijke vraag E-3485/98 ⁽¹⁾ over de personeelsbezetting bij de Europese Centrale Bank (ECB) dat deze kwestie „onder de exclusieve bevoegdheid van de ECB valt”.

Nochtans wordt de ECB gefinancierd door de communautaire begroting, is hij de hoofdverantwoordelijke voor een gezonde euro, die de Commissie met alle middelen promoot, wordt hij door de Commissie bijgestaan voor alles wat financiële steun betreft, en heeft het gebrek aan transparantie dat kenmerkend is voor zijn personeelsbezetting en zijn werking in het algemeen, reeds meermaals aanleiding gegeven tot kritiek in en buiten het Parlement.

Hoe denkt de Commissie ervoor te zorgen dat de personeelsbezetting bij de ECB volkomen transparant wordt en er geen sprake is van obscure praktijken die de Europese burger terecht achterdochtig maken?

⁽¹⁾ PB C 207 van 21.7.1999, blz. 76.

Antwoord van de heer de Silguy namens de Commissie*(19 april 1999)*

De Commissie is niet bevoegd tot het nemen van maatregelen met betrekking tot de aanwerving van personeel voor de Europese Centrale Bank. Het geachte parlementslid zij erop gewezen dat de Europese Centrale Bank niet gefinancierd wordt uit de begroting van de Gemeenschap. De rechtshandelingen van de Europese Centrale Bank kunnen worden onderworpen aan onderzoek of uitlegging door het Hof van Justitie.

(1999/C 348/087)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0440/99
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie***(4 maart 1999)*

Betreft: Voorschriften voor lobby's

Overweegt de Commissie bedrijven in de Europese Unie te verzoeken in hun jaarverslagen bijzonderheden op te nemen over de personen of instanties die door hun lobby's worden benaderd en over de hoeveelheden geld die worden uitgegeven? Aldus zou de Europese Unie op één lijn komen met de VS-wetgeving inzake voorschriften voor lobby's.

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie*(1 april 1999)*

De verplichting voor Amerikaanse ondernemingen om hun lobbyactiviteiten aan te geven, inclusief de bedragen die hiervoor worden uitgegeven, vloeit voort uit het registratiesysteem dat van toepassing is op elke organisatie die lobbyt bij de federale Amerikaanse instanties.

Dit registratiesysteem past niet bij de aanpak van de Commissie die is gebaseerd op toegankelijkheid voor alle belangengroepen door gelijke behandeling te waarborgen en zelfregulering te bevorderen.

In deze context is de Commissie niet voornemens maatregelen te nemen die een fundamentele wijziging van haar beleid noodzakelijk zouden maken.

(1999/C 348/088)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0444/99
van José Valverde López (PPE) aan de Commissie***(4 maart 1999)*

Betreft: Aanpassing definitie van kleine en middelgrote ondernemingen

De Europese Commissie heeft een voorstel voor een richtlijn ingediend inzake de aanpassing van de financiële drempels voor de definitie van kleine en middelgrote ondernemingen, binnen het kader van de Europese richtlijnen.

Dit voorstel stelt de lidstaten in staat aan een groot aantal kleine en middelgrote ondernemingen vrijstellingen te verlenen voor de verplichte financiële informatieverschaffing.

Kan de Commissie aangeven met welke sociale partners en organisaties van middelgrote en kleine ondernemingen er contact geweest is bij de voorbereiding van dit voorstel?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(8 april 1999)*

De lidstaten hebben op grond van Vierde Richtlijn 78/660/EEG van de Raad van 25 juli 1978 betreffende de jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen ⁽¹⁾ de mogelijkheid kleine en middelgrote ondernemingen van bepaalde vereisten van de Richtlijn vrij te stellen.

Voor de definitie van een kleine of middelgrote onderneming wordt in het kader van de Richtlijn uitgegaan van drie criteria, te weten het balanstotaal, de netto-omzet en het gemiddelde personeelsbestand. Het balanstotaal en de netto-omzet worden in euro uitgedrukt. De Raad gaat, in overeenstemming met artikel 53, lid 2, om de vijf jaar op voorstel van de Commissie over tot onderzoek naar, en in voorkomend geval, tot herziening van de in de Richtlijn genoemde, in euro uitgedrukte bedragen.

Aangezien in de Richtlijn wordt bepaald dat bij bedoelde herziening om de vijf jaar rekening wordt gehouden „met de economische en monetaire ontwikkeling in de Gemeenschap”, is er geen behoefte aan speciaal overleg met sociale partners en organisaties van kleine en middelgrote ondernemingen (KMO's). Het gaat om een herziening van zuiver technische aard gebaseerd op statistische cijfermateriaal.

⁽¹⁾ PB L 222 van 14.8.1978.

(1999/C 348/089)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0450/99
van Giuseppe Rauti (NI) aan de Commissie***(5 maart 1999)*

Betreft: Ineenstorting van de oude stadsmuren van Viterbo

Naar aanleiding van de werkzaamheden voor het herstel van de oude stadsmuren van Viterbo die in januari en maart 1997 op twee plaatsen over meerdere tientallen meters zijn ingestort, zijn heftige discussies ontstaan.

Na maanden zijn de herstelwerkzaamheden praktisch niet eens begonnen, hetgeen de oorzaak is van verdere schade (wegens de vernietigende gevolgen van het slechte weer, infiltratie van water enz.) aan het monumentale complex van de kasteelmuren. Hierbij zij opgemerkt dat Viterbo, de oude en edele „pausenstad”, een van de meest uitgebreide historische centra van geheel Europa bezit.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. of het waar is, zoals o.a. bij de discussies wordt beweerd, dat voor de wederopbouw van de ingestorte en over grote gedeelten nog wankelende muren communautaire kredieten zijn uitgetrokken en zo ja, om welk bedrag het gaat en aan welke Italiaanse instantie dit bedrag tussen januari en december 1997 is uitbetaald,
2. of gedurende diezelfde periode Italië officiële stappen ter zake heeft ondernomen, of er kredietaanvragen zijn gedaan en eventueel door wie,
3. of zij niet overweegt na een onderzoek ter plaatse om de omvang van de schade te beoordelen en te constateren om welk enorm cultureel erfgoed het hier gaat, zelfstandig en onverwijld passende, o.a. financiële, maatregelen te treffen ter bescherming van een stad die iedere steun waard is voor het behoud van haar schitterend historisch verleden en een cultureel erfgoed dat tot de belangrijkste en beduidendste van Europa en dus van de wereld behoort?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(19 april 1999)

Gezien het feit dat Viterbo buiten de zones ligt die in aanmerking komen voor financiële steun uit de structuurfondsen, kan geen financiële steun zijn verleend voor het door het geachte parlementslid bedoelde project.

Er werd in 1997 geen financiële steun verstrekt voor de historische stadsmuren van Viterbo in het kader van het programma van de Commissie voor de instandhouding van het culturele erfgoed. Lokale, regionale noch nationale autoriteiten hebben voor het bovengenoemde project aanvragen ingediend in het kader van het Raphaël-programma voor 1997. Er zij op gewezen dat het betrokken project niet onder de thema's van het Raphaël-programma voor dat jaar viel.

Krachtens artikel 128 van het EG-Verdrag zijn de maatregelen en programma's van de Commissie op het gebied van cultuur en het culturele erfgoed gebaseerd op het subsidiariteitsbeginsel en kunnen zij alleen dienen ter bevordering van de samenwerking tussen de lidstaten, die exclusief bevoegd zijn op het gebied van de bescherming en het behoud van hun erfgoed.

(1999/C 348/090)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0452/99

van Gianni Tamino (V) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Epidemie van vesiculaire varkensziekte

Eind januari zijn er in Italië en met name in de provincie Mantua drie haarden van vesiculaire varkensziekte ontdekt, waardoor ongeveer 10.000 varkens moesten worden afgemaakt. De vesiculaire ziekte is een uit symptomatisch oogpunt nogal onopmerkelijke pathologie en is, ondanks de grote besmettelijkheid ervan, binnen enkele dagen afgelopen zonder bijzondere gevolgen voor de getroffen dieren, afgezien van het feit dat zij in enkele gevallen hun nagels verliezen. De vesiculaire ziekte die door een enterovirus wordt veroorzaakt, vertoont wat de symptomen betreft grote gelijkenis met mond- en klauwzeer, waarvan echter de gevolgen voor de getroffen dieren (ook runderen zijn hierbij betrokken) van aanzienlijke omvang zijn. Het vlees van de wegens de vesiculaire ziekte geslachte dieren is bestemd voor zoötechnisch gebruik.

Onder de huidige omstandigheden hebben de fokkers wegens de drastische gezondheidsvoorschriften die worden toegepast de neiging gevallen van vesiculaire ziekte niet aan te geven. In tegenstelling tot vroeger kan met de huidige diagnosemiddelen in kortere tijd onderscheid worden gemaakt tussen vesiculaire ziekte en mond- en klauwzeer.

Kan de Commissie mededelen of zij meent dat het wenselijk is de huidige gezondheidsvoorschriften te herzien en de verplichte aangifte van vesiculaire ziekte af te schaffen, of zij niet vindt dat de slachtingsmaatregelen in geen verhouding staan tot het niet zeer ernstige karakter van de ziekte, hoeveel tijd nodig is met de huidige diagnosemiddelen om vesiculaire ziekte van mond- en klauwzeer te onderscheiden, of de bestemming van het vlees van de zieke dieren voor de veevoederproductie niet in strijd is met de communautaire voorschriften na de BSE-crisis, welk bedrag totaal in de laatste jaren aan compensaties is uitbetaald aan de fokkers voor het slachten en of er een nauwkeurige kosten/batenanalyse is verricht van de huidige profylactische maatregelen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(8 april 1999)

De huidige bepalingen betreffende vesiculaire varkensziekte (SVD) zijn opgenomen in Richtlijn 92/119/EEG van de Raad van 17 december 1992 tot vaststelling van algemene communautaire maatregelen voor de bestrijding van bepaalde dierziekten en van specifieke maatregelen ten aanzien van de vesiculaire varkensziekte ⁽¹⁾, die is vastgesteld omdat de ziekte in lijst A van dierziekten van het Internationaal Bureau voor Besmettelijke Veeziekten (OIE) is opgenomen. Volgens de Overeenkomst inzake sanitaire en fytosanitaire maatregelen van de Wereldhandelsorganisatie geldt dit bureau als technische referentie instantie voor de ontwikkeling en de bevordering van internationale welzijnsnormen voor dieren en richtsnoeren en aanbevelingen voor de handel in levende dieren en dierlijke producten. Lijst A bevat de dierziekten waarvan uitbraken gelet op het aanzienlijke economische belang en de snelle verspreiding van de ziekten onmiddellijk moeten worden aangegeven. Derhalve zijn ingrijpende wijzigingen in het communautaire beleid met betrekking tot een ziekte zoals SVD slechts mogelijk indien de huidige OIE-indeling wordt gewijzigd.

Eén van de redenen om SVD op te nemen in lijst A is de gelijkenis met mond- en klauwzeer. De laatste tijd zijn nieuwe diagnosemiddelen ontwikkeld waarmee beide ziekten snel (doorgaans binnen 24 uur) van elkaar kunnen worden onderscheiden.

Overeenkomstig de ter zake geldende communautaire voorschriften moet als voeder voor niet-herkauwers gebruikt vlees- en beendermeel van zoogdieren een specifieke hittebehandeling ondergaan om het agens van boviene spongiforme encefalopathie te inactiveren. Het gebruik van karkassen van wegens SVD geslachte varkens voor de productie van vlees- en beendermeel is niet in strijd met de communautaire voorschriften.

De laatste drie jaar hebben zich de Gemeenschap alleen in Italië uitbraken van SVD voorgedaan. De compensaties voor varkenshouders na de uitbraken van 1997 bedroegen in totaal 8833 miljoen Italiaanse lire (4,6 miljoen €). Voor 1998 hebben de Italiaanse autoriteiten nog geen gegevens aan de Commissie verstrekt, maar gelet op het aantal geslachte varkens zal het bedrag vermoedelijk dicht bij dat voor 1997 liggen.

De Commissie heeft geen kosten-batenanalyse van de maatregelen ter bestrijding van SVD uitgevoerd. Wil men het nut van de huidige uitroeiingsmaatregelen evalueren, dan moet men er wel rekening houden mee houden dat de aanwezigheid van de ziekte een ernstige belemmering voor het intracommunautaire handelsverkeer en voor de uitvoer van levende varkens en varkensvleesproducten naar derde landen kan vormen.

⁽¹⁾ PB L 62 van 15.3.1993.

(1999/C 348/091)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0453/99 van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Financiële crisis in Korea en gevolgen ervan voor de communautaire scheepsbouw

In haar antwoord d.d. 23 februari 1998 ⁽¹⁾ op vraag P-0134/98, gaf de Commissie haar bezorgdheid te kennen over de mogelijke gevolgen van de financiële crisis in Azië voor de Europese scheepsbouw. Zij bevestigde met name dat „het plan van het Internationaal Monetair Fonds (IMF), dat door Korea is aanvaard, (...) alleen in financiële steun [voorziet] om de ineensstorting van het financieel en bancaire systeem te voorkomen, en helemaal niet in de toekenning van middelen aan industriesectoren. (...) Het IMF heeft structurele hervormingen geëist en drastische voorwaarden opgelegd (...) wat een herhaling zou moeten voorkomen van de vergissingen die de Koreaanse scheepswerven ertoe hebben aangezet ondoordachte investeringen in capaciteitsuitbreiding te doen (...)”

Inmiddels is in de loop van 1998 gebleken dat, in tegenstelling tot wat de Commissie in haar antwoord schrijft, de Koreaanse financiële en bancaire instellingen 's lands scheepswerven hun enorme schulden hebben kwijtgescholden en/of waarborgen hebben geboden voor het uitbreiden van hun capaciteit.

Hierdoor kon Korea 30 % van alle nieuwe bestellingen binnenhalen, in principe dankzij zijn abnormaal lage prijzen. De capaciteitsuitbreiding van Korea zou wel eens onherstelbare schade kunnen toebrengen aan de communautaire scheepsbouwsector.

Kan de Commissie mij meedelen:

1. wat zij heeft ondernomen of voornemens is om de gevolgen van het Koreaanse industrie- en handelsbeleid voor de communautaire scheepsbouw te evalueren;
2. of zij meent of het huidige communautaire scheepsbouwbeleid de Europese werven in staat stelt om het hoofd te bieden aan dit nieuwe Koreaanse offensief, en zo niet, welke wijzigingen zij wil voorstellen op de bestaande regeling;
3. welke andere omvattende maatregelen zij wil voorstellen om de Europese scheepsbouwindustrie te beschermen en te zorgen voor eerlijke concurrentie op de wereldmarkt?

(¹) PB C 304 van 2.10.1998, blz. 36.

Antwoord van de heer Sir Leon Brittan namens de Commissie

(27 april 1999)

Zoals zij reeds in haar antwoorden op schriftelijke vragen E-134/98 van de heer Jarzembowski (¹) en E-265/99 van de heer Cabezon Alonso (?) heeft medegedeeld, is de Commissie van oordeel dat de steun van het Internationaal Monetair Fonds (IMF) niet bestemd is om een bepaalde industriector en de scheepsbouw in het bijzonder te helpen.

Wat de door de geachte Afgevaardigde bedoelde exportgarantieregelingen betreft, gaat het om een courante praktijk die ook binnen de Gemeenschap bestaat. Deze regelingen vormen bijgevolg als zodanig geen onrechtmatige steunmaatregelen. Volgens de door de Koreaanse autoriteiten verstrekte gegevens zijn de waarborgen op commerciële gronden en in overeenstemming met de marktregels toegekend. Wat de kwijtschelding van schulden betreft, hebben deze autoriteiten erop gewezen dat dit het gevolg was van beslissingen die de rechtbanken met goedkeuring van de crediteuren in het kader van de nationale faillissementswetgeving en op grond van louter commerciële overwegingen hebben genomen.

De Commissie volgt aandachtig de precieze voorwaarden van deze regelingen om na te gaan of zij in overeenstemming zijn met de internationale regels. Tezamen met de lidstaten volgt zij ook van nabij de tenuitvoerlegging van de hervormingen die het IMF aan Korea heeft opgelegd. Er moet echter op worden gewezen dat het IMF en niet de Commissie dit toezicht moet uitoefenen.

Wat de prijzen van schepen op de wereldmarkt betreft, mag worden aangenomen dat de gevolgen van de devaluatie van de Won zullen afnemen met het herstel van de Koreaanse munt en dat de situatie zou kunnen verbeteren.

Bij gebrek aan een overeenkomst van de Organisatie voor economische samenwerking en ontwikkeling (OESO) beoogt de huidige verordening inzake steunmaatregelen voor de scheepsbouw een verbetering van het concurrentievermogen van de communautaire scheepsbouw opdat die het hoofd zou kunnen bieden aan de internationale concurrentie. De steunmaatregelen voor de productie, die tot eind 2000 op het maximum van 9 % gehandhaafd blijven, zouden de industrie ook in staat moeten stellen zich op deze scherpere concurrentie voor te bereiden. De Commissie zal eind 1999 aan de Raad een verslag voorleggen over de internationale situatie in de scheepsbouw. Het verslag zal aangeven of de Europese scheepsbouwsector nadelige gevolgen ondervindt van oneerlijke praktijken en zal, indien nodig, passende maatregelen voorstellen.

Het herstel van eerlijke concurrentie op wereldschaal wordt belemmerd door het feit dat de OESO-overeenkomst, die nog niet is bekrachtigd door de Verenigde Staten, niet ten uitvoer wordt gelegd. Gezien het marginale aandeel van de Verenigde Staten in deze sector zou de toepassing van de OESO-overeenkomst met vieren, zonder de Verenigde Staten, een oplossing kunnen betekenen. Deze mogelijkheid heeft vooralsnog niet de nodige steun gekregen van de Europese industrie en bepaalde lidstaten.

Ondanks deze ongunstige omstandigheden blijft de Commissie alles in het werk stellen om de internationale regels in deze sector ten uitvoer te leggen. Ondertussen is zij bereid om elke klacht van de Europese industrie tegen de toekenning van subsidies of het gebruik van elk ander handelspolitiek instrument in verband met oneerlijke handelspraktijken te onderzoeken indien haar voldoende bewijselementen worden voorgelegd.

(¹) PB C 304 van 2.10.1998.

(²) PB C 341 van 29.11.1999, blz. 77.

(1999/C 348/092)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0454/99
van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Bouw van een fabriek voor de verwerking van vaste afvalstoffen in de Meia Serra op Madeira

Er bestaan plannen voor de bouw van een nieuwe fabriek voor de verwerking van vaste afvalstoffen in Camacha, in de gemeente Santa Cruz (Meia Serra, Madeira).

Zoals gebruikelijk is de goedkeuring van het project onderworpen aan een onafhankelijke en geloofwaardige milieu-effectstudie.

Kan de Commissie mij op de volgende vragen hieromtrent antwoorden:

1. Is voor dit project een aanvraag gedaan tot co-financiering door de Gemeenschap? Zo ja, wanneer, en wat was het besluit van de Commissie ter zake?
2. Gesteld dat de Portugese regering inmiddels de aanvraag heeft ingediend, hoe is de Commissie van plan de effectieve onafhankelijkheid en geloofwaardigheid van de milieu-effectstudie, die bij het project moet worden gevoegd, te waarborgen?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies Namens de Commissie

(19 april 1999)

De Portugese autoriteiten hebben in mei 1996 bij de Commissie om cofinanciering door het Cohesiefonds verzocht voor een project betreffende de verwerking van vaste afvalstoffen van het eiland Madeira.

Het milieu-effectenrapport, dat de Portugese autoriteiten in januari 1999 hebben overgelegd, zal door de Commissie worden onderzocht zodra zij in het bezit is van een door de bevoegde milieu instanties naar behoren goedgekeurd advies van het evaluatiecomité en van het verslag over de raadpleging van de bevolking.

Omdat het onderzoek van het project aan de gang is, kan de Commissie in dit stadium van de procedure geen nadere inlichtingen verschaffen.

(1999/C 348/093)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0455/99
van Carlo Ripa di Meana (GUE/NGL) aan de Commissie

(23 februari 1999)

Betreft: Spoorwegtraject Lyon-Turijn-Milaan-Venetië-Triëst

Het project voor een spoorwegtraject langs de as Lyon-Turijn-Milaan-Venetië-Triëst is vastgesteld door de Europese Raad van Essen. Het vormt een onderdeel van „Corridor 5” van de transeuropese netwerken en moet de verbinding vormen met Slovenië en Hongarije, die beide om toetreding tot de EU hebben verzocht. In het kader van het project zou ook de lijn Venetië-Triëst worden verdubbeld: het traject zou starten in de tunnel van Ronchi Sud, door het gebied van Goriziano Monfalconese in de Karst lopen — ook door het gebied rond het meertje Lago delle Mucille en het belangrijke natuurgebied van het Meer van Pietrarossa — en, zonder de genoemde regio te verlaten, richting Triëst gaan, waarbij andere waardevolle plaatsen worden aangetast. Een en ander zou kunnen leiden tot opschorting van de EU-subsidies uit hoofde van het KONVER-programma die tot doel hebben het milieu, het toerisme en de ambachten in het gebied rond het Meer van Pietrarossa te bevorderen. Het project zou onherstelbare schade berokkenen aan het bijzondere hydrogeologische eco-

systeem van de Karst, zowel aan Italiaanse als aan Sloveense zijde, alsook aan het bronnenstelsel dat gevormd wordt door de van de meren Mucille en Pietrarossa afkomstige wateren, de wetlands Sablici en Lisert, het meer van Doberdò en de wateren uit de oostelijke Karst. Technisch gezien zou het oorspronkelijk geplande traject, dat langs de stad Gorizia zou lopen en in het kader waarvan de bestaande spoorlijn gemoderniseerd en uitgebreid zou worden, de voorkeur verdienen, en bovendien zou daarmee de haven van Triëst kunnen worden bereikt zonder dat de bovengenoemde natuurgebieden worden aangetast.

1. Acht de Commissie het niet dienstig een project tegen te houden dat zo fnuikend is voor het milieu op transnationaal niveau, gezien het feit dat het gevolgen heeft voor het grondgebied van meerdere landen, waarvan sommige lidstaten van de EU zijn en andere dat willen worden?
2. Meent de Commissie niet dat een project met zo ingrijpende gevolgen voor het landschap van de Karst en het bronnenstelsel van het gehele gebied, in strijd is met de doelstellingen van bevordering van het milieu, het toerisme en de ambachten die de EU met de KONVER-subsidies nastreeft?
3. Welke maatregelen kan zij nemen opdat bij de aanleg van de spoorweginfrastructuur het landschap en het ecosysteem van de Karst zoveel mogelijk geëerbiedigd worden?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(23 april 1999)

Het project van de hogesnelheidslijn Lyon-Turijn-Milaan-Venetië-Triëst maakt deel uit van Beschikking Nr. 1692/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 1996 betreffende communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van een trans-Europees vervoersnet ⁽¹⁾ en is opgenomen in bijlage III als specifiek voorstel. Uit hoofde van artikel 8 lid 1 van die Beschikking dienen lidstaten bij de uitvoering van projecten rekening te houden met de bescherming van het milieu via de opstelling van milieu-effectrapportages overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽²⁾ en door toepassing van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽³⁾.

Wat betreft het traject Venetië-Triëst betaalde de Commissie in 1997 via de TEN-T begrotingslijn mee aan een haalbaarheidsonderzoek gericht op vaststelling van het traject dat sociaal en economisch gezien het meeste voordeel oplevert en het milieu zoveel mogelijk ontziet. De Commissie kan op dit moment echter nog geen uitspraak doen over het effect van het project daar het onderzoek nog loopt en de resultaten ten aanzien van het te kiezen traject nog niet bekend zijn.

Volgens de gegevens die de Commissie tot haar beschikking heeft, wordt het KONVER-programma in het gebied ten behoeve van de gemeente Monfalcone gewoon uitgevoerd en bestaat er ten aanzien van de subsidie geen twijfel.

⁽¹⁾ PB L 228 van 9.9.1996.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽³⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(1999/C 348/094)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0460/99 van Gianni Tamino (V) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Invoer in Sicilië van runderen, varkens en schapen zonder gezondheidscertificaat

Op mijn schriftelijke vraag E-1182/97 ⁽¹⁾ heeft de Commissie slechts deels geantwoord. Thans hebben de onderzoekingen van de rechterlijke macht te Caltanissetta de clandestiene invoer van voor de menselijke consumptie bestemde fokdieren niet alleen uit België, maar ook uit Frankrijk en het VK aan het licht gebracht. Deze onderzoekingen hebben geleid — o.a. wegens het constateren van 72 gevallen van humane brucellose in 1997 en 18 gevallen in 1998 — tot inbeslagname van enkele tientallen veehouderijen en een geneesmiddelenpot.

In de plaatselijke pers van 19 januari jl. verklaarde de substituut-officier van justitie Massimo De Cesare o.a. dat de rechterlijke macht geen enkele medewerking had gekregen van de bestuurlijke instanties die tot taak zouden

hebben toezicht te houden op de bedrijven, dat de runderen zonder de wettelijke controles in Italië waren ingevoerd, zelfs na het optreden van de zgn. gekkekoeienziekte, en dat na tussenkomst van de rechterlijke macht vele stuks vee waren afgemaakt, maar daarvoor ook reeds vele bij de consumenten terecht waren gekomen.

Is de Commissie door de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gesteld van deze gebeurtenis, waarbij ook andere EU-lidstaten zijn betrokken, en welke maatregelen overweegt zij te treffen?

(¹) PB C 21 van 22.1.1998, blz. 31.

Antwoord van de heer Fischler Namens de Commissie

(20 april 1999)

Volgens de beschrijving die het geachte parlementslid geeft, zou het gaan om onwettige verplaatsingen van levende dieren vanuit verschillende lidstaten naar Italië (Sicilië).

De Commissie heeft van de Italiaanse autoriteiten over deze zaak geen informatie ontvangen. Toch zijn bij een recent bezoek aan Calabrië en Sicilië voor de controle van brucellose bij kleine herkauwers problemen geconstateerd met betrekking tot de structuur van de veterinaire diensten. De Italiaanse autoriteiten zal dan ook worden gevraagd de nodige maatregelen te treffen om de situatie te verbeteren. Deze kwestie op de agenda worden geplaatst van de volgende vergadering van het Permanent Veterinair Comité, om van de vertegenwoordigers van de betrokken een verduidelijking te krijgen.

(1999/C 348/095)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0464/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(24 februari 1999)

Betreft: Visserijovereenkomst EU-Argentinië

De visserijbetrekkingen tussen de EU en Argentinië zijn ernstig bekoeld sinds dit land de visvangstregels heeft bijgesteld en daarmee duidelijk heeft getornd aan de voorwaarden die zijn vastgelegd in de bestaande visserijovereenkomst EU-Argentinië, zoals de Commissie zelf heeft toegegeven. Nu er op 4 en 5 maart een vergadering plaats vindt van de Gemengde Commissie EU-Argentinië, luidt de vraag: Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen ter bescherming van de visserijbelangen van de Gemeenschap die in het geding zijn nu de Argentijnse wetgeving nieuwe regels heeft ingevoerd die strijdig zijn met de afspraken die zijn gemaakt bij internationale overeenkomsten die van een hogere orde zijn dan de bestaande visserijovereenkomst EU-Argentinië?

Antwoord van de mevrouw Bonino namens de Commissie

(30 maart 1999)

Zodra de Commissie kennis heeft genomen van de Argentijnse wijzigingen in het rechtskader waarnaar door het geachte parlementslid werd verwezen, heeft zij onmiddellijk gereageerd door onder meer een schrijven te richten tot de Argentijnse onderminister voor Visserij, met daarin haar afkeuring en ongenoegen zowel de procedurele gang van zaken alsook de inhoud van deze maatregelen betreffend. Daarbij is zij overgegaan tot het bijeenroepen van de Gemengde Commissie Gemeenschap/Argentinië die op 4 en 5 maart 1999 te Buenos Aires is bijeengekomen. Deze vergadering werd hoofdzakelijk aan de genoemde kwestie gewijd.

De Commissie heeft bovendien, op verzoek van het Parlement, op 15 en 16 maart 1999 verslag gedaan aan de leden van zijn commissie Visserij.

(1999/C 348/096)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0475/99
van Paul Rübzig (PPE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Werkgelegenheidsinitiatief

Het Europees Parlement heeft bij de begroting 1998 de nadruk gelegd op het zogeheten werkgelegenheidsinitiatief ten bedrage van 150 miljoen €. Deze strategie is ook voor dit jaar voortgezet en wordt weerspiegeld in begrotingslijn B5-5012 voor steun aan het MKB.

1. Hoe evalueert de Commissie het verloop van dit initiatief tot nu toe in het licht van de conclusies van de Top van Luxemburg?
2. Hoeveel arbeidsplaatsen zijn door middel van deze middelen geschapen of veiliggesteld?
3. Hoe moet het begrotingsbeleid van de Europese Unie verder vormgegeven worden om een doelgericht en efficiënt werkgelegenheidsbeleid in de lidstaten te steunen?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(28 april 1999)

Gezien de voorbereidingen die nodig zijn om het Groei- en werkgelegenheidsinitiatief in werking te doen stellen, is het nog te vroeg om het effect van de programma's in ondernemingen te kunnen beoordelen. Er is evenwel vooruitgang geboekt bij alle drie betrokken faciliteiten.

Het startkapitaal van de Europese Technologiefaciliteit (ETF) was tot nu toe afkomstig van fondsen uit 13 van de 15 lidstaten. In twee lidstaten zijn financiële intermediairs benoemd, nog eens zeven fondsen zijn momenteel in onderhandeling met het Europees Investeringsfonds(EIF) en 50 voorstellen worden op het ogenblik bestudeerd.

Wat betreft de selectie van de nationale intermediairs voor de MKB-garantiefaciliteit, heeft het EIF contact opgenomen met alle nationale autoriteiten. Twee lidstaten hebben overeenkomsten ondertekend en verstrekken reeds garanties. In nog zes lidstaten wordt momenteel actief met intermediairs onderhandeld.

In het kader van de Joint European Venture (JEV) heeft de Commissie per 31 maart 1999 18 projecten goedgekeurd, waarbij 36 kleine en middelgrote ondernemingen in de Gemeenschap betrokken zijn. De helft van deze projecten is gesitueerd in de productiesector, de milieusector en de sector van de informatietechnologieën. Uitgaande van de verstrekte prognoses van de afzonderlijke kleine en middelgrote ondernemingen valt te verwachten dat er in het kader van iedere joint venture gemiddeld 15 banen tot stand worden gebracht.

Het totale aantal tot stand gebrachte banen zal worden vastgesteld in het kader van het toezicht op en de evaluatie van de faciliteiten en zal, voor zover mogelijk, worden aangegeven in de jaarverslagen van de Commissie aan het Parlement en de Raad. Het eerste verslag zal later dit jaar worden uitgebracht.

In de werkgelegenheidsstrategie zijn de prioriteiten en het oogmerk van het toekomstige werkgelegenheidsbeleid op nationaal en communautair niveau in grote lijnen vastgelegd. De hoofdverantwoordelijkheid ligt bij de lidstaten. De doelstellingen van de werkgelegenheidsrichtsnoeren geven de koers aan voor de door de lidstaten te ontwikkelen activiteiten. De steun van de Gemeenschap zal in hoofdzaak worden verstrekt door de hervormde Structuurfondsen en in het bijzonder het Europees Sociaal Fonds.

(1999/C 348/097)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0483/99
van Gianfranco Fini (NI) en Cristiana Muscardini (NI) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Uitbreiding en Middellandse-Zeegebied

In de maatschappelijke discussie komt vaak de vrees naar voren dat de verhoging van de EU-begroting door de uitbreiding van de Unie met Midden- en Oost-Europese landen ten koste zou gaan van het Middellandse-Zeegebied. Anderen stellen evenwel dat de uitbreiding een unieke kans is om het handelsverkeer tussen de Oost-Europese landen en de landen rond de Middellandse Zee uit te breiden en dat dit, ondersteund door gerichte investeringen, kan bijdragen tot het verminderen van de werkloosheid en een beter verloop van de migratiestromen.

De Commissie:

1. Deelt zij deze tweede mening?
2. Zo ja, welke initiatieven denkt zij te ontplooiën om deze betrekkingen te ondersteunen en bij te dragen tot de totstandkoming van geregelde handelsstromen, waar het handelsverkeer tot op heden een incidenteel karakter heeft?
3. Denkt zij in dit verband projecten te bestuderen voor de verwezenlijking van grote vervoersinfrastructuren om het vervoer van goederen en personen tussen Oost-Europa en het Middellandse-Zeegebied te bevorderen?
4. Is zij van mening dat de groei van het toerisme in beide richtingen, zowel voor de vakantieperiodes als voor kunst en cultuur, nieuwe ontwikkelingskansen biedt?
5. Welke programma's denkt zij op te zetten ter ondersteuning van de KMO en de ambachtelijke bedrijven, om te voorkomen dat deze door de uitbreiding en de opening van de grenzen worden weggevaagd door de grote industriële en distributiebedrijven?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(21 april 1999)

Zoals in het document Agenda 2000 uiteengezet, zal de uitbreiding van de Gemeenschap met de kandidaatlanden in Midden- en Oost-Europa met name zowel verhoging van de omvang van de bij het cohesiebeleid en het structureel convergentiebeleid betrokken zones en bevolkingen (studie over de gevolgen §3.3) als — door de uitbreiding van de interne markt — nieuwe kansen wat betreft afzetmarkten en werkgelegenheid (studie over de gevolgen §2) tot gevolg hebben. Door deze twee aspecten van de ontwikkeling zal er sprake zijn van een grotere concurrentiedreiging in bepaalde zones, die soms onvoldoende rekening houden met de directe voordelen die een en ander waarschijnlijk voor hen zal opleveren.

Alles zal afhangen van hoe de overgang wordt begeleid. Daarom heeft de Gemeenschap een pretoetredingsstrategie uitgestippeld die rekening houdt met deze verschillende parameters. Er zij op gewezen dat de levensstandaard van de bevolkingen van de kandidaatlanden via de uitbreiding kan worden verhoogd en dat er zo zal worden gezorgd voor een stijging van hun koopkracht, die voor alle lidstaten gunstig zal zijn. Ook zal deze ontwikkeling natuurlijk de eventuele migratiestromen afzwakken en zorgen voor uitbreiding van de handelsstromen met alle lidstaten.

De grote transeuropese netwerken zullen tot alle kandidaatlanden worden uitgebreid. Reeds wordt er in het kader van de pretoetredingssteun omvangrijke hulp verleend om deze transeuropese netwerken te ontwikkelen en op elkaar aan te sluiten. Voorts wordt in het kader van de programma's voor grensoverschrijdende samenwerking tussen Bulgarije en Griekenland en tussen Italië en Slovenië steun verleend voor investeringen in infrastructuur.

De openstelling van de Gemeenschap voor de landen in Midden- en Oost-Europa heeft reeds gezorgd voor het ontstaan van nieuwe niet te verwaarlozen toeristenstromen in de richting van bepaalde mediterrane landen.

Voor wat kleine en middelgrote ondernemingen (KMO) betreft, kan worden opgemerkt dat de Gemeenschap sedert het begin van de jaren '90 bijdraagt aan hun ontwikkeling in de kandidaatlanden via het Phare-programma. Steun voor de ontwikkeling van de KMO blijft een van de communautaire prioriteiten en wordt als zodanig geïdentificeerd in de toetredingspartnerschappen met elk van de kandidaatlanden in Midden- en Oost-Europa. Afgezien van de grote inspanningen die ten behoeve van de sector worden verricht via de nationale Phare-programma's levert dit programma eveneens een bijdrage aan de financiering van de deelneming van de kandidaatlanden in Midden- en Oost-Europa aan het derde meerjarenprogramma voor de KMO (communautair programma ten behoeve van de sector). Zeven kandidaatlanden nemen reeds aan het programma deel en het integratieproces van de drie landen in Midden- en Oost-Europa die hieraan nog niet deelnemen, alsmede Cyprus, zal later dit jaar worden afgerond. De deelneming van de kandidaatlanden aan het derde meerjarenprogramma zal versterkte samenwerking tussen ondernemingen en organisaties van de Gemeenschap en de kandidaatlanden alsmede een versterkte politieke dialoog op dit gebied stimuleren.

(1999/C 348/098)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0484/99**van Jan Lagendijk (V) aan de Commissie**

(5 maart 1999)

Betreft: Sloop van Europese schepen in India

Zonder bescherming voor arbeiders of milieu worden oude Europese schepen gesloopt in het Indiase Alang. Europese scheepswrakken die giftige stoffen bevatten worden daar vaak met blote handen uit elkaar gehaald. Deze giftige stoffen verdwijnen zonder enige verwerking in het milieu. Zowel in sociaal als in milieuopecticht is deze situatie onaanvaardbaar ⁽¹⁾. Is de Commissie op de hoogte van de manier waarop Europese schepen in India worden gesloopt? Is de Commissie het met mij eens dat er aan deze schandelijke praktijk een einde moet komen?

Hoe verklaart de Commissie het dat deze praktijk nog steeds plaats vindt nadat het Verdrag van Basel op 1 januari 1998 ook voor de Europese Unie bindend is geworden? Welke stappen gaat de Commissie ondernemen om ervoor te zorgen dat aan het Verdrag van Basel uitvoering wordt gegeven? En hoe brengt de Commissie de sloop van oude Europese schepen in India in overeenstemming met het door haar aangehangen nabijheidsprincipe? Wat gaat de Commissie doen om aan dit nabijheidsprincipe concreet invulling te geven als het gaat om de sloop van Europese schepen?

Nu er een voortreffelijke richtlijn is voor afgedankte auto's ⁽²⁾ vraag ik de Commissie het initiatief te nemen zo'n zelfde richtlijn te ontwerpen voor afgedankte schepen om zo te bevorderen dat de sloop van schepen uit de Europese Unie op milieu- en sociaal verantwoorde wijze geschiedt. Het kosteloos afgeven van een schip aan een bedrijf dat op een verantwoorde wijze voor mens en milieu het schip sloopt vormt de kern van deze richtlijn. De kosten kunnen gefinancierd worden door een opslag te leggen op de prijs van nieuwe schepen zodat fatsoenlijke recyclage in de toekomst gewaarborgd wordt. Is de Commissie bereid om het initiatief voor zo'n richtlijn te nemen?

⁽¹⁾ Zie het bericht hierover in het (Nederlandse) tijdschrift van Greenpeace, nummer 1, 1999.

⁽²⁾ COM(97) 0358 def. — PB C 337 van 7.11.1997, blz. 3.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(29 april 1999)

Gedurende de laatste maanden is de Commissie bekend geworden met het probleem van de export van Europese schepen naar sloopwerven in Azië, in het bijzonder India, Bangladesh en Pakistan. De Commissie is op de hoogte van de wijze waarop sloopwerkzaamheden worden uitgevoerd. Zij is het ermee eens dat de omstandigheden waaronder schepen in de betrokken landen worden gesloopt een gevaar vormen voor de gezondheid van de arbeiders en het milieu en daarom onaanvaardbaar zijn. Zij onderzoekt momenteel verschillende maatregelen om dit probleem aan te pakken. De bewuste sloopactiviteiten zijn echter belangrijk voor de economie van de landen in kwestie en bij iedere maatregel die ten aanzien van dit milieuprobleem wordt genomen, dient met deze factor rekening te worden gehouden.

Een probleem dat zich in dit verband voordoet, is de vraag of de export van schepen voor sloop in bovengenoemde landen binnen de werkingssfeer van Verordening (EEG) 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap ⁽¹⁾ valt. In dit verband verwijst de Commissie het geachte parlementslid naar haar antwoord op Schriftelijke Vraag P-462/99 van M. Skinner ⁽²⁾.

De verordening is wat de afvalverwijdering betreft, gebaseerd op het nabijheids- en zelfvoorzieningsbeginsel. Deze beginsels zijn echter niet van toepassing op de overbrenging van afval voor terugwinningactiviteiten en dus ook niet op de export van oude schepen voor doeleinden zoals bijvoorbeeld de terugwinning van metaalschroot voor hergebruik in staalfabrieken.

De Verordening Overbrenging Afvalstoffen vormt echter een bindend rechtskader voor de Gemeenschap dat de export van verouderde schepen onderwerpt aan strenge controle- en toezichtsprocedures. De Commissie onderzoekt momenteel in het kader van zowel de communautaire wetgeving als van het Verdrag van Basel een aantal gevallen waarin de doelmatige verscherping van die regels ter discussie staat.

De kwestie zal tevens op de agenda van de Internationale Maritieme Organisatie worden geplaatst. Het dient in dit verband opgemerkt te worden dat een effectieve sloop essentieel is voor het uit de vaart nemen van verouderde schepen die niet meer aan de normen voldoen. Op zichzelf vormen zij reeds een ernstige bedreiging voor het milieu door een verhoogd risico op ongelukken op zee die op hun beurt zouden kunnen resulteren in een ernstige vervuiling van de zee en grotere verliezen van mensenlevens. Dit zou in tegenspraak zijn met de campagne voor een kwalitatief verbeterde zeescheepvaart die de volle steun geniet van de Commissie en de lidstaten.

Wat betreft de tot de Commissie gerichte suggestie van het geachte parlementslid om een richtlijn voor afgedankte schepen te ontwerpen in navolging van de door de Commissie voorgestelde richtlijn voor afgedankte auto's die momenteel ter discussie staat, twijfelt zij er in dit stadium aan of een dergelijke richtlijn een efficiënte manier zou zijn om de problemen op te lossen. Zeescheepvaart is een mondiale aangelegenheid en oplossingen zouden rekening dienen te houden met dit internationale aspect.

Concluderend: de Commissie is zich volledig bewust van de veiligheids-, gezondheids- en milieuproblemen in derde landen waar schepen gesloopt worden. Zij is te allen tijde bereid om alle instrumenten die haar ter beschikking staan op bruikbaarheid te onderzoeken voor het leveren van een bijdrage aan een allesomvattende oplossing voor deze problemen.

(¹) PB L 30 van 6.2.1993.

(²) PB C 325 van 12.11.1999, blz. 116.

(1999/C 348/099)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0485/99
van Wilfried Telkämper (V) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Bougainville

1. Welke stappen heeft de Commissie tot nu toe genomen om het vredesproces op Bougainville te steunen? Welke stappen denkt zij te nemen?
2. Heeft de Commissie contact met de conflicterende partijen op Bougainville opgenomen? Zo niet, denkt zij in de toekomst contact op te nemen?
3. Is de Commissie van plan aan te bieden om waarnemers naar de op Bougainville geplande verkiezingen te sturen? Heeft zij maatregelen inzake de waarneming van verkiezingen genomen?
4. Heeft de Commissie de opbouw van democratische instellingen op Bougainville gesteund of denkt zij dit in de toekomst te doen?
5. Welke steunmaatregelen heeft de EU met het oog op de wederopbouw en de ontwikkeling van het door de oorlog verwoeste Bougainville genomen of denkt zij te nemen?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(13 april 1999)

1. De Commissie heeft substantiële noodhulp en steun voor wederopbouw verleend, die deel uitmaakt van wat vaak het vredesdividend voor de bewoners van Bougainville wordt genoemd. Het hoofddoel is de economie nieuw leven in te blazen, waardoor wordt bewezen dat vrede ook materiële voordelen inhoudt. Het totale bedrag van de projecten van de Commissie die sinds het eind van de vijandelijkheden ten behoeve van Bougainville zijn uitgevoerd of goedgekeurd, beloopt 8,5 miljoen €, wat neerkomt op zo'n 50 € per inwoner. Bovendien heeft de Commissie gebruik gemaakt van het netwerk voor conflictpreventie om een academische analyse van de situatie op Bougainville te verkrijgen.
2. De Commissie heeft verschillende malen contacten met de partijen bij het conflict gehad, meer in het bijzonder naar aanleiding van het bezoek van leden van de paritaire ACS-EEG-vergadering aan Bougainville in februari 1998 en een missie van hoge Commissieambtenaren in september 1998. De contacten gaan verder, niet in het minst omdat ze nodig zijn voor een vlotte tenuitvoerlegging van de diverse projecten.
3. De situatie in verband met de voorbereiding van de komende verkiezingen is onduidelijk. Er bestaat op dit ogenblik nog geen definitief tijdschema voor de verkiezingen. De Commissie heeft van geen enkele van de betrokken partijen in Bougainville een verzoek ontvangen om deel te nemen aan de observatie van de geplande

verkiezingen. Andere donoren hebben te kennen gegeven dat zij bereid zouden zijn Bougainville bij de verkiezingen te steunen. De Commissie is echter wel bereid het verlenen van technische verkiezingssteun te overwegen, zij het op de volgende twee voorwaarden: a) dat de partijen het bij consensus eens worden over het houden van verkiezingen, en b) dat de partijen om verkiezingssteun en/of -observatie verzoeken.

4. De Commissie is in deze fase niet zinnens bijkomende steun voor de opbouw van de democratische instellingen op Bougainville te verlenen. Er zijn een aantal redenen waarom het weinig waarschijnlijk is dat de Commissie een essentiële rol in deze specifieke aangelegenheid zal spelen. Ten eerste is er de aanzienlijke betrokkenheid van anderen, onder meer gelijkgezinde donoren. Ten tweede vormt de implementatie van de maatregelen voor het vredesdividend onder de heersende omstandigheden op Bougainville een zware taak. De Commissie beschikt slechts over beperkte menselijke hulpbronnen en moet haar activiteiten zorgvuldig prioriteren. Ten derde is het weliswaar correct dat zowel de Commissie als de Gemeenschap in het conflict om Bougainville neutraal zijn en door alle partijen als neutraal worden beschouwd, maar dit geldt evenzeer voor een aantal landen in de regio. Bijgevolg komt de Commissie tot de conclusie dat de Gemeenschap op dit moment waarschijnlijk geen significant comperatief voordeel als vredesbemiddelaar biedt vergeleken met regionale actoren die al bij het proces zijn betrokken en die het belangrijke pluspunt van een nauwe culturele affiniteit bieden. Tenslotte moet worden erkend dat Papoea-Nieuw-Guinea een parlementaire democratie is, die al op een lange eigen democratische traditie kan bogen.

De Commissie overweegt of het nuttig zou zijn een identificatiemissie uit te zenden om na te gaan of bijkomende gerichte steun noodzakelijk is, in het bijzonder om — in coördinatie met sommige lidstaten — de voortzetting van het traditionele verzoeningsproces te bevorderen, wat belangrijk wordt geacht om het vredesproces te ondersteunen.

5. De steun van de Commissie voor Bougainville belooft op dit ogenblik circa 8,5 miljoen €. Dit omvat spoedhulp, herstel van de landbouw, in het bijzonder de cacao-teelt, en wederaanleg van wegeninfrastructuur die van belang is voor de landbouw, ontwikkeling van de ecologische bosbouw aangezien er een behoefte bestaat aan hout voor de wederopbouw, renovatie van een middelbare school en tenslotte watervoorziening op het platteland. Bovendien hebben ook sommige lidstaten een bijdrage geleverd, in het bijzonder in de vorm van spoedhulp.

Het Verenigd Koninkrijk heeft een bilaterale bijdrage voor Bougainville verstrekt, en Finland heeft steun verleend aan vrouwengroepen, die een belangrijke bemiddelende rol in het vredesproces hebben gespeeld.

Bijkomende steun voor Bougainville wordt overwogen.

(1999/C 348/100)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0486/99

van **Wilfried Telkämper (V)** aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Herhaalde meldingen over storingen in de kerncentrale Fessenheim in de Elzas (Boven-Rijn, Frankrijk)

Na het uitschakelen van de beide blokken van de kerncentrale Fessenheim in de Elzas in augustus 1998 en op 11 december 1998 melden verscheidene organisaties en media opnieuw twee ernstige incidenten:

1. De in het veiligheidssysteem van de reactoren 1 en 2 aangetroffen hoeveelheid water waaraan boorzuur is toegevoegd is niet in overeenstemming met de geldende voorschriften. In geval van een ongeluk dient dit water om een kernreactie tot stilstand te brengen.
2. Er is radioactief tritium in het grondwater terechtgekomen. Er is een tritiumgehalte van 60 becquerel per liter water gemeten.

Hoe beoordeelt de Commissie het soort, de omvang en de gevolgen van de nieuwe storingen in de kerncentrale Fessenheim, met name de verontreiniging van het grondwater door radioactief tritium? Acht zij het noodzakelijk om thans een onafhankelijke commissie van deskundigen in te schakelen? Acht zij het noodzakelijk om maatregelen te treffen om het milieu en de gezondheid van de bevolking te beschermen?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie*(15 april 1999)*

De operationele aspecten betreffende de in de kerncentrale van Fessenheim beschikbare hoeveelheid boorhoudend water vallen buiten de verantwoordelijkheid van de Commissie. De algemene bevoegdheid van de Gemeenschap op het gebied van nucleaire veiligheid is in het Euratom-Verdrag vastgesteld en heeft hoofdzakelijk betrekking op stralingsbescherming. De Franse veiligheidsautoriteiten zijn verantwoordelijk voor de afgifte van vergunningen voor kerncentrales en voor de inachtneming van de veiligheidspraktijken.

De Commissie heeft nog geen officiële informatie ontvangen over het vrijkomen van tritium in het milieu. De activiteitsconcentratie van 60 becquerel per liter (Bq/l) ligt beneden de indicatorparameterwaarde die is vastgesteld in bijlage I, deel C, van Richtlijn 98/83/EG van de Raad betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water ⁽¹⁾. Een langdurige opname van drinkwater met een dergelijke tritiumactiviteit veroorzaakt een blootstelling aan straling van ongeveer 0,1 % van de jaarlijkse limiet voor de bevolking die vastgesteld is in Richtlijn 96/29/Euratom van de Raad tot vaststelling van de basisnormen voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en der werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren ⁽²⁾. De Commissie hoeft derhalve geen verdere maatregelen te nemen.

⁽¹⁾ PB L 330 van 5.12.1998.

⁽²⁾ PB L 159 van 29.6.1996.

(1999/C 348/101)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0488/99**van Joaquín Sisó Cruellas (PPE) aan de Commissie***(5 maart 1999)*

Betreft: Vertraging bij de steunverlening uit hoofde van het EFRO aan Spaanse KMO's

De Spaanse KMO's ontvangen dit jaar steun voor een bedrag van 19 miljard peseta's waarvan 70 % wordt gefinancierd door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) en 30 % ten laste komt van de nationale begroting. Deze steun is bestemd voor projecten op het gebied van samenwerking met nieuwe markten, informatie, financiering, innovatie en planning.

Naar verluidt is een aantal projecten weliswaar goedgekeurd, maar nog niet gerealiseerd als gevolg van vertraging bij de overboeking van de EFRO-kredieten ten bedrage van 5,625 miljard peseta's.

Kan de Commissie antwoord geven op de volgende vragen:

1. Wat zijn de redenen voor deze vertraging?
2. Is het betreffende bedrag al overgeboekt?
3. Wat gebeurt er met de projecten die wel zijn goedgekeurd, maar nog niet gerealiseerd?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie*(21 april 1999)*

De door het geachte parlementslid vermelde vertraging bij het overmaken van de middelen is te wijten aan het feit dat het programma in het kader van het communautair initiatief voor het midden- en kleinbedrijf (MKB) in Spanje — op verzoek van de Spaanse overheid en met de instemming van het toezichtcomité — met betrekking tot zowel de opzet als de financiële tabellen werd gewijzigd. Deze wijziging was nodig naar aanleiding van de administratieve reorganisatie van 1996-1997, waarbij een herverdeling van de bevoegdheden heeft plaatsgehad en de voor het beheer van de steun aan het MKB verantwoordelijke organen werden gewijzigd.

De vastleggings- en betalingsverrichtingen hebben op dit ogenblik opnieuw hun normaal beloop, en de bestedingen van de Spaanse overheid zijn in aanzienlijke mate toegenomen.

De Commissie wenst erop te wijzen dat, op grond van het subsidiariteitsbeginsel, haar taak zich beperkt tot het goedkeuren van de selectiecriteria welke in het kader van de tenuitvoerlegging van de programma's worden toegepast. De eigenlijke keuze van te financieren projecten wordt gemaakt door de nationale autoriteiten welke voor de uitvoering ervan verantwoordelijk zijn. Voor informatie over de goedgekeurde projecten dient het geachte parlementslid zich dus tot die autoriteiten te richten.

(1999/C 348/102)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0489/99**van Joaquín Sisó Cruellas (PPE) aan de Commissie**

(5 maart 1999)

Betreft: Konijnenfokkerij in Aragón (Spanje)

De boerenbond ASAJA-Aragón heeft op de kritieke situatie in de konijnenfokkerij in Aragón gewezen. Ikzelf ben uit deze regio afkomstig. Volgens deze vakbond wordt deze sector — met meer dan 600 industriële bedrijven in Aragón — sinds eind 1998 geconfronteerd met sterk gedaalde prijzen die lager liggen dan 200 peseta's per kilogram, i.e. meer dan 60 peseta's onder de productiekosten. Desondanks zijn de verkoopprijzen niet gedaald, hetgeen volgens ASAJA heeft geleid tot onrechtmatige verrijking van de tussenhandel ten koste van de producent. Hierbij komt nog de massale invoer van konijnen uit derde landen, bijvoorbeeld uit China, die door de lage productiekosten tegen spotprijzen op de communautaire markt worden afgezet.

Kan de Commissie gezien de ernstige situatie in de konijnenfokkerij meedelen of zij de mogelijkheid heeft bestudeerd de invoer van konijnen uit derde landen tegen dermate lage prijzen zoveel mogelijk te beperken?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(1 april 1999)

De invoer van konijnenvlees in de Gemeenschap valt onder verschillende communautaire besluiten.

Verordening (EEG) 827/68 van de Raad houdende een gemeenschappelijke ordening der markten voor bepaalde in bijlage II van het EG-Verdrag vermelde producten ⁽¹⁾ is ook van toepassing op konijnenvlees. De bij deze verordening vastgestelde instrumenten zijn het gemeenschappelijk douanetarief voor derde landen, het verbod op kwantitatieve beperkingen, de vrijwaringsclausule, de toepassing van de artikelen van het EG-Verdrag betreffende mededinging en het vrije verkeer op het grondgebied van de Gemeenschap.

Het geldende douanerecht voor konijnenvlees bedraagt 7,6 % voor de periode van 1 januari 1999 tot en met 30 juni 1999 en 7 % voor de periode van 1 juli 1999 tot en met 31 december 1999.

De gezondheidsnormen voor de invoer van konijnenvlees zijn vermeld in hoofdstuk 11 van bijlage I bij Richtlijn 92/118/EEG van de Raad van 17 december 1992 tot vaststelling van de veterinairerechtelijke en de gezondheidsvoorschriften voor het handelsverkeer en de invoer in de Gemeenschap van producten waarvoor ten aanzien van deze voorschriften geen specifieke communautaire regelgeving geldt als bedoeld in bijlage A, hoofdstuk 1, van Richtlijn 89/662/EEG, en wat ziekteverwekkers betreft, van Richtlijn 90/425/EEG ⁽²⁾. In het kader van deze richtlijn zijn lijsten van derde landen en van erkende instellingen alsmede het model van gezondheidscertificaat voor de invoer van konijnenvlees opgesteld.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 3 van Verordening (EEG) 827/68 kunnen in het handelsverkeer met derde landen passende maatregelen worden genomen indien de doelstellingen van artikel 39 van het EG-Verdrag door de situatie in het gedrang dreigen te komen. Indien de door het geachte parlementslid beschreven situatie terdege kan worden aangetoond, zou hiervoor eventueel een procedure voor een vrijwaringsclausule kunnen worden ingeleid. Tot op heden heeft geen enkele lidstaat een initiatief in die zin genomen. Bovendien blijkt uit de statistische gegevens betreffende de buitenlandse handel waarover de Commissie beschikt, dat Spanje in 1997 in totaal één ton konijnenvlees heeft ingevoerd, en in 1998 nogmaals één ton. China wordt in geen van beide gevallen vermeld als land van oorsprong van deze invoer.

⁽¹⁾ PB L 151 van 30.6.1968.

⁽²⁾ PB L 62 van 15.3.1993.

(1999/C 348/103)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0495/99
van Mark Watts (PSE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Welzijn van dieren bij het slachten

In antwoord op mijn schriftelijke vraag van 10 juli 1998 over bovengenoemd onderwerp (E-2088/98) ⁽¹⁾ heeft de Commissie verklaard dat zij voornemens is om „binnenkort” twee verslagen in te dienen — een bij de Raad en een bij het Permanent Veterinair Comité — over diverse maatregelen om het welzijn van dieren bij het slachten te verbeteren.

In haar antwoord verklaarde de Commissie met name dat zij „in haar voorstellen de bepaling [wil] opnemen dat bedwelmdde dieren moeten worden verbloed door insnijding van de beide halsslagaderen of de bloedvaten die erin uitmonden, om een snelle verbloeding en dood te bewerkstelligen. Bovendien wil zij een bepaling opnemen waarin de minimale stroomsterkte voor de bedwelming van de verschillende betrokken diersoort is vastgelegd”.

Wanneer denkt de Commissie de verslagen en voorstellen in te dienen die zij in een eerder antwoord heeft aangekondigd?

⁽¹⁾ PB C 13 van 13.1.1999, blz. 146.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(30 april 1999)

In aansluiting op haar antwoord op schriftelijke vraag E-2088/98 deelt de Commissie het geachte parlements lid mee dat het Wetenschappelijk Comité voor de gezondheid en het welzijn van dieren ondertussen advies ⁽¹⁾ heeft uitgebracht over het gebruik van gassen (koolzuurgas, stikstof en zuurstof) bij het bedwelmen of doden van pluimvee. Met dat advies zal rekening worden gehouden in het voorstel dat weldra door de Commissie zal worden ingediend.

⁽¹⁾ XXIV/B3/AHAW/RO4/1998 def.

(1999/C 348/104)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0496/99
van Bartho Pronk (PPE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Detachering van werknemers

In 1994 heeft de Europese Commissie een studie laten uitvoeren naar de toepassing van de bepalingen van Verordening 1408/71 ⁽¹⁾ in geval van detachering. De resultaten van deze studie werden gepresenteerd tijdens een conferentie op Kreta. Voor het eerst kon er feitelijk cijfermateriaal worden gepresenteerd over het detacheren van werknemers en zelfstandigen en werd er zicht verkregen op de omgang van de lidstaten met de detacheringsregels. Eén van de conclusies van het rapport was dat er een duidelijke stijging van het aantal detacheringen en daarmee het vrij verkeer van werknemers en zelfstandigen kon worden waargenomen.

Het belang van detacheren is politiek gezien verder toegenomen. Nieuwe richtlijnen zijn door de Raad en het Europees Parlement aanvaard waarin detachering een belangrijke rol speelt, zoals Richtlijn 96/71/EG betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers met het oog op het verrichten van diensten en Richtlijn 98/49/EG betreffende de bescherming van de rechten op aanvullend pensioen van werknemers en zelfstandigen die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen.

1. Is de Commissie het met de vraagsteller eens dat het gezien het toenemende belang van detacheren in het communautaire beleid met betrekking tot het vrij verkeer van werknemers en zelfstandigen noodzakelijk is het voornoemde onderzoek te herhalen waarbij met name aandacht wordt geschonken aan:

- de cijfermatige ontwikkelingen met betrekking tot detachering;
- de uitwerking van recente jurisprudentie en besluiten van de Administratieve Commissie inzake detachering (onder andere Besluit 162 en de jurisprudentie inzake het detacheren van zelfstandigen) op de uitvoering van de detacheringsregels door de lidstaten?

2. Zo ja, wanneer denkt de Commissie met dit onderzoek te kunnen aanvangen?
3. Zo nee, waarom niet?

(¹) PB L 149 van 5.7.1971, blz. 2.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(21 april 1999)

De studie naar het detacheren van werknemers waarop de geachte afgevaardigde doelt, werd met de lidstaten besproken in de Administratieve commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers (CASSTM), met name in het kader van de voorbereiding door de CASSTM van richtlijn nr. 162 van 31 mei 1996 betreffende de interpretatie van de artikelen 14, lid 1, en 14 ter, lid 1, van verordening (EEG) 1408/71 van de Raad betreffende de wetgeving die van toepassing is op gedetacheerde werknemers (¹). De studie was eveneens nuttig bij de voorbereiding van richtlijn 98/49/EG van 29 juni 1998 betreffende de bescherming van de rechten op aanvullend pensioen van werknemers en zelfstandigen die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (²). Deze richtlijn is in het bijzonder van toepassing op „gedetacheerde werknemers” in de zin van verordening nr 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale-zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (³).

Ten einde de informatie bij te werken zal de Commissie de lidstaten verzoeken de laatste gegevens inzake de aantallen gedetacheerde werknemers in de Gemeenschap te verschaffen.

Voorzover het de jurisprudentie van het Hof van Justitie betreft, zijn er zaken bij het Hof aanhangig over de detacheringbepalingen van verordening (EEG) 1408/71 en de Commissie wacht op de afloop van deze zaken alvorens enige nieuwe evaluatie van de jurisprudentie op dit gebied te ondernemen.

Krachtens richtlijn 98/49/EG zal de Commissie voor 25 juli 2004 aan het Parlement en de Raad een verslag voorleggen over de toepassing van deze richtlijnen en voorstellen doen voor wijzigingen die eventueel noodzakelijk blijken.

(¹) PB L 241 van 21.9.1996.

(²) PB L 209 van 25.7.1998.

(³) PB C 6 van 10.1.1998.

(1999/C 348/105)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0498/99

van Mark Watts (PSE) aan de Commissie

(25 februari 1999)

Betreft: Schending van richtlijn 93/119/EG in Frankrijk bij gelegenheid van Eid-el-Kabir

De Commissie heeft talrijke malen duidelijk uitgesproken dat ritueel slachten in de buitenlucht door onbevoegden op grond van richtlijn 93/119/EG (¹) niet is toegestaan. Desondanks worden in Frankrijk bij het Eid-el-Kabir-feest elk jaar duizenden schapen ritueel in de openlucht geslacht.

Kan de Commissie zeggen:

1. welke maatregelen zij denkt te nemen om de Franse autoriteiten ertoe aan te zetten richtlijn 93/119/EG toe te passen, zodat er dit jaar bij het Eid-el-Kabir geen ritueel slachten in de buitenlucht plaatsvindt;
2. of zij voornemens is overeenkomstig artikel 169 van het EG-Verdrag een inbreukprocedure in te leiden tegen Frankrijk wegens niet-naleving van de verplichting richtlijn 93/119/EG toe te passen;
3. of zij haar veterinaire dienst zal vragen dit jaar toezicht te houden bij het Eid-el-Kabir-feest in Frankrijk om de aard en de omvang van het probleem vast te stellen?

(¹) PB L 340 van 31.12.1993, blz. 21.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(30 maart 1999)

1. en 2. Naar aanleiding van opmerkingen van de Commissie heeft Frankrijk bevestigd dat op zijn grondgebied Richtlijn 93/119/EG van de Raad van 22 december 1993 inzake de bescherming van dieren bij het slachten of doden volledig ten uitvoer is gelegd. De Franse autoriteiten hebben evenwel toegegeven dat de abattoirs in bepaalde stedelijke gebieden met een ruime moslimbevolking niet over voldoende capaciteit beschikken om het aanzienlijke aantal dieren dat nodig is voor de viering van het Eid-el-Kabir-feest in overeenstemming met de wettelijke voorschriften te slachten.

Enkele lokale autoriteiten hebben het om redenen van openbare orde en volksgezondheid nodig geacht om, met het oog op de viering van het feest, bepaalde plaatsen buiten de slachterijen aan te wijzen.

De Commissie heeft — omdat deze zaak zeer gevoelig ligt — de kwestie in het permanent veterinaire comité ter sprake gebracht. De meeste lidstaten hebben er op gewezen dat zij de richtlijn zodanig hebben toegepast dat het slachten van dieren buiten de abattoirs verboden is. De Commissie is evenwel voornemens de resultaten nogmaals in het permanent veterinaire comité te bespreken alvorens haar conclusies te trekken.

3. De Commissie beschikt over bewijzen met betrekking tot de viering van het festival buiten de abattoirs en Frankrijk heeft niet ontkend dat deze festiviteiten inderdaad in bepaalde stedelijke gebieden plaatshebben. In dergelijke omstandigheden wordt het houden van toezicht voorlopig niet van primair belang geacht.

(1999/C 348/106)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0503/99

van Susan Waddington (PSE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Vreedzame oplossing van het conflict tussen Eritrea en Ethiopië

Welke maatregelen onderneemt de Unie om een vreedzame oplossing voor het langdurige conflict tussen Ethiopië en Eritrea te bevorderen?

(1999/C 348/107)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0634/99

van Roberto Speciale (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Conflict tussen Ethiopië en Eritrea over het verloop van hun grens

Het huidige grensconflict tussen de Republiek Ethiopië en de Republiek Eritrea heeft reeds vele slachtoffers gemaakt onder de burgers en een deel van de bevolking op de vlucht gejaagd.

Gezien het feit dat een escalatie van het geweld ernstige gevolgen kan hebben voor de hele regio en voor de bevolking van de hele Hoorn van Afrika, en dat het voortduren van de oorlog de precare levensomstandigheden van de plaatselijke bevolking nog verder zal doen verslechteren, hebben de Europese instellingen en de Eritrese en Ethiopische gemeenschappen in Italië (die zich vooral in Ligurië en Lombardije bevinden) reeds hun verontrusting uitgesproken over het voortduren van de vijandelijkheden.

Kan de Commissie mededelen:

1. welke politieke druk is uitgeoefend op de regeringen van deze landen en welke bemiddelingsinitiatieven zijn genomen door de EG en door de internationale organisaties die actief zijn in de regio opdat het conflict zo spoedig mogelijk wordt bijgelegd;
2. of tussen deze twee landen onderhandelingen zijn geopend om tot een vreedzame oplossing voor het conflict te komen, zoals verlangd door het Europees Parlement in zijn resolutie over het conflict tussen Ethiopië en Eritrea ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998.

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Pinheiro namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0503/99 en E-0634/99**

(14 april 1999)

De Unie, met inbegrip van de Commissie, heeft bij beide regeringen haar ernstige bezorgdheid over dit geschil en de gevechten aan de grens te kennen gegeven. Zij heeft op beide zijden een ernstig beroep gedaan alle vijandelijkheden te staken en de gevechtshandelingen stop te zetten. Zij heeft alle tot haar beschikking staande diplomatieke middelen ingezet om beide partijen onder de hoogst mogelijke druk te zetten. Zowel in Addis als in Asmara zijn demarches uitgevoerd. Bovendien heeft het voorzitterschap van de Unie in krachtige taal brieven gericht tot de beide regeringen en zijn er een aantal verklaringen van de Unie afgelegd. Gedurende het bezoek van President Isaias aan Brussel eind januari 1999 heeft de Commissie de noodzaak herhaald van een vreedzame regeling van het geschil en heeft zij Eritrea ertoe opgeroepen de kaderovereenkomst van de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid (OAU) te aanvaarden. De Commissie heeft op 19 en 20 februari 1999 deelgenomen aan een Trojka-missie en ontmoetingen gehad met de OAU, de minister van Buitenlandse Zaken van Ethiopië en de President van Eritrea. Tevens werden tussen de delegatie van de Commissie en de onderscheiden regeringen, en tussen de Commissie en de onderscheiden ambassades in Brussel regelmatige contacten gelegd.

Een aantal malen zijn er bemiddelingen geweest. De tot op heden best opgezette bemiddelingspoging is het initiatief van de OAU. De staatshoofden en regeringsleiders van de OAU hebben beide regeringen op 7 en 8 november 1998 voorstellen voor een kaderovereenkomst voorgelegd, die onder meer een einde aan alle vijandelijkheden omvatte, het weghalen van troepen en een proces van demilitarisering alsook een afbakening van de grenzen. Ethiopië heeft in november 1998 de voorstellen aanvaard; Eritrea heeft er evenwel vragen bij gesteld en om aanpassingen verzocht. De terugtrekking van de strijdkrachten van Eritrea uit de bezette gebieden bleef een struikelblok. Eritrea heeft begin februari 1999 van de OAU (informeel) de verduidelijkingen ontvangen waarom het had gevraagd. Op 27 februari 1999 en nadat het land door de troepen van Ethiopië aan het front van Batme een slag was toegebracht, heeft ook Eritrea de kaderovereenkomst van de OAU aanvaard. Ook de Veiligheidsraad heeft de voorstellen van de OAU ondersteund, terwijl een speciale gezant van de Verenigde Naties, de heer Sahnoun, bezoeken aan de regio heeft gebracht. Een Trojka-missie heeft, zoals hierboven is vermeld, de regio op 19 en 20 februari 1999 bezocht.

De Unie heeft overduidelijk haar steun tot uiting gebracht aan de inspanningen van de OAU ten behoeve van een vreedzame oplossing van het geschil. Zij heeft de kaderovereenkomst van de OAU met kracht ondersteund en heeft de aanvaarding ervan door beide landen voorgestaan als de enige grondslag voor een vreedzame oplossing.

(1999/C 348/108)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0504/99
van Ursula Stenzel (PPE) aan de Commissie**

(8 maart 1999)

Betreft: Leonardo

De Commissie heeft het contract met de firma AGENOR als bureau voor technische assistentie voor het programma Leonardo niet meer verlengd.

1. Kan de Commissie mededelen waarom zij categorisch weigert in te gaan op alle beschuldigingen en vragen betreffende het beheer van Leonardo?
2. Kan de Commissie verklaren hoe zij tot de conclusie is gekomen dat de onregelmatigheden bij het beheer van Leonardo strafrechtelijk niet relevant zijn, terwijl de UCLAF toch een aanzienlijke schade voor de Gemeenschap heeft geconstateerd?
3. Wat is het standpunt van de Commissie ten aanzien van de indruk die is ontstaan dat zij bij de controle op het bureau voor technische assistentie voor Leonardo (AGENOR) niet zorgvuldig en gewetensvol genoeg te werk is gegaan?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(7 mei 1999)

1. Het bureau voor technische assistentie voor het Leonardo-Programma is door het opdrachtgevende Directoraat-generaal jaarlijks aan accountantscontroles onderworpen, die ertoe hebben geleid dat uitgaven die niet voor financiering in aanmerking konden worden genomen niet vergoed zijn. De Financiële Controle van

de Commissie heeft het bureau eveneens aan een audit onderworpen, waarna de Financiële Controle de aanbeveling heeft gedaan om het contract met de firma Agenor niet te verlengen als het management van het bureau voor technische assistentie niet gewijzigd en over de hele linie ingrijpend verbeterd zou worden (met inbegrip van de vervanging van de directeur). Ondertussen was het contract met de firma onder toevoeging van verscherpte clausules slechts voor twee opeenvolgende periodes van vier maanden verlengd, waarvan de laatste op 31 januari 1999 geëindigd is. Door de accountantscontroles zijn er vooral vraagtekens gerezen over het interne functioneren van het bureau dat de Commissie assistentie verleende en niet over programma als zodanig.

2. In december 1998 is het accountantsverslag van de Financiële Controle met de antwoorden van het opdrachtgevende Directoraat-generaal afgerond. De Commissie is niet tot de door de geachte afgevaardigde aangegeven conclusie gekomen. De Commissie heeft zich namelijk op 10 februari 1999 tot de gerechtelijke instanties (Parket te Brussel) gewend om deze op de hoogte te stellen van vier gevallen die als strafrechtelijk relevant gekwalificeerd zouden kunnen worden (twee daarvan waren na het eigen accountantsonderzoek aanleiding geweest voor de weigering van het opdrachtgevende Directoraat-generaal om tot vergoeding over te gaan).

3. Het opdrachtgevende Directoraat-generaal heeft in de eerste twee jaar na afloop van ieder jaar een accountantsonderzoek verricht, waarna ongegronde uitgaven niet aan de firma Agenor vergoed zijn. Het derde jaar heeft er een audit van de Financiële Controle plaatsgevonden. Naar aanleiding van deze achteraf verrichte controles heeft de Commissie bij de eerste tijdelijke verlenging van het contract verscheidene bepalingen in het contract met Agenor aangescherpt. Uiteindelijk heeft de Commissie het contract niet met een vierde jaar verlengd en zou ze het op 31 januari 1999 afgelopen contract alleen verlengd hebben als met de van Agenor verlangde herstructurering van het bureau voor technische assistentie de zekerheid was verkregen dat de geconstateerde functiestoornissen zich niet meer zouden voordoen.

(1999/C 348/109)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0505/99
van Ursula Stenzel (PPE) aan de Commissie
(8 maart 1999)

Betreft: Aanwerving

De Commissie heeft vorig jaar een algemeen vergelijkend onderzoek georganiseerd voor Oostenrijkse staatsburgers (COM/A/3/98, PB C 30 A) voor de aanwerving van hoofdadministrateurs (A 4/5) — algemene administratie, openbaar bestuur en management.

Kan de Commissie mededelen hoeveel Oostenrijkers zich voor 14 maart 1998 voor genoemd vergelijkend onderzoek hebben aangemeld, en waarom de oorspronkelijke termijn werd verlengd? Kan de Commissie bevestigen dat dit concours alleen uit een mondeling gesprek bestond? Hoeveel van de oorspronkelijke sollicitanten werden voor zo'n gesprek uitgenodigd?

Welke criteria heeft de Commissie precies gehanteerd — duur en aard van de beroepservaring, talenkennis, enz. — om sollicitanten al dan niet voor een gesprek uit te nodigen? Hoeveel sollicitanten werden na het gesprek op een reservelijst geplaatst, en hoeveel werden er daadwerkelijk in dienst genomen?

Kan de Commissie bevestigen dat geen enkele sollicitant die formeel aan de voorwaarden voldeed van deze mondelinge gesprekken is uitgesloten? Kan de Commissie uitsluiten dat bij deze procedure onregelmatigheden zijn voorgekomen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(13 april 1999)

De Commissie heeft het desbetreffende vergelijkend onderzoek gepubliceerd ⁽¹⁾ met het oog op de opstelling van een reservelijst voor hoofdadministrateurs (A5/A4) van Oostenrijkse nationaliteit. Het vergelijkend onderzoek bestrijkt vijf gebieden: algemene administratie, overheidsadministratie en beheer, recht, economie, statistiek, financieel beheer en audit. De Commissie wenst hooggekwalificeerde academici aan te werven die een beroepservaring hebben van ten minste twaalf jaar en op verschillende gebieden kunnen worden ingezet.

Er werd een rectificatie ⁽²⁾ gepubliceerd waarin werd aangegeven dat stages, opleiding en bijscholing in aanmerking kunnen worden genomen als beroepservaring. Daarom werd de oorspronkelijke termijn voor de indiening van de sollicitaties die was vastgesteld op 13 maart verlengd tot 27 maart 1999.

Het algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/3 is een vergelijkend onderzoek aan de hand van schriftelijke bewijsstukken en een mondeling examen zoals bedoeld in artikel 28, sub d), van het Statuut. Nadere gegevens omtrent het mondeling examen zijn opgenomen in punt VII, sub 1 en 2 van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek.

Op de uiterste datum voor de indiening van de sollicitaties waren er 602 ingeschreven kandidaten waarvan slechts 225 kandidaten overeenkomstig punt III.B van de aankondiging aan alle toelatingsvoorwaarden voldeden. Die 225 kandidaten mochten dus deelnemen aan het vergelijkend onderzoek.

In artikel 30 van het Statuut wordt bepaald dat voor ieder vergelijkend onderzoek een jury wordt benoemd. Alleen die jury kan beslissen over de inhoud van de proeven, de kandidaat beoordelen en de reservelijst opstellen.

Overeenkomstig punt IV.B, sub 1 en 2 werden alleen de hoogst gekwalificeerde kandidaten tot het mondeling examen toegelaten. De criteria voor de toelating tot het mondeling examen werden vastgesteld door de jury op grond van de aard en het belang van de beroepservaring welke verband houdt met het vergelijkend onderzoek. Op grond van een vergelijkende evaluatie van de 225 tot het vergelijkend onderzoek toegelaten kandidaten heeft de jury 82 kandidaten toegelaten tot het mondeling examen. 72 daarvan hebben zich aangemeld.

Zoals bepaald in punt VIII van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek heeft de jury na de mondelinge gesprekken de 44 beste kandidaten in de reservelijst opgenomen. Voor zeven van deze 44 geschikte kandidaten loopt momenteel een aanwervingsprocedure.

De jury heeft de in de aankondiging van het desbetreffende vergelijkend onderzoek vastgestelde voorwaarden in acht genomen. De Commissie heeft dan ook geen enkele reden om te twijfelen aan het correcte verloop van dit vergelijkend onderzoek.

(¹) PB C 30 van 28.1.1998.

(²) PB C 58 van 24.2.1998.

(1999/C 348/110)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0509/99
van Kirsi Piha (PPE) aan de Commissie

(8 maart 1999)

Betreft: Telecommunicatiemarkten in Estland

De Estische regering en AS Eesti Telefon hebben een exclusieve concessie-overeenkomst gesloten waarbij AS Eesti Telefon het absolute monopolie verkreeg op de levering van basistelefoondiensten in Estland tot 30 december 2000.

Met het oog op de Europa-overeenkomst die met Estland is gesloten, met name de artikelen 63 en 65 daarvan en de Gezamenlijke Verklaring van de verdragsluitende partijen zou ik de volgende vragen willen stellen:

1. Is Estland sinds 1 januari 1998 verplicht om vrije mededinging op de telecommunicatiemarkt te waarborgen, en is de Commissie van mening dat Estland hieraan heeft voldaan?
2. Heeft Estland sinds 1 januari 1998 de verplichting om geen contracten te sluiten of te continueren die erop gericht zijn de mededinging op de telecommunicatiemarkt te beperken, en is de Commissie van mening dat Estland hieraan heeft voldaan?
3. Is Estland verplicht om zorg te dragen voor het onafhankelijk functioneren van het regelgevend orgaan dat toezicht houdt op AS Eesti Telefon, en is de Commissie van mening dat Estland hieraan heeft voldaan?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(13 april 1999)

Artikel 65 van de Europa-Overeenkomst met Estland bepaalt dat de Associatieraad erop toeziet dat vanaf 1 januari 1998 de beginselen van artikel 90 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap ten aanzien van overheidsondernemingen en ondernemingen waaraan speciale of exclusieve rechten zijn toegekend worden nageleefd.

Volgens gemeenschappelijke verklaring nr. 6 bij de Europa-Overeenkomst is de concessieovereenkomst tussen de regering van Estland en de Estlandse telefoonmaatschappij met die Overeenkomst verenigbaar (artikel 65), op voorwaarde dat met ingang van 1 januari 1998 op verzoek binnen redelijke termijn huurlijnen ter beschikking worden gesteld voor bedrijfsnetwerken en gesloten gebruikersgroepen voor eigen gebruik, met

inbegrip van spraaktelefonie en datadiensten, en dat met ingang van 1 januari 1998 een onafhankelijke instantie met de regulering wordt belast.

De Estlandse regering heeft onlangs een ontwerp voor een telecommunicatiewet aangenomen, die een regelgevingskader voor de sector vaststelt, en onder andere een onafhankelijke reguleringsinstantie instelt. Het wetsontwerp kwam later dan verwacht, maar lijkt in overeenstemming te zijn met de communautaire wetgeving op dit punt. De Commissie verwacht dat de wet spoedig zal worden goedgekeurd, zodra het onlangs verkozen Estlandse parlement zijn activiteiten start.

Er is geen aanleiding om te veronderstellen dat Estland niet zal voldoen aan zijn verplichtingen op grond van artikel 63 van de Europa-Overeenkomst. Het lijkt niet waarschijnlijk dat door een beroep te doen op artikel 65 de invoering van de nieuwe reguleringsinstantie kan worden bespoedigd. In het kader van de onderhandelingen over de toetreding van Estland tot de Gemeenschap en de pretoetredingsstrategie volgt de Commissie de vorderingen van Estland op dit gebied niettemin nauwlettend.

(1999/C 348/111)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0510/99

van Ludivina García Arias (PSE) aan de Commissie

(8 maart 1999)

Betreft: Bescherming gebruikers bij liberalisering van de elektriciteitssector

Verschillende keren hebben de commissarissen die belast zijn met mededinging en energiebeleid, bij debatten en parlementaire vragen naar de liberalisering van de elektriciteitssector laten weten dat de overgangskosten die in rekening mogen worden gebracht, moeten corresponderen met investeringen die inderdaad zijn gedaan vanwege de verplichting tot universele dienstverlening die was neergelegd in eerdere regelgeving en waaraan in de toekomst niet getornd mag worden.

Is de Commissie niet van mening dat het in strijd is met het beginsel van economische en maatschappelijke cohesie dat het de kleine verbruiker en het MKB zijn die op middellange termijn niet zullen profiteren van de liberalisering en die moeten opdraaien voor de investeringen die zijn gedaan vanwege de verplichting tot openbare dienstverlening?

(1999/C 348/112)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0511/99

van Ludivina García Arias (PSE) aan de Commissie

(8 maart 1999)

Betreft: Evaluatiecriteria voor niet-competitieve investeringen in de toekomst van de Europese elektriciteitssector

Welke criteria denkt de Commissie te hanteren bij het evalueren van niet-rendabele investeringen in de elektriciteitssector vanwege de verplichting tot universele dienstverlening die is neergelegd in wetgeving die van eerdere datum dateert dan de liberalisering die is doorgevoerd door richtlijn 96/92/EG⁽¹⁾? Wil zij uitsluitend economische maatstaven aanleggen die door de bedrijven en de lidstaten worden aangedragen, of wil zij in zee gaan met onafhankelijke accountants die ook rekening houden met de door de markt vastgestelde waarde? Heeft de Europese Commissie voldoende administratieve capaciteit om na te gaan of een deel van deze investeringen indertijd uit openbare middelen is gefinancierd?

⁽¹⁾ PB L 27 van 30.1.1997, blz. 20.

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Van Miert namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0510/99 en E-0511/99**

(12 april 1999)

De Commissie bestudeert momenteel de kennisgevingen die zij van verschillende lidstaten heeft ontvangen met de regelingen die deze willen invoeren om de zogenaamde overgangskosten op te vangen die voortvloeien uit Richtlijn 96/92/EG van het Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke

regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽¹⁾. Bij de besluiten die de Commissie met het oog op de toepassing van deze richtlijn en, in voorkomend geval, artikel 92 en 93 van het EG-Verdrag zal moeten nemen, zal zij terdege rekening houden met alle factoren die een correcte werking van de elektriciteitsmarkt mogelijk maken, waaronder uiteraard ook de bescherming van de consument.

Aangezien de Commissie zich hiermee op onontgonnen terrein begeeft, legt zij zich momenteel toe op de definitie van precieze criteria, die daarna uiteraard met de lidstaten dienen te worden besproken, voor de beoordeling van overgangskosten die voor staatssteun in aanmerking komen. Louter ter indicatie kan evenwel al worden vermeld dat de steun welomschreven kosten moet dekken die uit verbintenissen voortvloeien van vóór de inwerkingtreding van de richtlijn, dat zij slechts met inachtneming van het noodzakelijkheidsbeginsel mag worden toegekend, dat zij geen afscherming van de nationale markt tegen buitenlandse concurrentie tot gevolg mag hebben en, ten slotte, dat zij binnen een aanvaardbaar tijdsbestek moet worden afgebouwd. Of er voor de analyse van deze factoren een beroep zal moeten worden gedaan op onafhankelijke deskundigen, is op dit ogenblik niet aan de orde. De Commissie is van oordeel dat zij in principe over de vereiste middelen beschikt om dit dossier correct te kunnen afhandelen.

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord van de Commissie op zijn mondelinge vraag H-0162/99, gesteld tijdens het vragenuur van de vergadering van het Parlement van maart 1999 ⁽²⁾, alsmede naar de antwoorden van de Commissie op de schriftelijke vragen E-204/99 van mevrouw Frutos Gama ⁽³⁾ en E-264/99 van de heer Cabezón Alonso ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ PB L 27 van 30.1.1997.

⁽²⁾ Handelingen van het Europees Parlement (maart 1999).

⁽³⁾ Zie blz. 35.

⁽⁴⁾ PB C 341 van 29.11.1999, blz. 76.

(1999/C 348/113)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0516/99

van Jens-Peter Bonde (I-EDN) aan de Commissie

(8 maart 1999)

Betreft: Fraude

Acht de Commissie het een reden tot ontslag indien een ambtenaar bij de Commissie zich tot een parlementslid wendt met informatie over fraude? Is de Commissie van plan ervoor te zorgen dat het Comité van onafhankelijke deskundigen en de Commissie begrotingscontrole kunnen beschikken over alle documenten?

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(23 april 1999)

De vraag van het geachte parlementslid heeft waarschijnlijk betrekking op het geval van de heer Van Buitenen. Zoals de Commissie al verschillende keren in haar antwoord op parlementaire vragen heeft uiteengezet (schriftelijke vragen E-30/99 van de heer Kaklamanis en E-42/99 van mevrouw Piha ⁽¹⁾ en E-58/99 van de heer Manisco ⁽²⁾), is het besluit om de heer Van Buitenen te schorsen een conservatoire maatregel op grond van artikel 88 van het Statuut. Een tuchtprocedure loopt nog. Dit besluit is gebaseerd op het niet in acht nemen van de geheimhoudings- en zwijgplicht die voor iedere ambtenaar geldt.

Wat de toegang van het comité van onafhankelijke deskundigen tot documenten van de Commissie betreft, kan de Commissie bevestigen dat zij het comité alle documenten heeft kunnen overhandigen waarom het heeft gevraagd. Ten aanzien van het informeren van de commissie begrotingscontrole verwijst de Commissie naar het interinstitutioneel akkoord over de overdracht van vertrouwelijke gegevens aan het Parlement bij de kwijtingsprocedure of om andere redenen in het kader van de controle van de uitoefening van de bevoegdheden van de Commissie op het gebied van de uitvoering van de begroting, beheer en administratie, dat ter goedkeuring is ingediend bij het Europees Parlement.

⁽¹⁾ Zie blz. 13.

⁽²⁾ PB C 341 van 29.11.1999, blz. 41.

(1999/C 348/114)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0517/99
van Jens-Peter Bonde (I-EDN) aan de Commissie

(8 maart 1999)

Betreft: Veterinaire controles

Is de Commissie van plan lidstaten toestemming te verlenen aan hun grenzen veterinaire controles in te voeren ter voorkoming van varkenspest en andere ziektes?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(8 april 1999)

Het vrije verkeer van goederen, inclusief dieren en dierlijke producten, is één van de basisdoelstellingen van de Gemeenschap. Sinds de voltooiing van de interne markt worden de veterinaire controles van dieren en dierlijke producten niet langer aan de grenzen tussen de lidstaten verricht.

Overeenkomstig Richtlijn 90/425/EEG van 26 juni 1990 van de Raad inzake veterinaire en zoötechnische controles in het intracommunautaire handelsverkeer in bepaalde levende dieren en producten in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt ⁽¹⁾ moeten de controles waarbij wordt nagegaan of dieren en dierlijke producten voldoen aan de eisen van de communautaire voorschriften op veterinair gebied hoofdzakelijk op de plaats van verzending worden verricht, onder verantwoordelijkheid van de lidstaat van verzending. De lidstaat van bestemming mag evenwel voorzien in steekproefsgewijze en niet-discriminerende veterinaire controles op de plaats van bestemming. In bepaalde omstandigheden kunnen ook tijdens het vervoer of op plaatsen zoals markten of verzamelcentra veterinaire controles worden verricht.

Ten einde de Gemeenschap bij het binnenbrengen van dieren en dierlijke producten uit een derde land te beschermen tegen insleep van dierziekten, zoals bij voorbeeld klassieke varkenspest, moeten veterinaire controles in inspectieposten aan de grens van elke lidstaat worden verricht, onder verantwoordelijkheid van de lidstaat zelf.

De Commissie is niet voornemens wijzigingen in de communautaire wetgeving voor te stellen die in strijd zouden kunnen zijn met de beginselen van het huidige systeem van veterinaire controles in de Gemeenschap.

⁽¹⁾ PB L 224 van 18.8.1990.

(1999/C 348/115)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0518/99
van Herbert Bösch (PSE) aan de Commissie

(8 maart 1999)

Betreft: Subsidiëring van waterkrachtcentrales door de programma's PHARE en TACIS

1. Is het waar dat — zoals het gerucht gaat — geen financiële steun in het kader van PHARE en TACIS wordt verleend voor de modernisering en de verbetering van de efficiëntie van waterkrachtcentrales of voor de bevordering van decentrale alternatieve energiebronnen in de LMOE?
2. Wat zijn de criteria voor de subsidiëring van energieprojecten in het kader van PHARE en TACIS?
3. Voor welke bronnen van energie (waterkracht, kolen, gas, atoomkracht) wordt financiële steun verleend?
4. Welke verdeelsleutel wordt voor de verschillende energiebronnen gehanteerd?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie*(28 april 1999)***Tacis**

Tacis financiert talrijke steunprojecten t.b.v. efficiënt energiegebruik in de Nieuwe Onafhankelijke Staten (NOS) en Mongolië. Van 1991 tot en met 1997 werden gemiddeld 10 % van de Tacis-middelen aan de energiesector en 20 % aan nucleaire veiligheid en milieubescherming toegekend. De strategische energieplannen die door Tacis in verscheidene partnerlanden zijn gefinancierd, benadrukken het belang van een geringer verbruik (zowel voor particuliere consumptie als in bedrijven), en de ontwikkeling van alternatieve energiebronnen. Dit geschiedt naast de steun voor de herstructurering van de traditionale productiesectoren. In de jaren 1996-1998 werd er bijvoorbeeld 5 miljoen ecu toegekend voor de herstructurering van de kolensector in Oekraïne.

In het kader van Tacis kunnen energieprojecten — met uitzondering van de sector kernenergie, waarvoor een eigen programma geldt — in twee groepen worden ingedeeld: a) energieplanning en doelmatig gebruik van energie (met inbegrip van de herstructurering van traditionele sectoren en de ontwikkeling van alternatieve energiebronnen). Zij worden gefinancierd uit de actieprogramma's per land; en b) de verdere uitbouw van de netwerken voor vervoer van energie (gas- en oliepijpleidingen) welke via het Tacis interstate-programma wordt gefinancierd (Inogate-programma).

Het betreft hier alle vormen van energie: die uit waterkracht, kolen, gas en kernenergie. De prioriteiten van het Tacisprogramma, die zich tot dusverre richtten naar de vraag, werden door de partnerlanden vastgelegd bij gelegenheid van de onderhandelingen over hun 1 jaar dan wel 2 jaar durende actieprogramma's. Uit deze programmering blijkt dat de percentages van de verschillende vormen van energie per land onderling verschillen. In Oekraïne zijn dit voornamelijk kolenenergie en kernenergie, terwijl in Oezbekistan de vraag van specifieke productiesectoren in de jaren 1996-1998 vooral op gas en electriciteit is toegespitst.

Phare

Phare verleent steun aan de ontwikkeling van het energiebeleid, met inbegrip van een doelmatig energiegebruik, zowel via nationale Phare-programma's als via meerlandenprogramma's, waaronder het lopende meerlanden-energieprogramma van Phare voor 1996. Beslissingen over de toewijzingen van Phare in de kandidaatlanden berusten op prioriteiten op korte en middellange termijn, zoals die in de partnerschappen voor toetreding uiteengezet zijn. In zoverre deze betrekking hebben op energie of met energie samenhangende prioriteiten omvatten, zoals bijvoorbeeld de herstructurering van de kolenindustrie in Polen en Roemenië, of de verhoging van de nucleaire veiligheid in Litouwen en Bulgarije, staan de Pharefondsen in beginsel ter beschikking om te helpen.

Alternatieve energiebronnen

Voor de ontwikkeling van nieuwe vormen van energie is met de programma's van Phare en Tacis omvangrijke steun verleend die bevorderlijk is voor de gedecentraliseerde aanzet tot het verbruik van energie. Verschillende projecten in de landen van Midden- en Oost-Europa (LMOE) en in de NOS hebben het gemakkelijker gemaakt om investeringsprojecten in deze energiebronnen te identificeren. Genoemde bronnen kunnen echter alleen worden ontwikkeld wanneer de economische toestand dit mogelijk maakt en de energieprijzen de concurrentie aankunnen. Naast Phare en Tacis hebben ook andere programma's van de Gemeenschappen zich beziggehouden met het onderzoeken en bevorderen van de ontwikkeling van deze vormen van energie.

(1999/C 348/116)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0522/99**van Françoise Grossetête (PPE) aan de Commissie***(8 maart 1999)*

Betreft: Toepassingsgebied richtlijn 90/434/EEG betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor fusies, splitsingen, inbreng van activa en aandelenruil met betrekking tot vennootschappen uit verschillende lidstaten

In het verlengde van het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-3558/96 ⁽¹⁾ volgens welk, afgezien van de interne markt en het milieu, zich geen enkel ernstig probleem voordoet in de overige sectoren van het Gemeenschaprecht, wilden wij van de Commissie vernemen of richtlijn 90/434/EEG ⁽²⁾ — de zogenaamde „fusierichtlijn” — van toepassing is voor Gibraltar.

Bij de toetreding van het Verenigd Koninkrijk tot de Europese Gemeenschap in 1973 is uitdrukkelijk gesteld dat het Verdrag ook gold voor Gibraltar, op drie uitzonderingen na: de Douane-unie, de BTW en het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid.

Gibraltar kent echter een eigen wetgeving op gebieden die onder het binnenlands beleid vallen, namelijk het vennootschapsrecht en de belastingwetgeving.

Ofschoon Gibraltar een Britse kolonie is, bepaalt artikel 3 van richtlijn 90/434/EEG⁽¹⁾ dat onder de term „vennootschap van een lidstaat” wordt verstaan „iedere vennootschap die een van de in de bijlage genoemde rechtsvormen heeft (...) en bovendien, zonder mogelijkheid van keuze en zonder ervan te zijn vrijgesteld, is onderworpen aan een van de volgende belastingen:” (...) — „corporation tax” in het Verenigd Koninkrijk”.

In richtlijn 90/435 van 23 juli 1990 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen uit verschillende lidstaten wordt voorts bepaald dat de in Gibraltar gevestigde holdingmaatschappijen er zich op kunnen beroepen.

Kan de Commissie mij bevestigen dat richtlijn 90/434/EEG van toepassing is op de holdingmaatschappijen die onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting in Gibraltar (de zogenaamde „qualifying companies”)?

⁽¹⁾ PB C 45 van 10.2.1998, blz. 3.

⁽²⁾ PB L 225 van 20.8.1990, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 225 van 20.8.1990, blz. 6.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(27 april 1999)

In toepassing van de bepalingen van het vierde lid van artikel 227 van het EG-Verdrag, is een en ander van toepassing op Gibraltar, onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 28 van de toetredingsakte van 1972, waarbij geen melding gedaan wordt van de directe belastingen.

De bepalingen van Richtlijn 90/434/EEG van 23 juli 1990 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor fusies, splitsingen, inbreng van activa en aandelenruil met betrekking tot vennootschappen uit verschillende lidstaten, zijn hierop derhalve van toepassing.

(1999/C 348/117)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0536/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98)⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement achtte het noodzakelijk binnen de Eenheid voor coördinatie van de fraudebestrijding van de EU een speciale dienst voor visserijkwesties op te richten die kan ingrijpen om de juiste toepassing van de regels van oorsprong van de goederen en van de communautaire wetgeving inzake de afzet en het vervoer van visserijproducten te controleren.

Kan de Commissie medelen welke maatregelen zij heeft genomen om aan dit verzoek van het Europees Parlement gehoor te geven?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1993, blz. 295.

Antwoord van mevrouw Gradin namens de Commissie

(26 april 1999)

Binnen de diensten van de Commissie houdt een speciale eenheid, de Taskforce „Coördinatie van de fraudebestrijding”, zich bezig met de eigen middelen. Deze eenheid heeft tot taak onderzoeken in te stellen, met inbegrip van onderzoeken naar visserijfraude, op basis van de wetgeving van de Gemeenschap, zoals Verordening (EG) 515/97 van de Raad van 13 maart 1997 betreffende de wederzijdse bijstand tussen de

administratieve autoriteiten van de lidstaten en de samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie met het oog op de juiste toepassing van de douane- en landbouwvoorschriften ⁽¹⁾. Eén van de belangrijkste taken van de gespecialiseerde onderzoekers in deze eenheid is dan ook het toezien op de correcte toepassing van de oorsprongsregels.

De Commissie heeft op 17 maart 1999 ⁽²⁾ een pakket voorstellen goedgekeurd om de fraudebestrijdingsdienst uit te breiden (Besluit van de Commissie tot oprichting van een Bureau voor fraudebestrijding, gewijzigd voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de door het Bureau voor fraudebestrijding verrichte onderzoeken, en ontwerp voor een interinstitutioneel akkoord).

Deze voorstellen bieden de Commissie de mogelijkheid de fraudebestrijdingsactiviteiten te intensiveren, ook wat de controle op de correcte toepassing van de oorsprongsregels betreft.

⁽¹⁾ PB L 82 van 22.3.1997.

⁽²⁾ COM(99) 140 def.

(1999/C 348/118)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0542/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreeft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement wees erop dat de tonijnconservenindustrie wat werkgelegenheid en omzet betreft de belangrijkste sector van de communautaire conservenindustrie vormt en dat het ter bevordering van de enorme groeivoorzichten van deze sector noodzakelijk is strenge controle uit te voeren op de herkomst van de producten, de kwaliteit en de gezondheidstoestand van de ingevoerde producten om fraude ten koste van de consument en oneerlijke concurrentie ten koste van de communautaire industrie te voorkomen.

Kan de Commissie medelen welke maatregelen zij heeft genomen om aan dit verzoek van het Europees Parlement gehoor te geven en aldus de groeivoorzichten van de communautaire tonijnconservenindustrie te bevorderen?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1993, blz. 295.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(14 april 1999)

De Commissie kan het geachte parlementslid verzekeren dat er communautaire wetgeving bestaat met betrekking tot strenge controle op de invoer van visserijproducten.

Op grond van Richtlijn 91/493/EEG van de Raad van 22 juli 1991 ⁽¹⁾ tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften voor de productie en het in de handel brengen van visserijproducten moeten de bepalingen die gelden voor de invoer van visserijproducten uit derde landen ten minste gelijkwaardig zijn aan die welke gelden voor de productie en het in de handel brengen van communautaire producten (artikel 10).

Invoer van visserijproducten uit derde landen is alleen toegestaan voor zover die landen voldoen aan de voorwaarden die zijn bepaald op grond van Richtlijn 91/493/EEG en zijn vermeld in Beschikking 97/296/EG van de Commissie van 22 april 1997 tot vaststelling van de lijst van derde landen waaruit invoer van visserijproducten voor menselijke consumptie is toegestaan ⁽²⁾, laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 99/136/EG ⁽³⁾.

Tenslotte zijn er nog de bepalingen van Richtlijn 90/675/EEG van 10 december 1990 tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor producten uit derde landen die in de Gemeenschap worden binnengebracht ⁽⁴⁾, die met ingang van 30 juni 1999 wordt vervangen door Richtlijn 97/78/EG van de Raad van 18 december 1997 ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ PB L 268 van 24.9.1991.

⁽²⁾ PB L 122 van 14.5.1997.

⁽³⁾ PB L 44 van 18.2.1999.

⁽⁴⁾ PB L 373 van 31.12.1990.

⁽⁵⁾ PB L 24 van 30.1.1998.

(1999/C 348/119)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0545/99
van Christian Rovsing (PPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Inschrijving door de Deense openbare busmaatschappij COMBUS A/S

De Deense openbare busonderneming COMBUS A/S heeft haar marktaandeel op het gebied van contractueel busvervoer in Denemarken verhoogd van 22-25 % naar 35-40 % door een inschrijving te doen beneden de marktprijs en deze te financieren via overheidssteun die bestemd was voor pensioenbijdragen en wachtgeld-reserves voor ambtenaren en via compenserende financiering van een tekort. Het tekort, dat in de toelichting op de Deense wet 1998-99 L127 wordt genoemd, komt overeen met een verlies van een derde van het bedrijfskapitaal. Ook werd verdere staatssteun op grond van wetgeving uit december 1998 gebruikt. Acht de Commissie dit in overeenstemming met het mededingingsbeleid van de EU, onder andere met het verbod op verkoop beneden de marktprijs (predatory pricing) en de EU-maatregelen met betrekking tot staatssteun, mede gezien het feit dat het staatsbedrijf een groot aantal zelfstandige ondernemers heeft gedwongen hun deuren te sluiten? Zo niet, wil de Commissie dan een onderzoek starten?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(20 april 1999)

Aantijgingen in verband met het gebruik van overheidsmiddelen door ondernemingen kunnen overeenkomstig het communautaire stelsel voor de betalingen van staatssteun door administraties worden onderzocht. De Commissie is evenwel slechts verplicht formele procedures uit hoofde van de artikelen 92 en 93 van het EG-Verdrag in te leiden als zij twijfels heeft over het bestaan en de verenigbaarheid van staatssteun. Om artikel 92, lid 1, te kunnen toepassen, is met name vereist dat de steun de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen vervalst of dreigt te vervalsen en het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt.

Wat het vervoer over land betreft, voorziet het EG-Verdrag niet rechtstreeks in de volledige markttoegang, maar moet deze overeenkomstig artikel 75 via communautaire wetgeving worden bereikt. Wat geregeld busvervoer betreft, staat de concurrentie op communautair niveau alleen open voor internationale diensten en een beperkt aantal nationale diensten (diensten voor werknemers, scholieren en studenten – tot 11 juni 1999 alleen in grensgebieden) (Verordening (EEG) 2425/92 van de Raad van 23 juli 1992 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder vervoersondernemers worden toegelaten tot binnenlands personenvervoer over de weg in een lidstaat waar zij niet gevestigd zijn, is op 1 juni 1994 om formele redenen door het Hof van Justitie nietig verklaard (zaak C-388/92, Europees Parlement versus Raad [1994] Jurispr. I-2067), maar de juridische effecten ervan bleven gehandhaafd totdat de Raad een nieuwe regeling had vastgesteld. Verordening (EG) 12/98 van de Raad van 11 december 1997 ⁽¹⁾, die Verordening (EEG) 2454/92 vervangt, moet vanaf 11 juni 1999 worden toegepast.

In het geval van vermeende overheidssteun voor geregelde busdiensten in geografisch beperkte gebieden op het grondgebied van een lidstaat moet het effect op de handel tussen de lidstaten in elk afzonderlijk geval worden vastgesteld en geverifieerd. Wanneer het effect op de handel tussen de lidstaten niet kan worden bewezen, zijn de regels inzake staatssteun niet overtreden.

⁽¹⁾ PB L 251 van 29.8.1992.

(1999/C 348/120)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0548/99
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Verplaatsing van de teelt van de tabaksoort „Katerini” naar Italië

De Commissie heeft een voorstel ingediend om ook in Italië te starten met de teelt van de tabaksoort „Katerini”. Het is echter bekend en wetenschappelijk bewezen dat deze soort alleen gedijt in het klimaat en de bodem van de streek van Pieria en indien zij in andere gebieden wordt geteeld zal dit ertoe leiden dat tabak van mindere kwaliteit wordt geproduceerd, met als onmiddellijk gevolg een daling van de producentenprijzen.

Kan de Commissie zeggen of zij haar voorstel waarmee de mogelijkheid wordt geschapen om de tabaksoort „Katerini” ook in Italië te telen, zal intrekken?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(21 april 1999)*

In het rapport over de gemeenschappelijke marktordening in de sector ruwe tabak ⁽¹⁾ dat de Commissie bij de Raad en het Parlement heeft ingediend, heeft zij gewezen op de noodzaak om het quotum voor de beste soorten op te trekken ten koste van het quotum voor de soorten waarvoor zich afzetmoeilijkheden voordoen en de marktprijzen zeer laag liggen. In punt b4, paragraaf 3, van dat document (blz. 41 van de Griekse versie) wordt voorgesteld de hoeveelheid van het quotum voor groep V — sun-cured tabak — te verlagen en de betrokken hoeveelheden over te dragen naar andere groepen zoals VI en VII, waarbij ervoor moet worden gezorgd dat de maatregel budgettair neutraal is.

De Commissie deelt het geachte parlementslid mede dat het bij de Raad ingediende voorstel voor een verordening ⁽²⁾ tot wijziging van Verordening (EEG) 2075/92 van de Raad van 30 juni 1992 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector ruwe tabak ⁽³⁾ en tot vaststelling van de premies en de garantiedrempels voor tabaksbladeren per soortengroep en per lidstaat voor de oogsten 1999, 2000 en 2001, aan deze nieuwe oriëntering beantwoordt doordat hoeveelheden van groep V naar groep VII in Italië worden overgedragen.

Bovendien betreft deze overdracht maar een beperkte hoeveelheid van 1.500 ton, zodat hij slechts minimale gevolgen voor de tabaksector in de Gemeenschap en in Griekenland in het bijzonder kan hebben.

Onder deze omstandigheden is de Commissie van oordeel dat haar voorstel absoluut verdedigbaar is.

⁽¹⁾ COM(96) 554 def.

⁽²⁾ PB C 361 van 24.11.1998.

⁽³⁾ PB L 215 van 30.7.1992.

(1999/C 348/121)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0549/99**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(12 maart 1999)*

Betreft: Vervanging van de tabaksoorten „Tsebelia” en „Mavra” in Griekenland

De Commissie heeft een voorstel gedaan voor de teelt van andere tabaksoorten ter vervanging van de tabaksoorten Tsebelia en Mavra, die worden gecultiveerd in een aantal van de armste en onvruchtbaarste streken van Griekenland, waar geen alternatieven zijn voor de werkgelegenheid. Indien dit voorstel wordt goedgekeurd zullen de tabaksproducenten van deze regio's verplicht zijn de tabaksteelt op te geven aangezien bodem, klimaat en andere omstandigheden het onmogelijk maken om andere soorten te cultiveren. De argumenten van de Commissie dat er voor de Tsebelia- en Mavra-soort geen afzetmogelijkheden zijn snijden geen hout aangezien vrijwel de volledige opbrengst van deze soorten naar het oosten wordt uitgevoerd.

Overweegt de Commissie de intrekking van haar voorstel voor stopzetting van de teelt van de tabaksoorten Tsebelia en Mavra in Griekenland, wat een grote klap zou betekenen voor de tabaksproducenten?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(21 april 1999)*

Het voorstel van de Commissie om bepaalde tabaksoorten die slecht verkopen te vervangen door andere soorten waarvoor er betere afzetmogelijkheden zijn en waarvoor de producenten beter kunnen worden vergoed, werd gedaan op basis van de toen beschikbare informatie, die trouwens is opgenomen in een aan het Parlement en de Raad voorgelegd rapport ⁽¹⁾.

Een groot deel van de tabak van groep V wordt bovendien, zoals het geachte parlementslid heeft opgemerkt, uitgevoerd naar het Oosten. De productie van deze soorten neemt, zoals bekend, opnieuw toe, terwijl men geen grote afzetmogelijkheden op lange termijn kan verwachten.

Na overleg met de Griekse autoriteiten heeft de Commissie besloten voor te stellen de soorten Mavra en Tsebelia tot het jaar 2001 gedeeltelijk te vervangen (dit betekent dat de productie ervan op 11.000 ton zal worden gehouden) en de situatie na deze periode opnieuw te evalueren.

⁽¹⁾ COM(96) 554 def.

(1999/C 348/122)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0551/99**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: Steun voor de bibliotheken in de Europese Unie

In de resolutie van het initiatiefverslag A4-0248/98 wordt de Commissie verzocht door middel van het Vijfde kaderprogramma voor onderzoek steun te verlenen aan de inspanningen voor het opzetten van bibliotheken in de Europese Unie.

Heeft de Commissie initiatieven genomen voor het opzetten van bibliotheken?

Zo ja, wanneer en bij welke organen kunnen de belangstellende organisaties voorstellen doen voor het opzetten of het steunen van bibliotheken?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(16 april 1999)

De Commissie maakt volop werk van verdere actie in antwoord op haar eigen initiatiefverslag A4-248/98 betreffende de rol van bibliotheken in de moderne samenleving. Daarom bereidt zij momenteel een mededeling voor over een aantal in het verslag besproken specifieke problemen waarmee bibliotheken worden geconfronteerd, zoals levenslang leren, auteursrecht, diensten ter ondersteuning van de leesvaardigheid, en een ruimere samenwerking tussen bibliotheken betreffende toegang tot informatiebronnen en diensten.

Daarnaast biedt het programma betreffende de informatiemaatschappij (IST) in het algemeen — en met name kernactiviteit 3 „multimedia-inhoud en -instrumenten” — bibliotheken veel ruimte om in de context van het vijfde kaderprogramma aan vergelijkend onderzoek deel te nemen. Voor 1999 zijn twee uitnodigingen tot het indienen van voorstellen voor het IST-programma gepland. Deze zullen in het Publicatieblad worden bekendgemaakt.

(1999/C 348/123)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0555/99**van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: India en het milieu

Wie zal er deelnemen aan het komende overleg op hoog niveau tussen de EU en India over milieuvraagstukken?

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(14 april 1999)

Er bestaan thans geen voornemens om een bijeenkomst op hoog niveau te beleggen tussen de Gemeenschap en India met betrekking tot het milieu. In het kader van de samenwerking Gemeenschap-India worden evenwel regelmatig milieuzaken besproken, nog onlangs in de bijeenkomsten van de subcommissie ontwikkeling en in die van de gemengde commissie, welke op 13 en 14 januari 1999 respectievelijk hebben plaatsgevonden.

Als vervolg op de bijeenkomst van de gemengde commissie wordt thans gewerkt aan bilaterale besprekingen over het opzetten van een aantal werkgroepen van deskundigen, waaronder een werkgroep voor het milieu.

Milieubescherming is aangewezen als een van de drie voornaamste gebieden van het samenwerkingsprogramma met India, naast lager onderwijs en basisgezondheidszorg. Dit ligt in het verlengde van de mededeling van de Commissie met betrekking tot een Versterking van het partnerschap tussen de EU en India (!).

De Commissie heeft voorts in de afgelopen maanden de Indiase zijde voorstellen gedaan om het bilaterale gesprek en de samenwerking inzake milieubescherming te verdiepen, onder meer als onderdeel van het streven van de Commissie om uitwisselingen te bevorderen inzake secundaire veiligheidskwesties.

De Commissie heeft het milieu in het bijzonder te berde gebracht bij gelegenheid van de laatste jaarlijkse ministeriële (Trojka) bijeenkomst Gemeenschap-India, te New Delhi op 13 november 1998, met het voorstel om gezamenlijk een EG-India-conferentie over het milieu te organiseren, als eerste stap in de richting van een „nieuw partnerschap inzake milieubescherming”.

(¹) COM(96) 275 def.

(1999/C 348/124)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0564/99

van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Monopolie van Telecom bij districtstelefoongesprekken

De hoge kosten voor telefoongesprekken in een zelfde district in Italië over een afstand van 30 km en meer zijn geheel ongerechtvaardigd. Er zij slechts aan herinnerd dat een gesprek met een stad in dezelfde provincie achtmaal duurder kan zijn dan een normaal stadsgesprek, terwijl dit in Duitsland slechts tweemaal zo duur is, in Spanje iets meer dan het dubbele en in Frankrijk minder dan viermaal.

Een telefoongesprek met Rome vanuit Velletri — in de provincie Rome en in hetzelfde telefoondistrict — kost 535 lire per minuut, dwz. evenveel als een gesprek met New York.

Kan de Commissie, gezien het monopolie dat Telecom nog bezit voor binnenlandse telefoongesprekken in een zelfde district, mededelen:

1. of er een Europese reglementering ter zake is,
2. of zij niet vindt dat het monopolie van Telecom dat voor dit soort gesprekken nog bestaat, ondanks dat de telefoonverbindingen tussen de districten zijn geliberaliseerd, moet worden veroordeeld,
3. wat haar algemene mening ter zake is?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(19 april 1999)

De afschaffing van de uitsluitende en bijzondere rechten met ingang van 1 januari 1998 heeft in de meeste lidstaten niets veranderd aan het feitelijk monopolie van de traditionele exploitanten van de netten voor lokale gesprekken. De totstandbrenging van infrastructuur voor lokale lijnen door nieuwe exploitanten vergt belangrijke investeringen en zal vele jaren in beslag nemen. In de lidstaten waar reeds kabelnetwerken bestaan kunnen die worden gebruikt voor lokale spraaktelefonie in concurrentie met de gevestigde exploitant. In landen als Italië is een dergelijke concurrentie pas mogelijk indien de traditionele exploitant ertoe wordt verplicht zijn lokaal netwerk open te stellen voor zijn concurrenten om die laatste in staat te stellen lokale gesprekken op dit net aan te bieden. De Italiaanse wetgeving bepaalt dat die toegang moet worden verleend doch de voorwaarden moeten nog worden vastgesteld.

In de desbetreffende communautaire richtlijnen wordt aan de lidstaten gevraagd de traditionele exploitanten de gelegenheid te geven om hun tarieven weer in evenwicht te brengen en erop toe te zien dat de tarieven van de belangrijkste exploitanten zijn gebaseerd op de onderliggende kosten. De Commissie heeft reeds verschillende jaren geleden de Italiaanse autoriteiten erop gewezen dat zij Telecom Italia de gelegenheid moeten geven zijn tarieven aan te passen. Pas onlangs, namelijk op 22 december 1998, heeft de nieuwe communicatie-autoriteit aan Telecom toestemming gegeven om bepaalde tarieven aan te passen. Het besluit van de autoriteit voorziet ook in de invoering van tarieven voor lokale gesprekken in de loop van 1999.

Het is niet alleen in Italië dat de consument voor lokale gesprekken geen andere exploitant kan kiezen. De Commissie heeft tot dusver geen bezwaar gemaakt tegen een dergelijke beperking van het dienstenaanbod omdat indien de opbeller en de opgebeldde bij de traditionele exploitant zijn aangesloten een dergelijke dienst economisch niet verantwoord zou zijn. Indien de opbeller of de opgebeldde echter op het netwerk van een nieuwe exploitant zou zijn aangesloten, dan heeft de traditionele exploitant geen reden om de keuze van exploitant voor lokale gesprekken te weigeren.

De Commissie zal de vooruitgang op het gebied van de concurrentie inzake het aanbod van lokale verbindingen nauwlettend volgen en indien nodig speciale maatregelen voorstellen in het kader van de herziening van de huidige regelgeving.

(1999/C 348/125)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0565/99**van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: Paleontologisch en ichtyologisch park

Een aantal Italiaanse burgers die een maatschappij hebben opgericht, hebben het voornemen om enkele culturele en wetenschappelijke initiatieven te ontplooien voor de totstandbrenging van een „paleontologisch en ichtyologisch park” met o.a. biomodellen en studies op internet, opdat zij toegankelijk zijn voor een zo groot mogelijk publiek.

Deze bijzonder geavanceerde structuur zou bovendien worden gepropageerd door de firma Ingen, o.a. met behulp van werknemers uit de minder draagkrachtige bevolkingslagen, hetgeen een bron zou zijn van werkgelegenheid en solidariteit.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. of er programma's zijn waaraan dit project zou kunnen deelnemen,
2. of er in andere lidstaten soortgelijke voorzieningen en projecten bestaan en eventueel welke,
3. of er studies ter zake zijn?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(7 mei 1999)

1. Het project voor een paleontologisch en ichtyologisch park zou, wat de culturele aspecten betreft, in aanmerking kunnen komen voor het programma Raphaël, mits het subsidiariteitsbeginsel in acht wordt genomen en ten minste drie lidstaten of landen die associatieovereenkomsten hebben ondertekend met de Gemeenschap deelnemen. Omdat de termijn voor het indienen van projecten voor 1999 echter reeds is verstreken zal moeten worden afgewacht of het kaderprogramma „Cultuur 2000” zal worden goedgekeurd.

In het kader van het specifieke programma voor onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie inzake „Verhoging van het menselijk onderzoekspotentieel en verdieping van de fundamentele kennis op sociaal-economisch gebied”, werd een nieuwe activiteit gestart die tot doel heeft het publiek bewust te maken voor activiteiten op het gebied van wetenschappelijk onderzoek. Hierbij wordt in de eerste plaats beoogd de aandacht van het publiek te vestigen op activiteiten op het gebied van wetenschappelijk onderzoek en technologische ontwikkeling en zo de kloof te overbruggen die het publiek scheidt van de wetenschap in haar Europese dimensie. Zo zou de doorsnee Europeaan meer inzicht kunnen krijgen in de positieve impact van wetenschap en technologie op zijn dagelijks bestaan maar ook in de beperkingen en mogelijke gevolgen van activiteiten op het gebied van onderzoek en technologische ontwikkeling. Voor dit programma komen organisaties in aanmerking die zich beroepsmatig bezighouden met wetenschappelijke voorlichting en bewustmaking van het publiek met betrekking tot de wetenschap, de ontwikkeling van concepten en kennis om burgers meer bewust te maken voor wetenschap en technologie alsmede de verspreiding, bevordering en de objectieve en evenwichtige toepassing van concrete wetenschappelijk informatie. De uitdrukking „wetenschappelijke voorlichting” bestrijkt met name de media, producenten van educatief materiaal, wetenschappelijke en technologische musea en leveranciers van elektronische informatiediensten op het gebied van de wetenschap. Het initiatief met betrekking tot de oprichting van een paleontologisch en ichtyologisch park zou eventueel kunnen vallen onder de bepalingen die van toepassing zijn op de activiteit „Bewustmaking van het publiek”. Op 16 maart 1999 werd een eerste oproep gedaan tot het indienen van voorstellen. De uiterste inzendingstermijn voor het indienen van voorstellen was 2 juni 1999. Een tweede oproep tot het indienen van voorstellen is gepland voor volgend jaar.

2. De Commissie beschikt niet over de gevraagde informatie.

3. In het verleden werd reeds een project op paleontologisch gebied ingediend en gefinancierd. Het betrof hier het Mopem-project (97/M/TV/20) dat gecoördineerd werd door de Universiteit van Bologna en waaraan via overheidsstructuren werd deelgenomen door Frankrijk en Portugal. De financiële bijdrage van de Gemeenschap in het kader van het programma Raphaël bedroeg hiervoor 250.000 €.

(1999/C 348/126)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0566/99**van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie***(12 maart 1999)*

Betreft: Erkenning van de alternatieve geneeskunde

In Italië bestaan er sedert jaren verschillende organisaties — zoals de academie „Homo Sapiens”, de vereniging MC4 enz. — die zich bezighouden met onderzoek naar en de verbreiding van „alternatieve” medische en wetenschappelijke disciplines, zoals bijv. fytotherapie, homeopathie, yoga, acupunctuur, kinesitherapie en bioenergetica.

Deze disciplines schijnen geenszins, hoewel zij dikwijls worden erkend als een goede aanvulling op de „officiële” geneeskunde, te worden erkend en/of gereguleerd.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. of er in de EU studies en documentatie hierover zijn,
2. of er in de andere lidstaten voor deze sector wetgevingen en voorschriften zijn,
3. wat haar oordeel in het algemeen hierover is?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie*(4 mei 1999)*

1. De Commissie is niet op de hoogte van communautaire studies over „aanvullende”, „alternatieve” of „parallele” takken van geneeskunst, of daar nu producten dan wel diensten onder worden verstaan. Er bestaan echter wel diverse nationale studies over deze onderwerpen, met informatie over de situatie met betrekking tot geselecteerde praktijken en producten in een aantal lidstaten, zoals het rapport van het King Fund, het in 1997 gepresenteerde rapport van de universiteit van Exeter aan het Ministerie van Volksgezondheid en het rapport uit 1998 van de Académie nationale de médecine namens de Federatie van Academies voor Geneeskunde van de Europese Unie.

2. Alle lidstaten kennen bepalingen betreffende een aantal aspecten van deze praktijken en producten, hetzij in het kader van de medische opleiding en de beoefening van het artsberoep, hetzij in het kader van producten of diensten.

De Gemeenschapswetgeving ⁽¹⁾ voorziet in een algemeen stelsel van erkenning van diploma's, dat ook van toepassing is op deze praktijken (zie antwoord op schriftelijke vraag nr. 1743/98 van mevrouw Kestelijn-Sierens ⁽²⁾). Op het gebied van medische producten bestaan er communautaire bepalingen voor homeopathische geneesmiddelen ⁽³⁾. Bovendien zijn op deze producten en diensten ook de bepalingen van het Verdrag inzake het vrije verkeer van producten en diensten van toepassing.

3. Onder deze termen vallen legio praktijken en producten en zij hebben in de lidstaten verschillende betekenissen. Zij zijn ook aan snelle veranderingen onderhevig, zowel qua inzicht in de onderliggende processen, als qua gereguleerde ontwikkeling op het gebied van de onderwijs-, opleidings- en beroepsaspecten. De Commissie volgt deze ontwikkeling teneinde zo nodig actie op communautair niveau te ondernemen. Zij heeft ook het desbetreffende wetenschappelijk comité verzocht de situatie te bezien en advies te verstrekken over de risico's en gezondheidsbeschermingsmaatregelen die mogelijk op communautair niveau noodzakelijk worden geacht.

⁽¹⁾ Richtlijnen 89/48/EEG en 92/51/EEG.

⁽²⁾ PB C 386 van 17.12.1998.

⁽³⁾ Richtlijnen 92/73/EEG en 92/74/EEG.

(1999/C 348/127)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0567/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Ontwikkelingen inzake de Melkcentrale te Rome

Kan de Commissie, naar aanleiding van mijn verschillende vragen over de wettigheid van de privatisering van de Melkcentrale te Rome en met name schriftelijke vraag E-3408/97 ⁽¹⁾, waarin Commissielid Fischler verwees naar een klacht betreffende het verlenen van overheidssubsidies voor de sanering van de Melkcentrale te Rome, mededelen hoe het verdere verloop ondertussen was van deze klacht en welke maatregelen zij eventueel wil treffen?

⁽¹⁾ PB C 158 van 25.5.1998, blz. 103.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(31 maart 1999)

Nu de Commissie de procedure van artikel 93, lid 2, van het EG-Verdrag heeft ingeleid ten aanzien van de door de gemeente Rome in het kader van de exploitatie en de privatisering van de Centrale del Latte di Roma toegekende steun, hoopt zij spoedig een definitief besluit ter zake te kunnen nemen.

(1999/C 348/128)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0574/99
van Carlos Bru Purón (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Verlegging van de bedding van de rivier Jarama

Kan de Commissie mededelen of zij in verband met de mededeling afgelopen 17 februari 1999 door de Spaanse minister voor Openbare Werken, de heer Rafael Arias-Salgado, dat de huidige loop van de rivier Jarama zal worden gewijzigd voor de uitbreiding van het vliegveld van Baranja

op de hoogte is van het gevaar van dergelijke werkzaamheden, die in het verleden aanleiding waren voor grote rampen,

op de hoogte is van het bestaan van enig verslag over de gevolgen voor het milieu van deze werkzaamheden,

het juist is dat deze werkzaamheden tenminste tegen drie Europese richtlijnen indruisen?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(29 april 1999)

De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde feiten.

In het kader van het onderzoek van de klachten met betrekking tot de uitbreiding van de luchthaven van Baranja heeft de Commissie zich evenwel tot de Spaanse autoriteiten gewend voor een verduidelijking van de in deze vraag bedoelde feiten.

Bij gebrek aan meer precieze informatie over de geplande locatie voor het wijzigen van de loop van de Jaramarivier kan de Commissie op dit ogenblik niet bevestigen of het project in kwestie in strijd is met de ene of de andere communautaire richtlijn.

(1999/C 348/129)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0576/99**van Antonio Tajani (PPE) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: Europese erkenning van de gezinstherapeut

In sommige landen van de Europese Unie wordt de gezinstherapeut inmiddels erkend. Dit is iemand die met psychotherapeutische technieken werkt bij de hulp aan mensen, echtparen en gezinnen.

Acht de Commissie het wenselijk om de procedures te starten die nodig zijn om dit beroep dat een belangrijke sociale functie heeft en in de toekomst nog meer zal krijgen, op Europees niveau te erkennen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(7 april 1999)

Volgens de richtlijnen 89/48/EEG ⁽¹⁾ en 92/51/EEG ⁽²⁾ betreffende een algemeen stelsel van erkenning van diploma's en andere beroepskwalificaties staat het iedere lidstaat vrij om een bepaald beroep al dan niet te reglementeren en om het niveau en de inhoud vast te stellen van de opleiding die voor toelating tot de uitoefening van dit beroep is vereist. De richtlijnen zijn uitsluitend bedoeld ter vaststelling van het juridische kader dat het vrije verkeer van gereguleerde beroepen binnen de Europese Economische Ruimte en de interne markt mogelijk maakt, en zijn uiteraard ook van toepassing op het beroep van gezinstherapeut of -psychotherapeut indien dit beroep in de ontvangende lidstaat gereguleerd is.

Sinds de goedkeuring van voornoemde richtlijnen heeft de Commissie zich ten aanzien van de mogelijkheid van nieuwe reglementeringen voor specifieke beroepen uiterst terughoudend opgesteld. Het geachte parlementslid zij op dit punt verwezen naar het antwoord van de Commissie op de schriftelijke vragen E-4094/93 van de heer Chiabrandino en de heer Pisoni ⁽³⁾ en E-2133/98 van de heer Paasilinna ⁽⁴⁾.

De Commissie deelt het geachte parlementslid daarom mede dat zij geen plannen heeft voor een specifiek reglementeringsvoorstel betreffende het beroep van gezinstherapeut of -psychotherapeut.

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1989.

⁽²⁾ PB L 209 van 24.7.1992.

⁽³⁾ PB C 332 van 28.11.1994.

⁽⁴⁾ PB C 118 van 9.4.1999.

(1999/C 348/130)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0582/99**van Mark Killilea (UPE) aan de Commissie**

(3 maart 1999)

Betreft: Staatssteun voor commerciële eigendom

Kan de Commissie volledige cijfers verstrekken over de exploitatiesteun voor commerciële eigendom die in het kader van de overheidssteun in alle lidstaten werd verleend? Kan de Commissie met name een specificatie geven van de omvang van de steun die werd verstrekt in de vorm van investeringsaftrek, regelingen voor versnelde afschrijving, huursubsidie of soortgelijke regelingen, alsmede vrijstellingen van de heffingen van lokale of regionale autoriteiten?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(8 april 1999)

Een uitsplitsing tot in detail van de bedragen aan overheidssteun waar het geachte parlementslid om vraagt, is niet zomaar voorhanden. In de overzichten van de Commissie inzake overheidssteun wordt alleen onderscheid gemaakt naar de navolgende soorten van steun: subsidies, vrijstelling van belastingen, uitstel van belastingen, deelneming in het aandelenkapitaal, kredietgaranties en zachte leningen. Wanneer de vrijstellingen van belastingen en het uitstel van belastingen wordt samengenomen, dan is dit 24 % van de overheidssteun aan het bedrijfsleven voor de tijdsspanne van het laatste overzicht (1994-1996).

Het onderzoekwerk dat nodig is om alle gevraagde inlichtingen te achterhalen, op basis van de kennisgevingen en jaarverslagen van de lidstaten, en om gedetailleerde antwoorden te verstrekken op de vraag van het geachte parlementslid, staat volstrekt niet in verhouding tot het resultaat en valt buiten het kader van een antwoord op een schriftelijke vraag.

(1999/C 348/131)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0586/99

van Nuala Ahern (V) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Vierde verslag over de huidige situatie en de vooruitzichten voor het beheer van radioactief afval in de Europese Unie (COM(98) 799 def.)

In de mededeling van de Commissie over de huidige situatie en de vooruitzichten voor het beheer van radioactief afval in de Europese Unie en haar vierde verslag over dit onderwerp (COM(98) 799 def., 11 januari 1999) verwijst de Commissie (b.v. in afdeling 1.8) naar een groot aantal resoluties van de Raad (waarvan een enkele zelfs uit 1989 dateert) waarop haar strategie is gebaseerd. Waarom heeft de Commissie in het geheel geen gewag gemaakt van het door de heer Llewlyn Smith opgestelde verslag van het Parlement inzake het vervoer en de opslag van radioactief afval (A3-0220/93) ⁽¹⁾, dat op 16 juli 1993 door het EP met een aantal amendementen werd goedgekeurd? Meer in het bijzonder: waarom heeft de Commissie geen gevolg gegeven aan aanbeveling 19 van dat verslag, waarin er bij de Commissie op wordt aangedrongen een volledige database op te stellen van alle soorten radioactief afval in de Gemeenschap en de plaatsen waar deze liggen opgeslagen?

⁽¹⁾ PB C 255 van 20.9.1993, blz. 255.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(31 maart 1999)

De belangrijkste verwijzing in het vierde verslag heeft betrekking op de Resolutie van de Raad van 15 juni 1992 waarbij het actieplan op het gebied van radioactieve afvalstoffen werd goedgekeurd ⁽¹⁾. Het eerste punt van dit plan — de vereiste de Raad een analyse van de stand van zaken en de vooruitzichten op het gebied van het beheer van radioactieve afvalstoffen in de lidstaten te verstrekken — vormt de basis voor het vierde verslag. In het kader van deze analyse dient informatie te worden verstrekt over een aantal uitdrukkelijk vermelde onderwerpen, waaronder „de bestuurs-, regelgevings- en juridische structuren en -kaders met betrekking tot het beheer van radioactieve afvalstoffen in de Gemeenschap”. De andere door het geachte parlementslid vermelde verwijzingen naar richtlijnen, resoluties en mededelingen (in afdeling 1.8) beantwoorden met name aan bovenvermeld verzoek om informatie.

In aanbeveling nr. 17 van de Resolutie van het Parlement over de milieu- en volksgezondheidsaspecten van de opslag, het vervoer en de opwerking van gebruikte splijtstoffen ⁽²⁾ wordt de Commissie verzocht per locatie in de Gemeenschap een complete databank van alle categorieën radioactief afval op te zetten. Dit verzoek gaat veel verder dan de bepalingen van het actieplan, volgens welke de Commissie alleen een lijst moet opstellen van de opslaginstallaties „rekening houdend met de aard van de producten die moeten worden opgeslagen”. Verder zij erop gewezen dat het opzetten van het door het Parlement voorgestelde soort databank als op zijn minst onpraktisch moet worden beschouwd. Een complete databank voor een lidstaat, bijvoorbeeld de door NIREX opgezette databank (DOE/RAS/96.001) voor het Verenigd Koninkrijk, omvat 444 pagina's, waarbij dan nog de verschillende honderden pagina's van de bijlagen komen. Het door ANDRA voor Frankrijk opgestelde verslag omvat een vergelijkbaar aantal pagina's. Het opnieuw publiceren van die informatie, welke reeds algemeen toegankelijk is, zou kunnen worden beschouwd als het niet op de juiste wijze aanwenden van schaarse middelen. De Commissie is bovendien van oordeel dat het beknopte gegevensoverzicht in het vierde verslag door een veel ruimer publiek zal kunnen worden gewaardeerd.

Om in positieve zin af te sluiten zij nog vermeld dat de Commissie binnenkort waarschijnlijk haar goedkeuring zal hechten aan een aanbeveling betreffende een communautair classificatiesysteem voor radioactieve afvalstoffen, dat in de toekomst zou moeten bijdragen tot een efficiëntere inzameling en bekendmaking van de gegevens over alle soorten radioactief afval.

⁽¹⁾ PB C 158 van 25.6.1992.

⁽²⁾ PB C 255 van 20.9.1993.

(1999/C 348/132)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0588/99**van Nuala Ahern (V) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: Herziening van de Commissievoorstellen in COM(92) 0056 def.

Welke herzieningen zijn aangebracht in de Commissievoorstellen (COM(92) 0056 def. ⁽¹⁾) betreffende de beveiligingsmaatregelen voor gerubriceerde gegevens die in het kader van de activiteiten van de EEG en de EGA worden opgesteld of uitgewisseld, van 24 februari 1992, voor wat betreft de rubricering als „confidentieel” van informatie over Sellafield die de Britse autoriteiten aan Euratom of de Commissie ter kennis brengen?

⁽¹⁾ PB C 72 van 21.3.1992, blz. 15.

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(5 mei 1999)

Het geachte parlementslid wordt gewezen op het feit dat het door haar genoemde voorstel door de Commissie is ingetrokken.

(1999/C 348/133)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0613/99**van Patricia McKenna (V) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: De Tibetaanse antilope — uitsterven en bonthandel

De Tibetaanse antilope is opgenomen op de lijst van soorten waarvoor de handel krachtens de CITES-overeenkomst sinds 1979 streng verboden is, aangezien deze soort met uitsterven wordt bedreigd.

Ondanks dit verbod werd het bont van dit dier, bekend als shahtoosh, in de jaren 1980 zeer populair en is het volgens Friends of Nature nog altijd verkrijgbaar op een aantal markten in geheel Europa, waaronder Londen.

Welke stappen heeft de Commissie genomen, gezien deze situatie en de belofte van de Britse eerste minister, de heer Tony Blair, om deze kwestie met de betrokken Britse en communautaire autoriteiten te bespreken, om een einde te maken aan deze handel die duidelijk in strijd is met het CITES-verbod?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(26 april 1999)

De overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES) wordt in de Gemeenschap streng nageleefd uit hoofde van Verordening (EG) 338/97 van de Raad ⁽¹⁾ en Verordening (EG) 939/97 van de Commissie ⁽²⁾.

Shawls die onder andere van het haar van de Tibetaanse antilope gemaakt zijn, zijn in Europa inderdaad te koop aangeboden ondanks het totale invoer- en verkoopverbod dat is vastgelegd in de betrokken verordeningen. De Commissie weet niet of het hier om een recent ontstaan probleem gaat maar zal de kwestie opnieuw ter sprake brengen in het comité voor de handel in wilde dier- en plantensoorten dat bij bovengenoemde verordening van de Raad werd opgericht. Tevens zal zij de lidstaten dringend verzoeken de nodige maatregelen te treffen om dergelijke handelspraktijken te voorkomen.

⁽¹⁾ PB 61 van 3.3.1997.

⁽²⁾ PB 140 van 30.5.1997.

(1999/C 348/134)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0614/99
van Patricia McKenna (V) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Europese steun aan Ierse spoorwegen

De Europese Commissie heeft de afgelopen jaren voor miljoenen steun verleend aan de Ierse spoorwegmaatschappij, Iarnrod Eireann, via het Cohesiefonds en het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling.

Een recent rapport aan de Ierse regering van International Risk Management Services heeft echter uitdrukkelijk het ontbreken van een veiligheidscultuur bij Iarnrod Eireann gehekelde als een ernstige bedreiging voor passagiers en personeel.

Wat is de reden dat de Commissie, gezien deze situatie en het feit dat veiligheid als beginsel is opgenomen in het vervoerbeleid van de Gemeenschap, geen onderzoek heeft gedaan naar de wijze waarop de Ierse regering Europees geld voor het Ierse spoorwegnet heeft uitgegeven, om te zorgen dat de gelden niet ten onrechte in projecten worden gestoken die geen rekening houden met de veiligheid?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(26 april 1999)

In het programma voor de ontwikkeling van het hoofdspoorwegennet dat is opgenomen in het Ierse operationele programma (OP) voor vervoer (1994-1999) wordt erkend dat een groot deel van de spoor- en seininfrastructuur van het net verouderd is en dat het grootste deel van het lokomotievenpark is afgeschreven. De steun van de Gemeenschap voor spoorwegprojecten in Ierland is daarom speciaal gericht op de veiligheidsaspecten.

Speciaal ten behoeve van de belangrijkste lijnen die vanuit Dublin vertrekken, zijn in het kader van het Cohesiefonds middelen uitgetrokken voor de vernieuwing van het spoor- en seinstelsel en in het kader van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) is steun toegekend voor de vernieuwing van het rollend materieel. Bovendien is na de vrijmaking van 150 miljoen € van het LUAS-project voor sneltramvervoer, 85 miljoen € speciaal toegekend voor de verbetering van het spoorwegnet. Dit behelst onder meer maatregelen zoals de vernieuwing van het hoofdspoorwegennet, verbeteringen aan het spoorwegnet in de voorsteden van Dublin en aan de DART-diensten en verlenging van de perrons om plaats te bieden aan langere treinstellen. Al deze maatregelen zullen bijdragen tot het verlichten van de overbezetting en het verbeteren van de veiligheidsnormen van de Ierse spoorwegen.

De geachte Afgevaardigde mag er zeker van zijn dat de Commissie actief is betrokken bij het toezicht op de aanwending van Europese middelen in Ierland. Het Toezichtcomité voor de communautaire bestekken (CB) controleert de uitgaven van de Structuurfondsen op het niveau van de operationele programma's en subprogramma's en via het Toezichtcomité voor het operationele programma voor vervoer wordt de vooruitgang gevolgd op het niveau van de individuele maatregelen. Op de uitvoering van de projecten van het Cohesiefonds wordt tevens toezicht gehouden via het Toezichtcomité voor het Cohesiefonds. Door het toezicht van bovengenoemde comités, die om het half jaar bijeenkomen, wordt ervoor gezorgd dat de middelen van de Gemeenschap worden aangewend voor de vastgestelde projecten die hebben bijgedragen tot een grotere veiligheid op het Ierse spoorwegnet.

Hoewel er ongetwijfeld nog heel wat te doen blijft, zij erop gewezen dat de Ierse autoriteiten volgens het verslag van International risk management services onlangs hebben medegedeeld dat zij van plan zijn om de komende vijf jaar belangrijke middelen te besteden aan de verbetering van de veiligheidsnormen voor het spoorwegnet. Bovendien verwacht de Commissie dat tijdens de volgende programmeringsperiode nieuwe middelen ter beschikking zullen worden gesteld om dit probleem aan te pakken.

(1999/C 348/135)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0618/99
van Peter Crampton (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Visserijovereenkomst met IJsland

Zijn Britse schepen, gezien de 1000 ton Britse quota voor roodbaars en het feit dat er geen fabrieksschepen zijn toegestaan, in staat om de vis die zij vangen van kop en ingewanden te ontdoen?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie*(8 april 1999)*

In het kader van de Visserij-overeenkomst tussen de Gemeenschap en IJsland beschikt het Verenigd Koninkrijk over een quotum van 1.160 ton roodbaars (het totale quotum van de Gemeenschap bedraagt 3000 ton). De overeenkomst voorziet in de afgifte van een beperkt aantal visvergunningen voor trawlers, maar niet voor fabrieksschepen, zodat het voor communautaire vissersvaartuigen in de praktijk verboden is in de IJslandse wateren gevangen vis van kop en ingewanden te ontdoen of andere verwerkingsactiviteiten te verrichten. Dit verwerkingsverbod en de achterliggende eis dat uitsluitend verse vis wordt aangevoerd waren de belangrijkste eisen van IJsland toen in 1993 de Visserij-overeenkomst tot stand kwam. Sinds 1997 mogen ook aan fabrieksschepen die alle fabrieksschipsuitrusting hebben verwijderd of verzegeld visvergunningen worden afgegeven. Dit betekent evenwel niet dat het algemene verwerkingsverbod, inclusief het verbod om gevangen vis van kop en ingewanden te ontdoen, zou zijn opgeheven.

(1999/C 348/136)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0622/99**van María Izquierdo Rojo (PSE) aan de Commissie***(12 maart 1999)*

Betreft: Vernederende en slechte behandeling van Marokkaanse musici die een visum voor de Europese Unie aanvragen

De musici van „The Master Musicians of Jajouka”, een van de beroemdste Marokkaanse muziekgezelschappen afkomstig uit het Rif-gebergte, deelden in het Congresgebouw van Granada voor ruim 2.000 mensen mee dat zij bij het aanvragen van een visum voor de Europese Unie een „slechte behandeling en minachting” hadden ondervonden.

Ter verklaring van deze ongerechtvaardigde slechte en vernederende behandeling stelden de verantwoordelijke functionarissen van het Spaanse consulaat in Tetúan dat „wij ons in het Schengengebied bevinden en dat visumaanvragen dienen te worden afgehandeld.”

Dit betreurenswaardige feit is er een van vele, deels ook door eigen ervaring bevestigd, wat toont dat een dergelijke vernederende behandeling veel te vaak voorkomt om van geïsoleerde gevallen te kunnen spreken. Daarom heb ik deze situatie anderhalf jaar geleden met recht aan de kaak gesteld en gewaarschuwd dat „burgers — werknemers, docenten, artsen, prominente schrijvers, kunstenaars, enz. — vaak met minachting worden behandeld en vernederingen moeten ondergaan wanneer zij een visum voor tijdelijk verblijf in de Europese Unie aanvragen” (vraag H-0686/97) ⁽¹⁾. Desondanks heeft de Raad een en ander in zijn antwoord ontkend en uitdrukkelijk verklaard dat hij „geen kennis draagt van gevallen waarbij visa worden verstrekt die tot talrijke protesten aanleiding hebben gegeven en die als ontoereikend moeten worden aangemerkt, zoals het Parlementslid stelt.”

Welke maatregelen coördineert de Europese Unie, gezien deze herhaalde gevallen en in de hoop dat dit bij herhaling aan de kaak gestelde ernstige probleem wordt aangepakt, om te voorkomen dat zich in de toekomst opnieuw dergelijke gevallen voordoen?

⁽¹⁾ Handelingen van het Europees Parlement 4-507 (oktober 1997).

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(5 mei 1999)*

Op het moment dat de door het geachte parlementslid genoemde feiten plaatsvonden, vielen de voorwaarden voor de afgifte van visa nog niet onder het Gemeenschapsrecht.

Door de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam:

- is enerzijds het Schengen-acquis met de bepalingen over de harmonisatie van de voorwaarden en de procedure voor de afgifte van visa in de Unie geïntegreerd; van nu af aan moeten de instellingen van de Unie hun bevoegdheden met betrekking tot dit in de Unie opgenomen Schengen-acquis uitoefenen;
- is, in tegenstelling tot de vroegere situatie, toen slechts twee aspecten van het visumbeleid onder de communautaire bevoegdheid vielen (zie het voormalige artikel 100C van het EG-Verdrag: de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum, alsmede het visummodel), het hele visumbeleid, inclusief de voorwaarden en de procedure voor afgifte, nu een Gemeenschapsaangelegenheid; er worden voorstellen op dit gebied uitgewerkt

overeenkomstig het tijdschema bedoeld in artikel 62 (ex artikel 73 J) van het EG-Verdrag en het actieplan voor de tenuitvoerlegging van de bepalingen van het Verdrag van Amsterdam die betrekking hebben op de totstandbrenging van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, dat door de Europese Raad in Wenen is goedgekeurd.

(1999/C 348/137)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0624/99

van Gianni Tamino (V) en Antoni Gutiérrez Díaz (GUE/NGL) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Het uitzetten van de regenboogforel in de rivier de Serpis (autonome regio Valencia, Spanje)

De Spaanse of Valenciaanse tandkarper is een inheemse vissoort in enkele rivieren in de regio Valencia die met uitsterven wordt bedreigd. Het Directoraat-generaal Natuur en Milieu (voorheen ICONA), het Nationaal Museum voor natuurwetenschappen in Madrid, het Centrum voor experimentele aquacultuur van Valencia en enkele vooraanstaande Spaanse universiteiten en diverse deskundigen hebben het voorkomen van deze soort in de rivier de Serpis bevestigd. De EU steunt de beschermingsmaatregelen en heeft daartoe middelen ter hoogte van 984.000 € van het LIFE-programma uitgetrokken.

Het departement van Milieuzaken van de regieregering van Valencia heeft echter aan de hand van een technisch rapport uit 1993 de aanwezigheid van deze vissoort in de rivier de Serpis genegeerd en heeft, in strijd met de bepalingen van de habitatrichtlijn (92/43/EEG) ⁽¹⁾ van 21 mei 1992 die het uitzetten van exotische soorten verbiedt als inheemse soorten hiervan schade ondervinden, de rivier opnieuw bevolkt met regenboogforel die door hun omvang alleen al een natuurlijke vijand van de tandkarper is.

Het Centrum voor experimentele aquacultuur heeft gezien een en ander in juli 1998 een klacht bij de Europese Ombudsman (789/98/JMA) wegens inbreuk op genoemde richtlijn ingediend.

Meent de Commissie niet dat het technische rapport van het departement van 1993, dat het voorkomen van de Spaanse tandkarper in de rivier de Serpis ontkent, moet worden tegengesproken?

Meent zij dat de opnemings van de rivier de Serpis in de speciale beschermingszones volgens artikel 5 van de habitatrichtlijn kan bijdragen tot de instandhouding van deze soort?

Meent de Commissie niet dat, gezien de in genoemde klacht aan de kaak gestelde onregelmatigheden, een onderzoek moet worden ingesteld naar de besteding van de middelen uit het LIFE-programma die voor de instandhouding van de Spaanse tandkarper waren bestemd?

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(28 april 1999)

De Commissie is op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde feiten omdat er over dit onderwerp reeds een klacht is ingediend bij de Commissie.

De introductie van een niet-inheemse soort die een negatief effect kan hebben op een inheemse soort, valt onder Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna en met name onder artikel 22, lid b), dat de lidstaten ertoe verplicht:

„erop toe te zien dat de opzettelijke introductie in de vrije natuur van een soort die op hun grondgebied niet inheems is, zodanig aan voorschriften wordt gebonden dat daardoor geen schade wordt toegebracht aan de natuurlijke habitats in hun natuurlijke verspreidingsgebied of aan de inheemse wilde flora en fauna, en een dergelijke introductie te verbieden indien zij zulks nodig achten. De resultaten van de verrichte evaluaties worden ter informatie aan het comité gezonden”.

In het kader van het onderzoek van deze klacht door de Commissie hebben de Spaanse autoriteiten meegedeeld dat de aanwezigheid van de Valenciaanse tandkarper in de Serpisrivier op basis van de beschikbare wetenschappelijke gegevens niet bevestigd is. In een door de Spaanse autoriteiten bezorgde wetenschappelijke studie van de CSIC (Spaanse hoge raad voor wetenschappelijk onderzoek) wordt uitgelegd dat, zelfs als de Valenciaanse tandkarper in die rivier aanwezig is (wat tot nu toe nooit bewezen is), zijn habitat verschilt van die van de niet-inheemse soort en deze laatste dus geen bedreiging vormt voor de eerste.

Deze informatie is de klager toegestuurd, die geen nieuwe elementen onder de aandacht van de Commissie heeft gebracht waarmee in dit geval een inbreuk op de communautaire wetgeving kan worden vastgesteld. In het licht van het voorgaande brengen de door de geachte parlementsleden meegedeelde feiten geen inbreuk op Richtlijn 92/43/EEG aan het licht.

Aangezien er geen inbreuk op Richtlijn 92/43/EEG is vastgesteld, acht de Commissie het niet nodig een speciaal onderzoek te openen naar de manier waarop de communautaire middelen zijn gebruikt. Zoals alle andere Life-Nature-projecten is dit project niettemin aan regelmatige technische en financiële controles onderworpen.

(1999/C 348/138)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0625/99

van Raimo Ilaskivi (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Antwoorden van de Commissie op schriftelijke vragen

Volgens artikel 42 van het Reglement van het Europees Parlement dient de Commissie een door een lid van het Europees Parlement gestelde schriftelijke vraag binnen zes weken te beantwoorden. In de praktijk blijkt echter dat de beantwoording van schriftelijke vragen door de Commissie in veel gevallen tot wel drie maanden kan duren.

Waarom is de Commissie niet in staat om zich bij het beantwoorden van de meeste schriftelijke vragen te houden aan de termijn van zes weken die in het Reglement van het Parlement wordt voorgeschreven?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(15 april 1999)

De Commissie doet haar best om haar verplichtingen uit hoofde van artikel 140 van het EG-Verdrag om vragen van het Parlement te beantwoorden, na te komen. Zij zet aanzienlijke middelen in om zo snel en volledig mogelijk te antwoorden. Soms moeten voor deze antwoorden uitvoerige onderzoeken worden verricht of inlichtingen worden ingewonnen in de lidstaten.

De Commissie beantwoordt een groot aantal vragen binnen de termijn van zes weken die in het reglement van het Parlement is vastgesteld, maar slaagt daar niet in alle gevallen in. De gemiddelde antwoordtijd van zes weken en vier dagen in 1998 is voor verbetering vatbaar. De Commissie probeert binnen de door het Parlement vastgestelde termijn te antwoorden.

Het geachte parlements lid zal begrijpen dat de formele wijze van vragen stellen aan de Commissie volgens artikel 140 van het EG-Verdrag bepaalde gevolgen heeft (het gebruik van 11 talen, coördinatie tussen verschillende diensten, goedkeuring met inachtneming van de collegiale verantwoordelijkheid, publicatie in het Publicatieblad), hetgeen onvermijdelijk tijd kost.

(1999/C 348/139)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0629/99

van Anne McIntosh (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Richtlijn betreffende de arbeidstijd

Heeft de Commissie een inschatting gemaakt van de gevolgen die de voorgestelde uitbreiding van de richtlijn betreffende de arbeidstijd zal hebben voor de vervoerssector?

Is de Commissie niet van mening dat zeer hoge kosten het gevolg zullen zijn, hetgeen kan leiden tot het faillissement van enkele vervoersbedrijven?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie*(5 mei 1999)*

De door de Commissie gemaakte beoordeling van de gevolgen van de voorgestelde uitbreiding van de richtlijn betreffende de arbeidstijd voor de vervoerssector is te vinden in haar voorstel ⁽¹⁾ onder „Effect van het voorstel op het bedrijfsleven, met name op het midden- en kleinbedrijf (MKB)”. Daarin concludeert zij dat een exacte beoordeling van de kosten en baten van de uitvoering van de richtlijn niet mogelijk is. Waarschijnlijk zal het netto-effect van het voorstel liggen in de orde van grootte van 0,2 % van de loonsom. Gelet op de voordelen van het voorstel (betere arbeidsvoorwaarden en grotere verkeersveiligheid), kan niet worden gezegd dat de richtlijn, wanneer zij eenmaal is goedgekeurd, tot zeer hoge kosten of faillissementen in de wegvervoerssector zal leiden.

⁽¹⁾ PB C 43 van 17.2.1999.

(1999/C 348/140)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0631/99
van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie***(12 maart 1999)*

Betreft: Stortplaats voor vast afval in Dos Aguas (Valencia-Spanje)

De werkzaamheden in verband met de aanleg van een stortplaats voor vast afval in de gemeente Dos Aguas (Valencia) worden ondanks herhaalde klachten van de bewoners van het gebied voortgezet. Als de stortplaats werkelijk wordt aangelegd, is er grote kans op vervuiling, aangezien deze is gepland naast de bron voor de drinkwatervoorziening ten behoeve van verschillende kustplaatsen in de provincie Valencia.

Het Europees Parlement heeft onlangs zijn goedkeuring gehecht aan het voorstel voor een richtlijn van de Raad tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid. De geplande stortplaats is mogelijk in strijd met verschillende milieurichtlijnen zoals richtlijn 91/156/EEG ⁽¹⁾ (afvalstoffen), richtlijn 85/337/EEG ⁽²⁾ (milieueffectrapportage) en richtlijn 80/778/EEG ⁽³⁾ (kwaliteit van water dat voor menselijke consumptie bestemd is). In de plenaire vergadering van het Europees Parlement van februari over het voorstel voor een richtlijn betreffende het storten van afval onderschreef de commissaris voor het milieubeleid de noodzaak om een minimumafstand aan te houden tussen stortplaatsen en woongebieden. Bovendien deelde de Commissie in haar antwoord op schriftelijke vraag E-1261/98 ⁽⁴⁾ mee dat zij de Spaanse autoriteiten hierover om informatie zou verzoeken.

Hebben de Spaanse autoriteiten de Commissie de nodige gegevens meegedeeld om te kunnen vaststellen of in het geval van de stortplaats van Dos Aguas in strijd wordt gehandeld met de genoemde richtlijnen?

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om de instandhouding van het gebied rond de stortplaats te waarborgen en om ervoor te zorgen dat er geen gevaar voor de volksgezondheid bestaat?

⁽¹⁾ PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

⁽³⁾ PB L 229 van 30.8.1980, blz. 11.

⁽⁴⁾ PB C 402 van 22.12.1998, blz. 103.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie*(29 april 1999)*

In aansluiting op schriftelijke vraag E-1261/98 van het geachte parlementslid ⁽¹⁾ heeft de Commissie besloten ambtshalve een procedure in te leiden die onder referentie B-98/2202 werd geregistreerd. In het kader van het onderzoek van deze zaak heeft de Commissie de Spaanse autoriteiten gevraagd hun opmerkingen over de in voornoemde schriftelijke vraag genoemde feiten mee te delen.

In antwoord op dat verzoek om informatie hebben de Spaanse autoriteiten meegedeeld dat het project in kwestie aan de milieueffectbeoordelingsprocedure werd onderworpen overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten. In het kader van deze procedure zijn studies voorgelegd waaruit de hydrogeologische geschiktheid van de voor de stortplaats gekozen terreinen blijkt. Het project was het voorwerp van een positieve milieueffectverklaring die uitging van de bevoegde milieu-instantie.

Gelet op het voorgaande en op basis van de beschikbare informatie over de door het geachte parlementslid genoemde feiten, heeft de Commissie in dit geval geen schending van het communautaire milieurecht vastgesteld.

(¹) PB C 402 van 22.12.1998, blz. 103.

(1999/C 348/141)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0635/99
van Luigi Moretti (NI) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Aanwezigheid van uranium in voor de bouw bestemd cement

Kan de Commissie mededelen, in aansluiting op haar antwoord op vraag E-3490/98 (¹) over uranium in voor de bouw bestemd cement:

1. of Italië richtlijn 96/29/Euratom (²) van 13 mei 1996 heeft omgezet;
2. zo ja, welke dan de nationale en Europese organen zijn die belast zijn met de controle;
3. of de richtlijn in kwestie bepaalt dat het niveau van de radioactiviteit moet worden vermeld op de verpakking van het cement, om zowel de gebruikers als de werknemers van de sector te beschermen;
4. indien zulks niet het geval is, of zij het niet gerechtvaardigd en wenselijk acht de Europese cementfabrikanten daartoe te verplichten?

(¹) PB C 341 van 29.11.1999, blz. 6.

(²) PB L 159 van 29.6.1996, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(26 april 1999)

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om voor 13 mei 2000 aan Richtlijn 96/29/Euratom van de Raad van 13 mei 1996 tot vaststelling van de basisnormen voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en der werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren (¹) te voldoen. De Commissie is nog niet geïnformeerd over de vraag of dit in het geval van Italië reeds is gebeurd.
2. Artikel 33 van het Euratom-Verdrag bepaalt dat lidstaten de Commissie informeren over ontwerpbeoordelingen voor de tenuitvoerlegging van basisnormen. De Commissie kan binnen een periode van drie maanden na mededeling van de ontwerpen aanbevelingen in verband met de ontwerpbeoordelingen doen.
3. De richtlijn schrijft niet voor dat cement met een hoog gehalte aan natuurlijke radioactiviteit aan de voorwaarden ten aanzien van de bescherming van werkers en de bevolking moet voldoen. Indien de aanwezigheid van natuurlijke stralingsbronnen bij bepaalde werkzaamheden echter leidt tot een aanzienlijk hogere blootstelling van de werkers of de bevolking, kunnen lidstaten bepalen dat die werkzaamheden in aanmerking moeten worden genomen en verlangen dat er stralingsbeschermingsmaatregelen moeten worden getroffen uit hoofde van de gehele richtlijn of een gedeelte daarvan.
4. De Commissie beschikt niet over informatie omtrent de vraag of Italië of andere lidstaten Europese cementfabrieken verplichten om het radioactiviteitsniveau op cementcontainers aan te geven. Of dit gerechtvaardigd is, dient niet alleen onderzocht te worden in het kader van Richtlijn 96/29/Euratom maar ook van Richtlijn 89/106/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende de onderlinge aanpassing van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake voor de bouw bestemde producten (²) en Aanbeveling 90/143/Euratom van de Commissie van 21 februari 1990 inzake de bescherming van de bevolking tegen blootstelling aan radon binnenshuis (³), die vermeld werden in het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-3490/98 (⁴) van het geachte parlementslid.

(¹) PB L 159 van 29.6.1996.

(²) PB L 40 van 11.2.1989.

(³) PB L 80 van 27.3.1990.

(⁴) PB C 341 van 29.11.1999, blz. 6.

(1999/C 348/142)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0636/99
van Ria Oomen-Ruijten (PPE) aan de Commissie
(16 maart 1999)

Betreft: Aanduiden van het land van oorsprong op verpakkingen met verse groenten of vers fruit

Voor groenten en fruit is in Verordening (EG) 2200/96 ⁽¹⁾ van 28 oktober 1996, houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector groenten en fruit, bepaald dat voor een aantal verse groenten en fruit normen zijn vastgesteld. In deze normen is bepaald dat elke verpakkingseenheid moet bestaan uit uniform product, hetgeen onder andere betekent dat het product uit hetzelfde land van oorsprong afkomstig dient te zijn.

Veilingbedrijven worden onder invloed van de markt meer en meer gedwongen tot samenwerken in regionaal en grensoverschrijdend verband, wat voor sommige van deze bedrijven in een internationale fusie uitmondt. Dit leidt ertoe dat, de facto, producten uit verschillende Europese landen bijeenkomen op één veiling. Partijen van vergelijkbaar product moeten echter volgens de normen bij het sorteren, verpakken en etiketteren gescheiden worden gehouden. De kosten van de bedrijfsvoering zijn hierdoor aanmerkelijk hoger dan in het geval waarin partijen niet noodzakelijkerwijze gescheiden dienen te worden gehouden.

Voor appels is het reeds mogelijk onder bepaalde voorwaarden producten met een verschillende oorsprong samen te voegen in een kleinverpakking.

Kan de Commissie aangeven wat de achtergrond is van de bepaling dat elke verpakkingseenheid dient te bestaan uit uniform product, waarom deze bepaling onder bepaalde voorwaarden niet van toepassing is op appels en waarom de versoepeling van de normen alleen van toepassing is op kleinverpakkingen en niet op verkoop „en vrac”?

Is de Commissie bereid een voorstel tot wijziging van de bovengenoemde normen in te dienen dat, ten eerste, gemengde groot- en kleinverpakkingen toelaat voor alle soorten groenten en fruit en, ten tweede, de aanduiding „Oorsprong EU” of een soortgelijke benaming voorschrijft, indien de producten alle afkomstig zijn uit dezelfde regio c.q. uit de EU en indien niet kan worden aangegeven uit welke lidstaat/staten deze producten afkomstig zijn?

⁽¹⁾ PB L 297 van 21.11.1996, blz. 1.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 april 1999)

Met het indelingssysteem voor de producten waarin Verordening (EG) 2200/96 van de Raad van 28 oktober 1996 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector groenten en fruit voorziet, worden verscheidene doelstellingen nagestreefd, waaronder de totstandbrenging van een referentiekader dat bijdraagt tot eerlijke handel en doorzichtige markten en daardoor tot een betere rentabiliteit in de sector groenten en fruit. De oorsprong van de producten is één van de wezenlijke criteria voor de indeling ervan. De productieomstandigheden verschillen namelijk sterk per geografisch gebied en die verschillen oefenen dan weer een belangrijke invloed uit op de fundamentele kenmerken van de betrokken producten. Bovendien is de aanduiding van de oorsprong van groenten en fruit belangrijke informatie voor de consument die vaak de doorslag geeft bij de keuze van een te kopen product. Daarom is uniformiteit van de geografische oorsprong van de producten één van de essentiële eisen in de handelsnormen voor verse groenten en vers fruit, net als uniformiteit ten aanzien van kwaliteitsklasse, groottesortering en variëteit.

Afwijkende bepalingen bestaan niet alleen voor appels, maar ook voor paprika's. Bij deze producten bestaat er immers vraag naar kleinverpakkingen voor de eindverbruiker die verschillende producten bevatten, zoals verschillende appelvariëteiten en paprika's met een verschillende kleur. Om praktische redenen is uniformiteit van oorsprong niet vereist voor dergelijke kleinverpakkingen met verschillende producten.

Het feit dat door recente ontwikkelingen op sommige markten en van de afzetstructuur in sommige lidstaten de uniformiteitsvoorschriften van de handelsnormen in sommige grensoverschrijdende regio's hinderlijk kunnen blijken, wordt door de Commissie niet genegeerd. Dit probleem wordt momenteel bestudeerd door de groep van nationale deskundigen die de Commissie bijstaat op het gebied van normen voor verse groenten en vers fruit. De conclusie van de besprekingen zou kunnen zijn dat de mogelijkheid dient te worden geopend om uit verschillende lidstaten afkomstige producten toch te groeperen (los gepresenteerd of voorverpakt voor de consument) als de geografische oorsprong dezelfde is. Een aanduiding van het type „oorsprong EU” lijkt echter niet precies genoeg; de met de normen voor groenten en fruit beoogde doelstellingen zouden op die manier niet kunnen worden bereikt en de consument zou ook niet op correct wijze worden geïnformeerd.

Om de in het vorenstaande uiteengezette redenen is de Commissie overigens niet voornemens om het mengen, in grote of kleine hoeveelheden, van allerlei variëteiten groenten en fruit toe te staan.

(1999/C 348/143)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0639/99
van Hanja Majj-Weggen (PPE) aan de Commissie

(16 maart 1999)

Betreft: De gevangene Gummatov in Azerbeidzjan

In Nederland maakt het Comité „Help Alikram Gummatov” zich grote zorgen over de heer Gummatov en over de steeds geringer wordende kans dat hij de gevangenis nog levend zal verlaten.

Is de Commissie bereid bij de regering van Azerbeidzjan om opheldering te vragen over de gevangene Aliakram Gummatov en over de wijze waarop hij wordt behandeld in de gevangenis en is de Commissie bereid om in antwoord op deze vraag hierover te rapporteren?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(13 april 1999)

Deze kwestie wordt via de gebruikelijke diplomatieke kanalen ter sprake gebracht met de Azerbeidzjaanse autoriteiten.

(1999/C 348/144)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0647/99
van Ben Fayot (PSE) aan de Commissie

(16 maart 1999)

Betreft: Verbindingscomité voor ouderenorganisaties

Het verbindingscomité voor ouderen, dat bestaat uit 5 grote organisaties en dat door de Commissie is georganiseerd, houdt kennelijk zijn winterslaap.

Naar verluidt wil de Commissie dit comité reorganiseren tot een permanent forum voor ouderen en het uitbreiden tot een hele reeks verenigingen.

Kan de Commissie zeggen of en volgens welke criteria dit forum zal worden samengesteld en of met name rekening zal worden gehouden met de representativiteit van deze verenigingen op Europees vlak?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(29 april 1999)

De contactgroep voor ouderen is actief en wordt beheerd overeenkomstig de procedures die zijn vastgesteld in Besluit 91/544/EEG van de Commissie van 17 oktober 1991 ⁽¹⁾ tot oprichting van die groep. De contactgroep komt tweemaal per jaar bijeen en de agenda beslaat altijd een breed scala van onderwerpen die voor ouderen van belang zijn, zoals sociale bescherming, werkgelegenheid en pensioenen.

Met de leden van de contactgroep is gesproken over manieren om de samenwerking en coördinatie tussen pan-Europese niet-gouvernementele organisaties (NGO's) die zich inzetten voor ouderen, te versterken teneinde deze doelgroep op Europees niveau meer gezicht te geven, vooral nu tijdens het door de VN uitgeroepen Internationale Jaar van de ouderen.

Tijdens de laatste vergadering van de contactgroep op 8 maart 1999 stemde een meerderheid van de leden voor de instelling van een werkgroep die de mogelijkheden moet gaan bestuderen voor de oprichting van een Europees ouderenplatform. Indien deze werkgroep een voorstel voor de oprichting van een dergelijk platform wenst in te dienen, zullen aspecten als doelstellingen, taken, regels en huishoudelijk reglement (met inbegrip van de representativiteit van potentiële leden van het platform) behandeld moeten worden.

⁽¹⁾ PB L 296 van 26.10.1991.

(1999/C 348/145)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0652/99**van Ioannis Theonas (GUE/NGL) aan de Commissie**

(9 maart 1999)

Betreft: Gevaar voor de volksgezondheid en het evenwicht van het ecosysteem door het afvalprobleem op Santorini (Cycladen)

De bewoners van Santorini, een eiland van de Cycladen, wordt het leven zuur gemaakt door een opeenstapeling van problemen in verband met de waterbevoorrading, het rioleringsstelsel en het afvalbeheer. Deze problemen worden nog acuter in de zomermaanden wanneer het eiland druk wordt bezocht: door de grote toevloed van toeristen neemt het volume van het vloeibaar en vast afval plots toe. Dit veroorzaakt ernstige problemen voor de gezondheid en de levenskwaliteit van de bewoners, alsook voor het evenwicht van het ecosysteem (bodemvervuiling, grondwaterpeil) en voor de zeldzame schoonheid en de culturele en archeologische rijkdom van het eiland. Vooral het afval vormt een groot probleem want dit wordt tegen alle geldende veiligheidsvoorschriften in verband met verouderde methoden, hetgeen een direct gevaar inhoudt voor de volksgezondheid.

De problemen zijn acuut en vragen een onmiddellijke oplossing. Bovendien is Santorini opgenomen in een communautair proefprogramma in het kader van het Cohesiefonds, dat voor 85 % door het Fonds zelf en voor 15 % door de Griekse overheid wordt gefinancierd en dat betrekking heeft op een programma voor het geïntegreerd beheer van afval en de behoeften van watervoorziening en riolering. Kan de Commissie in het licht hiervan zeggen hoe het staat met de uitvoering van dit programma, of de bevoegde Griekse autoriteiten en ministeries de planning en de vestigingsplaats van de werken hebben goedgekeurd en of zij weet welke particuliere onderneming het werk zal beheren of wat de inschrijvings- en selectievoorwaarden zijn? Is het ook waar dat in verband met het afvalbeheer gekozen wordt voor de verbrandingsmethode, hetgeen reeds reacties heeft uitgelokt bij de inwoners, die vrezen dat dit nadelige gevolgen zal hebben voor de volksgezondheid en het evenwicht van het ecosysteem?

Antwoord van Mevr. Wulf-Mathies namens de Commissie

(21 april 1999)

De Commissie heeft verschillende keren de gelegenheid gehad om over het modelproject te praten voor het geïntegreerd beheer van de watervoorziening en de afval- en afvalwaterbehandeling op het eiland Santorini, zowel met het Ministerie van Economische Zaken, het Ministerie van Milieu en het Ministerie voor de Egeïsche Zee, als met de lokale autoriteiten van het eiland.

Zij heeft tot dusverre evenwel geen enkel officieel verzoek van de Griekse autoriteiten ontvangen voor de financiering van het betrokken project uit het Cohesiefonds, waardoor zij zich niet over de verschillende vragen van het geachte parlementslid kan uitspreken.

De Commissie wijst erop dat zij alleen tot cofinanciering door de communautaire fondsen besluit indien er bij de betrokken projecten rekening wordt gehouden met de communautaire rechtsvoorschriften, ondermeer die op milieugebied.

(1999/C 348/146)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0685/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(26 maart 1999)

Betreft: Tonijnfiletcontingenten voor 1999

Het is zinloos aan nieuwe landen dezelfde preferenties te verlenen als aan de ACS-landen, de SAP-landen en landen van het Andespact doordat de Gemeenschap zich openstelt voor de Zuidoost-Aziatische markt en voor landen die op het huidige ogenblik nog geen algemene preferenties genieten. Hierdoor zou een moeizaam tot stand gebracht evenwicht worden verbroken. Is de Commissie niet van mening dat haar voorstel tot opening van een nieuw contingent voor tonijnfilet in 1999 een oncomfortabele politieke oppositie zal teweegbrengen waarvan de gevolgen niet kunnen worden overzien?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie*(3 mei 1999)*

Neen, de Commissie heeft vastgesteld dat de invoer uit landen die van een preferentiestelsel genieten (Staten in Afrika, het Caribische gebied en de Stille Oceaan (ACS) en landen die in aanmerking komen voor het stelsel van algemene tariefpreferenties SAP-Drugs) niet voldoende is om de communautaire blikproductie te bevoorraden.

(1999/C 348/147)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0693/99**van Sebastiano Musumeci (NI) aan de Commissie***(26 maart 1999)*

Betreft: Verbod op de invoer van wijnmost uit derde landen

Het voorstel voor een nieuwe gemeenschappelijke marktordening van de Commissie voorziet in de mogelijkheid tot invoer van wijnmost uit derde landen en in de daarmee gepaard gaande wijnproductie.

Dit zou een ernstige inbreuk zijn op de rechten van de Siciliaanse en mediterrane wijnproducenten in het algemeen en tevens vierkant indruisen tegen het beleid van de EG-Commissie, waarbij enerzijds de Italiaanse wijnproducenten wordt gevraagd hun productie te beperken en anderzijds de markt voor derde landen open te zetten.

Tevens moet daarbij in overweging worden genomen dat producenten van buiten de Gemeenschap de mogelijkheid krijgen om door consumenten binnen de Gemeenschap te worden erkend als „producenten”, die ten volle aanspraak kunnen maken op dezelfde steun als de gebruikers van druiven die binnen de Gemeenschap zijn geproduceerd.

Kan de Commissie derhalve laten weten welke maatregelen zij denkt te nemen om:

1. de invoer in Italië tegen te gaan van wijnmost uit landen buiten de Gemeenschap, waardoor de Italiaanse landbouwers extra zouden worden benadeeld, mede aangezien de wijnbouw symbool staat voor de mediterrane landbouwproductie;
2. voor de landen waar dit gebruikelijk is, een verbod in te stellen op de instandhouding van verrijking van wijnmost met behulp van sacharose?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(30 april 1999)*

De Raad heeft een akkoord bereikt over het voorstel voor een hervorming van de gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt.

Dit akkoord voorziet in de voortzetting van de huidige situatie wat betreft de invoer van druivenmost uit derde landen en bijgevolg in de handhaving van het verbod op verwerking van deze most tot wijn.

Anderzijds was het absoluut noodzakelijk om het status quo inzake oenologische procédés — met inbegrip van de mogelijkheid tot verrijking met saccharose in bepaalde regio's — te handhaven om een politiek akkoord over dit voorstel te kunnen bereiken.

(1999/C 348/148)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0697/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie***(26 maart 1999)*

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (1), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke criteria hanteert de Commissie bij haar schatting van het „grijze circuit” in de diverse Europese regio's?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

Antwoord van de heer de Silguy namens de Commissie

(6 mei 1999)

Zoals reeds uiteengezet in het antwoord op schriftelijke vraag P-1784/97 van de heer Pomés Ruiz (¹), is het inderdaad moeilijk de grijze economie in kaart te brengen en er greep op te krijgen. De lidstaten brengen talrijke expliciete en impliciete correcties aan in hun berekeningen van het bruto nationaal product (BNP) om op die manier bij de statistische gegevens rekening te houden met het aandeel van de grijze economie en dit te meten. De precieze aard van deze correcties verschilt van lidstaat tot lidstaat.

Eurostat voert geen directe metingen naar de omvang van de grijze economie in de lidstaten uit. De Commissie heeft de lidstaten echter gevraagd een aantal procedures uit te voeren om de schattingen van het BNP en het bruto binnenlands product (BBP) te controleren en te verbeteren, om zo een volledig beeld van de grijze economie te krijgen. In een verslag aan de Raad en het Parlement (²) wordt een beschrijving van de werkzaamheden gegeven. In dit verslag wordt uiteengezet hoe is gereageerd op de bepalingen van BNP-Richtlijn 89/130/EEG, Euratom van 13 februari 1989 betreffende de harmonisatie van de opstelling van het bruto nationaal produkt tegen marktprijzen (³), en met name op artikel 7 waarbij is bepaald dat er speciaal aandacht moet worden besteed aan het verifiëren en verbeteren van de volledigheid van de BBP- en BNP-schattingen en aan de dekking van de grijze economie.

In de onlangs gepubliceerde schattingen van het regionale BBP per hoofd van de bevolking voor de jaren 1994, 1995 en 1996 is gebruik gemaakt van de laatst beschikbare nationale BBP-cijfers, die het resultaat zijn van al deze inspanningen. De nationale BBP-cijfers zijn uitgesplitst over de regio's naar rata van de bruto toegevoegde waarde die deze vertegenwoordigen in het nationale cijfer van de bruto toegevoegde waarde, overeenkomstig de informatie van de nationale bureaus voor de statistiek.

(¹) PB C 45 van 10.2.1998.

(²) COM(96) 124 def.

(³) PB L 49 van 21.2.1989.

(1999/C 348/149)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0698/99

van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in de Regio Valencia wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/150)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0699/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(26 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in de Regio Andalusië wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/151)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0700/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(26 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in de Regio Aragon wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/152)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0701/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(26 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in de Regio Asturië wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/153)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0702/99

van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in de Balearen wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/154)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0703/99

van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in de Canarische Eilanden wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/155)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0704/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(26 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in de Regio Cantabrië wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/156)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0705/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(26 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in de Regio Castilla en León wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/157)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0706/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(26 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in de Regio Castilla la Mancha wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/158)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0707/99

van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in Catalonië wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/159)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0708/99

van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in Extremadura wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/160)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0709/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in Galicië wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/161)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0710/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in Galicië wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/162)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0711/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in Madrid wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/163)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0712/99

van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in Murcia wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/164)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0713/99

van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in Navarra wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/165)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0714/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in Baskenland wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/166)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0715/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in Ceuta wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 348/167)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0716/99**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

De Directeur-generaal van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen (Eurostat) maakte in de vergadering van de Subcommissie monetaire zaken op 17.2.1999 bekend dat in de statistische gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 ook die van het grijze circuit van de geanalyseerde regio's waren verdisconteerd, zonder echter de criteria voor de schatting of beoordeling van dit soort bedrijvigheid te vermelden.

Welke deel van het regionale inkomen in Melilla wordt in elk van deze jaren aan het „grijze circuit” toegeschreven en welk deel aan het „witte circuit”?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

Gecombineerd Antwoord
van de heer de Silguy namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0698/99, E-0699/99, E-0700/99, E-0701/99, E-0702/99,
E-0703/99, E-0704/99, E-0705/99, E-0706/99, E-0707/99, E-0708/99, E-0709/99, E-0710/99,
E-0711/99, E-0712/99, E-0713/99, E-0714/99, E-0715/99 en E-0716/99

(6 mei 1999)

Zoals in het antwoord op schriftelijke vraag E-0697/99 (¹) van het geachte parlementslid uiteengezet, verricht Eurostat geen directe metingen naar de omvang van de grijze economie in de lidstaten. De Commissie heeft de lidstaten echter gevraagd een aantal procedures uit te voeren om de schattingen van het bruto nationaal product (BNP) en het bruto binnenlands product (BBP) te controleren en te verbeteren, om zo een volledig beeld van de grijze economie te krijgen.

In de nationale gegevens over de jaren 1994, 1995 en 1996, die Spanje in oktober 1998 heeft verstrekt, is rekening gehouden met de resultaten die deze procedures hebben opgeleverd. Deze gegevens zijn derhalve volledig en zij omvatten de grijze economie.

Uit de nationale gegevens die aan Eurostat worden toegezonden, kan het aandeel van het grijze circuit in het totaalcijfer echter niet worden afgeleid. Dit is evenmin mogelijk voor regionale gegevens.

(¹) Zie blz. 115.

(1999/C 348/168)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0734/99
van James Moorhouse (ELDR) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Subsidie aan de Turks-Europese Stichting

Kan de Commissie antwoord geven op de volgende vragen:

1. Steunt de EU de Turks-Europese Stichting (TEF), een instantie die in Londen is opgericht ter bevordering van de betrekkingen tussen EU en Turkije en zo ja, om welk bedrag gaat het?
2. Als het antwoord op het vorenvermelde negatief is komt de TEF dan in aanmerking voor subsidie en heeft zij de Commissie daarover benaderd?
3. Als de TEF EU-steun ontvangt of daarvoor in aanmerking komt, kan de Commissie dan uitleggen hoe zij ervoor kan zorgen dat de TEF geen misleidende of onjuiste informatie over Turkije publiceert op kosten van belastingbetalers in de EU?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(15 april 1999)

De Commissie geeft geen steun aan de in Londen opgezette Turks-Europese Stichting (TEF). Na door de TEF te zijn benaderd heeft de Commissie de directeur ervan op de hoogte gesteld dat zij geen activiteiten van deze stichting kan financieren. De Commissie heeft aangegeven dat het een zaak is van de Turkse autoriteiten of van Turkse ondernemers om activiteiten te financieren die gericht zijn op „voorlichting van het publiek en van ambtenaren over de achtergrond van de Turkse aanvraag voor lidmaatschap van de Unie en de redenen waarom lidstaten hierop positief zouden moeten reageren”.

(1999/C 348/169)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0738/99
van Alessandro Danesin (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Onderhandelingen over toetreding van Slovenië tot de Europese Unie

Dankzij de gevorderde staat van zijn instellingen, de politieke stabiliteit en de economische betrouwbaarheid is Slovenië beland in de kopgroep van zes landen waarmee de Europese Unie in maart 1998 onderhandelingen over toetreding is begonnen (hoewel de Europese overeenkomst pas op 1 februari in werking is getreden).

Nochtans is er nog geen regeling getroffen voor de teruggave van eigendommen die toebehoren aan de Italiaanse minderheid die al sinds jaar en dag in Slovenië gevestigd is (deze confisqueringspraktijk bestond evenwel ook, zij het in mindere mate, en is steevast een steen des aanstoots geweest bij de onteigeningspolitiek door het vroegere Joegoslavisch regime).

Dit geschil draait nog steeds om onmiskenbare discriminatie van de rechten van de Italiaanse minderheid ondanks de afspraken die gemaakt zijn tussen de Italiaanse en Sloveense regering; mede in het licht van de nieuwe betrekkingen tussen de Europese Unie en Slovenië lijkt dit geschil nog onrechtvaardiger nu er wordt onderhandeld over toetreding.

Het is waar dat een van de op de Europese Raad van Kopenhagen in 1993 vastgestelde toelatingscriteria is dat de kandidaatlanden voor toetreding volledig moeten voldoen aan het politieke criterium van volledige eerbiediging van de rechten van minderheden, maar ook confisqueringen uit het verleden moeten compenseren.

1. Is het de Commissie bekend dat deze kwestie nog steeds niet is opgelost?
2. Heeft zij hiermee rekening gehouden bij haar besprekingen met de Sloveense autoriteiten (juist dezer dagen zal de eerste ministersassociatievergadering worden gehouden)?
3. Is zij van mening dat zij een oplossing van deze kwestie vooral van de onderhandelingen afhankelijk moet maken?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Commissie is er zich van bewust dat het denationalisatieproces in Slovenië zeer traag verloopt. Zij is in dit verband echter niet op de hoogte van enige discriminatie ten aanzien van de Italiaanse minderheid in Slovenië. De huidige wetgeving op het gebied van denationalisatie bevat geen discriminerende bepalingen. Overeenkomstig de wet hebben leden van de Italiaanse minderheid dezelfde rechten wanneer zij het Sloveense staatsburgerschap aanvragen.

Het algemene vraagstuk van het denationalisatieproces werd onlangs met de Sloveense Regering besproken tijdens een vergadering van het Associatiecomité Gemeenschap/ Slovenië die op 25 maart 1999 plaatsvond te Ljubljana. Tijdens die vergadering verstreekte de Regering bijgewerkte informatie over de stand van zaken.

Een en ander betekent dat de toetredingsonderhandelingen op dezelfde manier kunnen worden voortgezet.

(1999/C 348/170)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0739/99
van Alessandro Danesin (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Erkenning van diploma's in de EU

In Duitsland bepaalt in ten minste twee gevallen, namelijk in de deelstaat Hessen en in de deelstaat Nedersaksen, de plaatselijke wetgeving (respectievelijk art. 231 en art. 5 over de juridische praktijkuitoefening) dat het om als advocaat toegelaten te worden tot de balie nodig is als jurist afgestudeerd te zijn in de Bondsrepubliek Duitsland.

Dit betekent dat een Europees burger die in de rechten afgestudeerd is in een van de lidstaten van de Europese Unie maar niet in Duitsland, in dat land geen rechtspraktijk mag uitoefenen ook al is hij er woonachtig.

Is het de Commissie bekend dat, hoewel het algemeen stelsel voor erkenning van diploma's (volgens richtlijn 89/48/EEG ⁽¹⁾, 92/51/EEG ⁽²⁾, 94/38/EEG ⁽³⁾ en 95/43/EEG ⁽⁴⁾) bepaalt dat personen die staatsburger zijn van een lidstaat en beschikken over de diploma's die nodig zijn voor het uitoefenen van een beroep (bijvoorbeeld dat van advocaat), wanneer zij praktijk willen uitoefenen in een andere lidstaat, hun diploma erkend moet worden? Kan zij bevestigen dat er op dit gebied geen discriminatie bestaat?

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1989, blz. 16.

⁽²⁾ PB L 209 van 24.7.1992, blz. 25.

⁽³⁾ PB L 217 van 23.8.1994, blz. 8.

⁽⁴⁾ PB L 184 van 3.8.1995, blz. 21.

antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(23 april 1999)

Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten, laat onderdanen van een lidstaat toe om in een andere lidstaat een beroep uit te oefenen waarvoor zij alle beroepskwalificaties hebben verworven. Er zij op gewezen dat deze richtlijn enkel van toepassing is op advocaten die aan alle eisen voldoen om het beroep in hun lidstaat van oorsprong uit te oefenen.

De ontvangende lidstaat kan de aanvrager verplichten een proeve van bekwaamheid af te leggen als er wezenlijke verschillen bestaan tussen de beroepskwalificaties op grond van zijn diploma en de vereiste kwalificaties. Artikel 4 van de richtlijn voorziet in een proeve van bekwaamheid voor beroepen die een grondige kennis van het nationale recht vereisen.

Duitsland heeft deze richtlijn voor het beroep van advocaat omgezet bij de federale wet van 6 juli 1990, die voorschrijft dat advocaten die naar het recht van een andere lidstaat gekwalificeerd zijn, een proeve van bekwaamheid moeten afleggen om de Duitse titel van advocaat („Rechtsanwalt”) te verwerven. Aangezien aanvragers hun rechten kunnen doen gelden op grond van deze wet ⁽¹⁾ lijkt er geen sprake te zijn van een schending van het Gemeenschapsrecht.

Behalve Richtlijn 89/48/EEG biedt Richtlijn 98/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 ter vergemakkelijking van de permanente uitoefening van het beroep van advocaat in een andere lidstaat dan die waar de beroepskwalificatie is verworven, aanvullende mogelijkheden om het beroep van advocaat in een andere lidstaat op basis van beroepservaring uit te oefenen. Onder bepaalde voorwaarden mogen volledig gekwalificeerde advocaten onder hun oorspronkelijke beroepstitel praktijk uitoefenen in andere lidstaten en kunnen zij de titel van de ontvangende lidstaat verkrijgen na een voltijdse beroepsuitoefening van ten minste drie jaar in het desbetreffende nationale recht. Richtlijn 98/5/EG moet uiterlijk op 14 maart 2000 door de lidstaten worden omgezet.

⁽¹⁾ Hoewel de verhouding tussen de federale en lokale wetgeving in Duitsland buiten de bevoegdheid van de Commissie valt, kan toch als basisprincipe worden gesteld dat de federale Duitse wetgeving prevaleert op de lokale wetgeving. Het is dus niet omdat de lokale wetgeving van bepaalde Duitse „Länder” geen expliciete bepalingen betreffende de toegang van advocaten uit andere lidstaten bevat, dat deze de titel van „Rechtsanwalt” via een proeve van bekwaamheid niet kunnen verkrijgen.

(1999/C 348/171)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0742/99

van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Ontslagen bij de papierfabriek Milani in Fabriano

Onlangs zijn de plannen bekend gemaakt voor een reorganisatie, herstel van efficiency en optimalisering bij de papierfabriek Milani in Fabriano die voor 98,2 % eigendom is van de Italiaanse staatsdrukkerij (Poligrafico Italiano) en daarmee van het Ministerie van Financiën. Men is van plan 430 van de 950 personeelsleden te ontslaan en tegelijkertijd nieuwe investeringen te doen, nieuwe industriële activiteiten te ontwikkelen en gebruik te maken van outsourcing.

Kan de Commissie meedelen:

1. of ze van mening is dat het door de Poligrafico en dus door het Ministerie van Financiën gevoerde beleid als een van de belangrijkste doelstellingen bescherming van de werkgelegenheid moet kennen;
2. of zij het opportuun acht aandacht te schenken aan deze reorganisatie gezien het kwetsbare karakter van de bedrijfstak die zorgt voor papier voor bankbiljetten en andere waardepapieren en die wellicht ook het papier gaat produceren voor de euro;
3. of zij het onvermijdelijk acht dat het bedrijf gaat afslanken en of de geplande privatisering het bedrijf op de markt moet brengen voor een prijs die beneden de effectieve waarde ligt waardoor de vrije concurrentie en de markt ernstig worden verstoord;
4. welke initiatieven zij op de rails kan zetten om dit bedrijf te beschermen;
5. wat haar algemene oordeel is over deze zaak?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(20 april 1999)

Bij beschikking van 28 oktober 1998, besloot de Commissie de procedure van artikel 93, lid 2 in te leiden ten aanzien van de eventuele steun die door Italië zou zijn verleend aan Poligrafico en de ondernemingen waarover zij de zeggenschap uitoefent. De Italiaanse regering deed op 1 februari 1999 opmerkingen toekomen. De Commissie achtte deze opmerkingen onvolledig en verzocht om bijkomende informatie ten behoeve van de beoordeling van de zaak. Momenteel heeft de Commissie nog geen herstructureringsplan voor het Poligrafico-concern noch voor Cartiere Miliani, waarover Poligrafico de zeggenschap uitoefent, ontvangen.

De Commissie heeft geen beoordelingsbevoegdheid ten aanzien van de beslissingen welke door de nationale regeringen in het kader van het industrieel beleid worden genomen met het oog op de herstructurering van hun ondernemingen. Indien de Commissie op grond van de ontvangen gegevens zou vaststellen dat er sprake is van staatssteun in de zin van artikel 92 van het EG-Verdrag ten faveure van Poligrafico of Cartiere Miliani zal zij die steun toetsten aan artikel 92, leden 2 en 3 van het Verdrag.

Indien de Italiaanse regering zou besluiten om overheidsbedrijven, zoals Cartiere Miliani, te privatiseren, zal de Commissie de zaak volgen teneinde te garanderen dat de gekozen procedures doorzichtigheid zijn en eraan in de weg staan dat staatssteun zou worden verleend aan de geprivatiseerde onderneming en de eventuele kopers.

Indien er collectieve ontslagen vallen in de zin van Richtlijn 98/59/EG van de Raad van 20 juli 1998 betreffende de aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake collectief ontslag ⁽¹⁾, zullen de nationale tenuitvoerleggingsmaatregelen in elk geval worden toegepast.

⁽¹⁾ PB L 225 van 12.8.1998.

(1999/C 348/172)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0744/99 van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Mariene hulpbronnen

Kan de Commissie meedelen of zij via Agenda 2000 probeert investeringskredieten ter uitbreiding van de visserijcapaciteit over te hevelen naar een lokaal, passend beheer van mariene hulpbronnen?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(5 mei 1999)

De Commissie zou erop willen wijzen dat communautaire bijstand voor investeringen voor vernieuwing van de vissersvloot alleen enkel kan toegekend mag worden als is voldaan aan voorwaarden die waarborgen datvoor investeringen die erop gericht zijn de visvloot te vernieuwen indien de vangstcapaciteit niet wordt verhoogd. De lidstaten moeten zich met name houden aan de doelstellingen die in in het bijzonder de meerjarige oriëntatieprogramma's voor hun vissersvloot zijn vastgesteldnaleven.

Tijdens de huidige structurele programmeringsperiode 1994-1999 is, zoals valt te lezen in de jaarlijkse rapporten over de meerjarige oriëntatieprogramma's van de Commissie aan het Parlement en de Raad, de globale grootte van de communautaire vissersvloot als totaal bij benadering met ongeveer 13 % in tonnage en 11 % in capaciteit toegenomen gekrompen. Dit kan uit de jaarlijkse rapporten over de meerjarige oriëntatieprogramma's van de Commissie aan het Parlement en de Raad afgeleid worden.

In haar voorstel voor een verordening (EG) van de Raad tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen en voorwaarden voor de structurele acties in de visserijsector ⁽¹⁾, dat momenteel in de Raad en het Parlement wordt besproken, stelt de Commissie voor de regeling voor de definitieve beëindiging van van de visserijactiviteit voort te zetten voortzetting van de permanente stillegregeling en de aanvullende voorwaarden vast te stellen voor de toekenning van bijstand vooren de vernieuwing van de vloot voor. De Commissie stelt daarenboven verder voor dat de lidstaten moeten aantonen dat overheidssteunpublieke hulp met het oog op nodig is om de nagestreefde doelstellingen te bereiken, en in het bijzonder dat zonder publieke hulpoverheidssteun niet vernieuwd of gemoderniseerd kan worden, noodzakelijk is en ten slotte dat de geplande maatregelen het lange termijn evenwicht op lange termijn van visbestanden niet in gevaar brengen. Bovendien moeten in alle lidstaten permanente maatregelen voor de controle van op de vhernieuwing van de vissersvloot genomen worden.

Communautaire bijstand wordt toegekend in het kader van de nationale structurele programma's, die door de lidstaten voorgesteld ingediend en door de Commissie goedgekeurd woerden. Daarenboven kunnen dDeze programma's kunnen, in zover in overeenstemming met hetop grond van het subsidiariteitsbeginsel, aanvullende bepalingen over ten gunste van een lokaal passend beheer van mariene hulpbronnen, bevatten-omvatten die afgestemd zijn op de lokale situatie.

⁽¹⁾ PB C 16 van 21.1.1999.

(1999/C 348/173)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0756/99
van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Financieringen door de Europese Commissie

Kan de Commissie meedelen of zij ooit, via welk kanaal ook, „organisaties” heeft gefinancierd die zich bezighouden met de „bescherming van de rechten” van de moslimminderheid in West-Thracië, en zo ja, hoe groot de geschonken bedragen precies waren?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(27 april 1999)

Volgens de door de lidstaat tijdens de vergaderingen van het toezichtcomité voor het operationele programma „Oost-Macedonië en Thracië” aan de Commissie verstrekte informatie werden tot nu toe geen organisaties voor verdediging van de rechten van de moslimminderheid in West-Thracië door dit programma gefinancierd.

(1999/C 348/174)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0757/99
van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Financieringen door de Europese Commissie

Kan de Commissie meedelen of zij van 1995 tot heden, via welk kanaal ook, „organisaties” of „verenigingen” heeft gefinancierd die in het bezette deel van Cyprus zijn gevestigd, en zo ja, welke, wanneer en hoe groot de geschonken bedragen precies waren?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(15 april 1999)

De Commissie heeft, op uitnodiging van de Raad, zoals is vastgelegd in de conclusies van de Raad van 6 maart 1995, een hele reeks activiteiten op touw gezet om de Turks-Cypriotische gemeenschap in kennis te stellen van de voordelen van een toetreding tot de Gemeenschap.

De Commissie heeft, uitgaande van dit verzoek, in overleg met de Cypriotische regering, voor de beide gemeenschappen zowel op als buiten het eiland activiteiten gesponsord die tot een beter begrip van de Unie en haar beleidsmaatregelen hebben geleid alsook tot een versterking van rechtstreekse contacten tussen de twee gemeenschappen op Cyprus. De Commissie heeft evenwel geen „instellingen” of „organisaties” gefinancierd die in het noordelijk deel van Cyprus zijn gevestigd.

(1999/C 348/175)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0760/99
van Roberto Speciale (PSE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Burger- en politieke rechten op Cuba

Dezer dagen is op Cuba een „proces” begonnen tegen vier politieke dissidenten die al meer dan anderhalf jaar rechteloos vastzitten. Tegelijkertijd zijn er uit voorzorg tientallen dissidenten aangehouden of gearresteerd, blijkbaar om elk protest in het openbaar te verhinderen.

Aan deze mensen (intellectuelen en journalisten) wordt ten laste gelegd dat zij hun mening hebben gegeven en in het bijzonder dat ze een tekst hebben gepubliceerd met de veelzeggende titel „Het Vaderland is van iedereen”.

1. Wat heeft de Commissie gedaan en wat gaat zij doen om de Cubaanse autoriteiten aan het verstand te brengen dat de EU sterk gekant is tegen een methode die elementaire burger- en politieke rechten met voeten treedt, en om aan te dringen op vrijlating der dissidenten?
2. Wat wil de Commissie doen om opnieuw krachtig aan te dringen op intrekking van de irrationele en schadelijke economische blokkade die de VS nu al 40 jaar opwerpt tegen het openstellen van de Cubaanse samenleving — zoals het Europees Parlement herhaaldelijk duidelijk heeft gesteld — voor politieke pluriformiteit en vrijheid van woord en geschrift?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(21 april 1999)

De leden van de „interne dissidentengroep”, de heren Vladimiro Roca, Felix Antonio Bonne, René Gomez en mevrouw Marta Roque, werden door de Cubaanse rechter veroordeeld tot respectievelijk vijf, vier, vier en drie en een half jaar gevangenisstraf omdat ze gebruik hebben gemaakt van de vrijheid van meningsuiting, één van de algemeen erkende rechten.

Onmiddellijk na de bekendmaking van het vonnis heeft de Unie uiting gegeven aan haar diepe teleurstelling over de veroordeling en de omstandigheden waarin het proces zich heeft afgespeeld en heeft ze verzocht om een snelle vrijlating van de vier betrokken personen.

Overeenkomstig het gemeenschappelijk standpunt van 2 december 1996 zal de Commissie alle beschikbare middelen in werking blijven stellen om de overgang naar pluralistische democratie en de eerbiediging van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden sterk aan te moedigen.

Verder volgt de Commissie enerzijds de naleving van de mensenrechten op Cuba op de voet en neemt ze deel aan de politieke dialoog die de Unie met Cuba voert. Anderzijds voorziet ze in de humanitaire hulp en een gerichte economische samenwerking teneinde de openstelling van de Cubaanse economie te bevorderen.

(1999/C 348/176)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0763/99
van Petrus Cornelissen (PPE) aan de Commissie

(11 maart 1999)

Betreft: Lawinerampen in de Alpen

1. Is de Commissie voornemens een bijdrage te leveren aan de discussie over mogelijke maatregelen om de kans op en de gevolgen van lawinerampen in de Alpen zoveel mogelijk te beperken?

2. Wil de Commissie daarbij met name aandacht geven aan:
- zorgvuldige planning van skihellingen en van de locatie van verblijfaccommodaties;
 - verdere ontwikkeling van waarschuwingssystemen, gebruik makend van nieuwe hoogwaardige technische apparatuur in combinatie met geavanceerde systemen voor weersvoorspellingen ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Verwezen wordt o.m. naar het lopend EU-onderzoeksprogramma „environment and climate research”.

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(28 april 1999)

De Commissie ondersteunt talrijke activiteiten gericht op het voorkomen van rampen zoals de lawinen die zich in de afgelopen weken hebben voorgedaan.

Wat betreft rampenpreventie kan de Gemeenschap berggebieden hulp aanbieden in het kader van programma's voor de bosaanplanting op landbouwgronden die worden uitgevoerd overeenkomstig Verordening (EEG) 2080/92 van de Raad van 30 juni 1992. De door structuurfondsen medegefinancierde programma's uit hoofde van doelstelling 5b kunnen eveneens bosbouwmaatregelen omvatten. Het hoofdstuk „plattelandsontwikkeling” van Agenda 2000 vergroot nog de bestaande mogelijkheden op het gebied van hulp aan bosaanplantingsinitiatieven en bosbouwkundige verbeteringsprogramma's. De Gemeenschap kan bijdragen in de financiering van maatregelen voor het behoud en de verbetering van de ecologische stabiliteit van bossen in gebieden waar deze een beschermende en ecologische functie van algemeen belang vervullen.

Het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) kan op basis van internationale samenwerkingsprogramma's eveneens een financiële bijdrage leveren aan cartografische studies van risicogebieden in bergstreken.

In het kader van het communautaire actieprogramma voor de bescherming van de burgerbevolking is de Commissie bereid om binnen de grenzen van haar financiële en coördinatieve mogelijkheden ieder voorstel op Europees niveau te analyseren dat zou kunnen bijdragen tot een verbetering van de preventie en tot grotere interventiemogelijkheden van de betrokken autoriteiten tijdens rampen.

Op het gebied van onderzoek financiert het programma „Milieu en klimaat” verschillende projecten die bijdragen tot een verbeterde kennis over dit onderwerp. Het project SAME (Avalanche mapping, model validation and warning system) heeft een samenwerking van 14 laboratoria in zeven landen mogelijk gemaakt. Het betreft hier een samenwerking op de volgende terreinen: de organisatie en structurering van databases over lawinen, het vergelijken en testen van verschillende lawinemodellen op vijf verschillende locaties, de uitwerking van technische specificaties voor lawinedetectie- en lawinewaarschuwingssystemen en richtsnoeren voor gecoördineerde experimenten op Europees niveau. Aan alle resultaten zal weldra een ruime verspreiding worden gegeven. De nog lopende gecoördineerde actie CALAR (Concerted action on forecasting, prevention and reduction of landslide and avalanche risks) probeert bovendien de coördinatie en de uitwisseling van ervaring en knowhow tussen wetenschappers en autoriteiten in de betrokken landen te verbeteren. Tenslotte wordt met het project „Provost” (Prediction of climate variations on seasonal timescales) gestreefd naar een verbetering van de voorspellingen van seizoensschommelingen en tussenjaarlijkse variaties op een termijn van zes maanden.

Het belangrijke werk van het Europese centrum voor de weersvoorspelling op middellange termijn, dat in nauwe samenwerking met de nationale meteorologische diensten voortdurend de weersvoorspelling probeert te verbeteren, verdient hier eveneens een vermelding.

(1999/C 348/177)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0768/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Archeologische opgravingen in het antieke Nikopolis (district Ipiros)

In het zuidwesten van Ipiros bevindt zich het antieke Nikopolis (900 hectare) met gebouwen uit de Romeinse periode, stadsmuren, een bouleterion, een odeon, baden, centrale thermen, een stadion en villa's. Veel van deze overblijfselen zijn niet bekend bij het grote publiek omdat er verder niets mee is aangevangen, maar toch zijn ze dringend aan onderhoud en bescherming toe. In het kader van het tweede communautair bestek werd de oprichting van een museum goedgekeurd; de Centrale Archeologische Raad stemt overigens in met de plannen om dit in Preveza te vestigen.

Kan de Commissie meedelen of naast de oprichting van het museum ook steun kan worden verleend om het antieke Nikopolis te behouden, verder te ontwikkelen en bij het grote publiek bekend te maken?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(5 mei 1999)

Tot nu toe heeft de Commissie nog geen aanvraag ontvangen voor de financiering van de werkzaamheden bij Nikopolis.

Zij wijst er echter op dat de Griekse autoriteiten een aanvraag daartoe kunnen indienen volgens de procedures die gelden in het kader van het communautair bestek. De Commissie is bereid in overleg met de genoemde autoriteiten te onderzoeken welke financieringsmogelijkheden er zijn binnen de financiële grenzen van het communautair bestek.

(1999/C 348/178)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0770/99

van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: „Helado artesano”

In het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen van 31 oktober 1997 (PB C 329/97) werd overeenkomstig de Verordening (EEG) 2082/92 ⁽¹⁾ inzake de specificiteitscertificering een registratie-aanvraag gepubliceerd betreffende de benaming „helado artesano” (ambachtelijk vervaardigd ijs) waaraan tot op heden geen gevolg is gegeven.

In welke positie verkeert de aanvrager in het kader van de communautaire procedure?

⁽¹⁾ PB L 208 van 24.7.1992, blz. 9.

(1999/C 348/179)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0771/99

van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: „Helado artesano”

In het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen van 31 oktober 1997 (PB C 329/97) werd overeenkomstig de Verordening (EEG) 2082/92 ⁽¹⁾ inzake de specificiteitscertificering een registratie-aanvraag gepubliceerd betreffende de benaming „helado artesano” (ambachtelijk vervaardigd ijs) waaraan tot op heden geen gevolg is gegeven.

Is er een reden waarom de verbruiker niet kan onderscheiden tussen ambachtelijk vervaardigd ijs en ijs dat met behulp van industriële procédés is toebereid?

⁽¹⁾ PB L 208 van 24.7.1992, blz. 9.

(1999/C 348/180)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0772/99

van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: „Helado artesano”

De Verordening (EEG) 2082/92 ⁽¹⁾ werd goedgekeurd om specifieke en traditionele recepten te beschermen op de grondslag van een productdossier.

Artikel 13 voorziet in twee categorieën van bescherming: een gedeeltelijke bescherming (art. 13, lid 1) en een volledige bescherming (art. 13, lid 2).

Hoeveel producten worden overeenkomstig de bepalingen van artikel 13, lid 1 gedeeltelijk beschermd?

(¹) PB L 208 van 24.7.1992, blz. 9.

(1999/C 348/181)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0773/99

van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: „Helado artesano”

De Verordening (EEG) 2082/92 (¹) werd goedgekeurd om specifieke en traditionele recepten te beschermen op de grondslag van een productdossier.

Artikel 13 voorziet in twee categorieën van bescherming: een gedeeltelijke bescherming (art. 13, lid 1) en een volledige bescherming (art. 13, lid 2).

Hoeveel producten worden volledig beschermd overeenkomstig de bepalingen van artikel 13, lid 2?

(¹) PB L 208 van 24.7.1992, blz. 9.

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0770/99, E-0771/99, E-0772/99 en E-0773/99**

(20 april 1999)

Voor de benaming „Helado artesano” is een registratieaanvraag ingediend krachtens Verordening (EEG) 2082/92 van 14 juli 1992 inzake de specificiteitscertificering voor landbouwproducten en levensmiddelen. Deze verordening voorziet in de bescherming van specifieke en traditionele productiemethoden of productiewijzen op initiatief van een producentenvereniging. Deze registratieaanvraag is gericht op bescherming in de zin van artikel 13, lid 2, van bovengenoemde verordening („absolute” bescherming van de naam: alleen de naam wordt beschermd).

De Commissie heeft de verstrekte gegevens aan een eerste onderzoek onderworpen en vastgesteld dat deze op het eerste gezicht in overeenstemming zijn met het bepaalde in de verordening, en met name met de artikelen 2, 4, 5 en 6. Vervolgens zijn de belangrijkste gegevens van de registratieaanvraag bekendgemaakt in het Publicatieblad. Na deze eerste bekendmaking kan bezwaar worden aangetekend door de lidstaten en alle personen die zich op een legitiem en economisch belang kunnen beroepen. Ingevolge dit bij de verordening ingestelde recht zijn in totaal negen bezwaren binnen de vastgestelde termijn aan de Commissie toegezonden.

Overeenkomstig de procedure heeft de Commissie de betrokken lidstaten verzocht tot overeenstemming te komen. Nadat herhaalde malen gegevens waren uitgewisseld, heeft de Spaanse regering echter bevestigd dat geen overeenstemming overeenkomstig artikel 9 is bereikt. Derhalve is het aan de Commissie om via het regelgevend comité te besluiten of de betrokken benaming al dan niet wordt geregistreerd. De Commissie werkt momenteel aan een oplossing voor dit dossier.

In het door de producentenvereniging opgestelde productdossier staat dat met de voorgestelde methode ijs van een specifiek en traditioneel type wordt bereid. Met een aantal elementen wordt nauwkeurig aangegeven waarin een ambachtelijke productiewijze voor ijs bestaat. Het doel van deze aanvraag is dus de consument in staat te stellen met een communautaire garantie ambachtelijk ijs te onderscheiden van ander ijs.

Overeenkomstig de verordening mag elke producent in de Gemeenschap de geregistreerde benaming gebruiken indien hij de krachtens de communautaire verordening geregistreerde productievoorwaarden in acht neemt.

Momenteel zijn vijftien registratieaanvragen voor een specificiteitscertificering bij de Commissie ingediend. Slechts drie daarvan zijn ingediend uit hoofde van artikel 13, lid 2. De overige registratieaanvragen zijn ingediend uit hoofde van artikel 13, lid 1. In dit geval is de bescherming beperkt en kan de naam vrij worden gebruikt, maar moet de producent, wil hij gebruik maken van de vermelding „gegarandeerde traditionele specialiteit” en van het logo, het productdossier in acht nemen.

Vijf biersoorten en één kaassoort zijn reeds geregistreerd uit hoofde van artikel 13, lid 1. Tot dusver is geen enkele benaming geregistreerd uit hoofde van artikel 13, lid 2.

(1999/C 348/182)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0776/99
van Thomas Megahy (PSE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Vervolging van een religieuze minderheid in Iran

Is de Commissie bereid om in haar onderhandelingen met de Iraanse autoriteiten in de nieuwe situatie als gevolg van het intrekken van de fatwah tegen de heer Salman Rushdie, gezien een aantal recente gebeurtenissen en gezien de lange voorgeschiedenis van een extreme treitercampagne waarvan deze gebeurtenissen deel uitmaakten, de positie van de Baha'i en andere religieuze minderheidsgroeperingen in de Islamitische Republiek Iran aan de orde te stellen? In de afgelopen maanden zijn tenminste 36 faculteitsleden van het Baha'i Institute for Higher Education (BIHE) gearresteerd, zijn twee leden van de gemeenschap ter dood veroordeeld, zijn meer dan 500 huizen overvallen en zijn persoonlijke bezittingen en tevens BIHE-uitrustingen meegenomen. Meer dan 200 Baha'i hebben sinds 1980 de dood gevonden op grond van hun overtuiging. Aan Baha'i worden in het algemeen hun grondwettelijke rechten ontzegd, hun bezittingen worden geconfisqueerd en hun pensioenrechten worden hun ontzegd. Begraafplaatsen van de Baha'i en heilige plaatsen worden herhaaldelijk ontwijd. Baha'i hebben geen toegang tot een universitaire opleiding, om welke reden het BIHE werd opgericht. Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen ter bescherming van de mensenrechten van het volk van de Baha'i in Iran?

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(16 april 1999)

De Commissie volgt met grote bezorgdheid de aangelegenheid van de mensenrechten in Iran. In de uitgebreide dialoog tussen de Unie en Iran worden vraagstukken met betrekking tot de mensenrechten in het algemeen door de Unie altijd te berde gebracht.

De Commissie heeft geen bilaterale op verdragen berustende betrekkingen met Iran. De Commissie sluit zich evenwel aan bij de demarches die de trojka van de Unie in dit verband heeft verricht. Op 5 augustus 1998 is in Teheran een demarche bij de regering van Iran verricht met betrekking tot de terechtstelling van de heer Ruhu'llah Rawhani. Op 4 oktober 1998 werd nog een demarche verricht, met betrekking tot de doodvonnissen tegen Sirus Dhabih-Muqaddam en Hidayat-Kashifi Najafabadi, waarbij de Unie een beroep deed op de Iraanse autoriteiten om het nodige te doen om deze doodvonnissen niet tot uitvoering te laten brengen. De trojka werd er van in kennis gesteld dat deze doodvonnissen niet definitief waren, immers nog door het hooggerechtshof moesten worden bevestigd.

De Unie heeft in haar demarche van 4 oktober 1998 haar standpunt inzake de doodstraf herhaald en heeft herinnerd aan resolutie 1998/80 van de commissie mensenrechten van de Verenigde Naties, waarin bezorgdheid wordt uitgesproken over de voortdurende ernstige schendingen van de mensenrechten van de Baha'i en doet een beroep op Iran er van af te zien doodvonnissen uit te spreken op grond van religieuze overtuigingen en geloofsverzaking. In de bijeenkomst van de VN-commissie mensenrechten van 22 maart tot en met 30 april 1999 te Genève, zal de Unie opnieuw een ontwerp-resolutie over de toestand van de mensenrechten in Iran indienen. In de ontwerp-tekst waaraan thans wordt gewerkt, wordt duidelijk verwezen naar de discriminatie en vervolging van religieuze minderheden en in het bijzonder naar de Baha'i.

De behandeling van aanhangers van het Baha'i-geloof in Iran werd eveneens specifiek te berde gebracht door de trojka van de Unie in een bijeenkomst met de Iraanse regering op 18 december 1998. Deze wijze van druk uitoefenen zal worden voortgezet.

(1999/C 348/183)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0789/99
van Graham Mather (PPE) aan de Commissie

(6 april 1999)

Betreft: EU-steun Falkland-eilanden

Hoeveel EU-steun hebben de Falkland-eilanden de afgelopen vijf jaar ontvangen en via welke instrumenten is deze steun afgewikkeld?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Falklandeilanden hebben in de afgelopen vijf jaar hulp van de Gemeenschap gekregen via de kredieten van het Europees Ontwikkelingsfonds (EOF), ten belope van 8.266.799 €, waarvan 700.000 € als programmeerbare hulp, 5.066.799 € uit hoofde van het Stabex-instrument en 2.500.000 € in de vorm van een zachte lening van de Europese Investeringsbank (EIB).

(1999/C 348/184)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0799/99
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie**

(6 april 1999)

Betreft: Projecten ten behoeve van vluchtelingen

De Europese Commissie heeft voor de tweede maal achtereenvolgend op initiatief van Anita Gradin, lid van de Commissie, besloten goedkeuring te hechten aan financiële ondersteuning (16,75 miljoen €) voor projecten ten behoeve van vluchtelingen in de EU-landen. Met deze projecten worden onder andere projecten ter verbetering van de opvangstructuren voor asielzoekers en vluchtelingen in de lidstaten gesteund (3,75 miljoen €), maar er zijn ook middelen gereserveerd om vluchtelingen die willen terugkeren bij te staan (13 miljoen €).

1. Heeft Oostenrijk in een van de twee fasen van het project programma's ingediend en hoeveel Oostenrijkse projecten zijn goedgekeurd?
2. Zo ja, wat is de inhoud van de projecten en welk percentage van de kosten betaalt de EU?
3. Volgens welke criteria zijn de 76 projecten goedgekeurd? Welke lidstaten kregen projecten goedgekeurd; om welke projecten gaat het en welke bedragen zijn voor elk project toegekend?

Antwoord van mevrouw Gradin namens de Commissie

(4 mei 1999)

Oostenrijk heeft in beide fasen van het project (1997 en 1998) voorstellen ingediend in het kader van het programma voor de verbetering van de opvangstructuren voor asielzoekers, vluchtelingen en ontheemden (B5-803) en in het kader van het programma ter bevordering van de vrijwillige terugkeer van vluchtelingen, asielzoekers en ontheemden (B7-6008).

Daaruit zijn de volgende projecten geselecteerd:

- 1997:
 - B5-803 — 3 projecten:
 - Volkshilfe Oberösterreich, Linz (twee projecten)
 - International Centre for Migration Policy Development (ICMPD), Wenen.
 - B7-6008 — 5 projecten:
 - Österreichisches Studienzentrum für Frieden und Konfliktforschung (ÖSFK), Stadtschlaining
 - Volkshilfe Österreich, Wenen
 - International Centre of Migration Policy Development (ICMPD), Wenen (drie projecten).
- 1998:
 - B5-803 — 2 projecten:
 - Österreichische Forschungsstiftung für Entwicklungshilfe, Wenen
 - Asyl in Not, Wenen.

- B7-6008 — 5 projecten:
 - Caritas Österreich, Wenen (alsmede Salzburg en Graz)
 - Verein Susret-Begegnung, Bregenz
 - Berufsförderungsinstitut, Wenen
 - International Centre for Migration Policy Development (ICMPD), Wenen twee projecten).

Nadere gegevens over deze projecten zijn vanwege de hoeveelheid ervan rechtstreeks aan het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement gezonden.

(1999/C 348/185)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0809/99
van Konstantinos Hatzidakis (PPE) aan de Commissie

(22 maart 1999)

Betreft: Voortgang van de werkzaamheden tot oplevering van de noordelijke hoofdverkeersverbinding op Kreta

Volgens gegevens die onlangs door het Griekse Ministerie van Ruimtelijke Ordening, Milieu en Openbare Werken bekend zijn gemaakt wordt in 2000 naar verwachting een gedeelte van 55 kilometer van de noordelijke hoofdverkeersverbinding op Kreta voor het verkeer opengesteld. Het gaat hier om een infrastructuurproject van geweldige betekenis voor de ontwikkeling van het eiland, maar de uitvoering ervan vordert al deze jaren slechts met een slakkengang, hetgeen nog eens bevestigd wordt door de onlangs gepubliceerde cijfers. Deze brengen namelijk de vraag alleen maar dringender voor het voetlicht waarom de afronding van het project zo veel vertraging ondervindt.

Waarom is in dit geval niet de tactiek gevolgd van de aanstelling van een projectmanager, zoals ook met andere projecten voor hoofdverkeersverbindingen gebeurd is (bijvoorbeeld in het geval van de Via Egnatia), en in plaats daarvan gekozen is voor de tijdrovende oplossing van de aanbesteding door de nationale autoriteiten van gedeelte na gedeelte van deze wegverbinding?

Kan de Commissie, overwegende dat het hier gaat om een project dat is opgenomen in het communautair bestek voor Griekenland (regionaal programma voor Kreta), mededelen waaraan naar haar mening deze zo grote vertraging is toe te schrijven, of er een tijdschema voor de oplevering van het project bestaat en wanneer tenslotte naar verwachting de weg in zijn geheel voor de inwoners van Kreta zal kunnen worden opengesteld?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(21 april 1999)

De verbetering van de noordelijke hoofdverkeersweg van Kreta is voor de ontwikkeling van de regio werkelijk een belangrijk en prioritair project. De aanleg van verschillende vakken van die hoofdverkeersweg, waarvan de voltooiing werd geprogrammeerd voor 2000-2001, wordt gefinancierd in het kader van het operationeel programma (OP) betreffende hoofdverkeerswegen voor de periode 1994-1999, het regionaal OP van Kreta voor dezelfde periode en het communautair initiatief INTERREG. Tot dusver heeft de verwezenlijking van dit project nog geen vertragingen opgelopen.

De Commissie is inderdaad van mening dat het laten beheren van de met communautaire middelen in Griekenland gefinancierde grote infrastructuurprojecten door naamloze vennootschappen doorgaans de beste garanties biedt voor het binnen geplande en redelijke termijnen verwezenlijken van de projecten en het beantwoorden van de uiteindelijke kosten en de kwaliteit van de resultaten aan de vigerende normen en voorschriften. Aangezien evenwel in de periode 1994-1999 aan te leggen wegvakken van de noordelijke hoofdverkeersverbinding op Kreta slechts een gezamenlijke lengte van 55 kilometer hebben, was het uitsluitend voor dat doel oprichten van een naamloze vennootschap niet gerechtvaardigd.

(1999/C 348/186)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0821/99
van Antonio Tajani (PPE) aan de Commissie

(6 april 1999)

Betreft: Elektrische leiding van het Italiaanse nationale elektriciteitsbedrijf (ENEL) in de Valnerina

Het ENEL heeft besloten een elektrische leiding aan te leggen dwars door een deel van het grondgebied van de gemeenten Terni en Spoleto, met elektriciteitsmasten in bewoonde gebieden en gebieden met natuurschoon.

De gemeente Terni heeft tegen het project gestemd, terwijl in sommige Italiaanse regio's (Toscane en Latium) de hoogspanningsleidingen worden afgebroken en kabels onder de grond worden aangelegd (zoals in het natuurpark van de Aniene).

Vindt de Commissie niet dat het besluit van het ENEL in strijd is met de wetgeving inzake elektromagnetische vervuiling en de bescherming van het milieu en de volksgezondheid.

Welke maatregelen denkt zij te treffen?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(7 mei 1999)

Over de wettigheid van het besluit van het Italiaanse nationale elektriciteitsbedrijf kan de Commissie zich niet uitspreken, aangezien communautaire bepalingen op dit gebied ontbreken.

De Commissie heeft een voorstel ingediend voor een aanbeveling van de Raad over blootstelling aan elektromagnetische velden ⁽¹⁾, dat thans door die instelling besproken wordt.

⁽¹⁾ COM(98) 268 def.

(1999/C 348/187)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0833/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: De leesteenindustrie en het stelsel van algemene preferenties

Overeenkomstig het antwoord van Commissaris Leon Brittan op mijn eerdere vragen E-4009/97 en E-4011/97 ⁽¹⁾, is bewerkte leesteen geclassificeerd als een niet-gevoelig product overeenkomstig het stelsel van algemene preferenties ten gunste van de ontwikkelingslanden. Dit betekent dat op de invoer van dit product in de EU geen douanerechten worden geheven. In het antwoord wordt ook vermeld dat de Commissie niet voornemens was deze classificatie te herzien vóór de afloop van het huidige stelsel van algemene preferenties, te weten 31 december 1998.

Kan de Commissie meedelen, nu de looptijd van het stelsel van preferenties is afgelopen, of zij al begonnen is met de herziening van het stelsel ten gunste van de ontwikkelingslanden of, zo niet, kan zij aangeven wanneer de herziening zal plaatsvinden.

Kan de Commissie meer concreet meedelen of zij de classificatie van leesteen als een niet-gevoelig product heeft gewijzigd en kan zij de resultaten van en redenen voor deze herziening aangeven?

Kan zij indien zij nog niet met de herziening is gestart, meedelen wanneer zij denkt de herziening af te ronden en of zij voornemens is de huidige classificatie van dit product te wijzigen?

Kan de Commissie inlichtingen verstrekken over de concrete criteria die in het algemeen worden aangelegd bij de classificatie van een product als niet-gevoelig overeenkomstig het bovenstaande stelsel van preferenties?

⁽¹⁾ PB C 196 van 22.6.1998, blz. 56.

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(29 april 1999)

De Raad heeft op 21 december 1998 Verordening (EG) 2820/98 goedgekeurd houdende toepassing, voor de periode van 1 juli 1999 tot en met 31 december 2001, van een meerjarenschema van algemene tariefpreferenties ⁽¹⁾. Dit schema is het tweede dat van toepassing is in het kader van de richtsnoeren voor de komende tien jaar die in 1995 werden goedgekeurd en tot 2004 van kracht blijven. Aan de indeling van de producten in vier categorieën afhankelijk van de gevoeligheid wordt in de nieuwe verordening niets gewijzigd.

Zoals de Commissie reeds heeft aangegeven in haar antwoord op schriftelijke vraag E-1580/98 ⁽²⁾ van het geachte parlementslid, gaat men bij de indeling van de producten op basis van hun gevoeligheid in het schema van de algemene tariefpreferenties (SAP) hoofdzakelijk uit van de verschillende mate van gevoeligheid die werd vastgesteld tijdens de multilaterale onderhandelingen in het kader van de Ronde van Uruguay. Deze indeling vormt een van de basisbeginselen van de richtsnoeren voor de komende tien jaar die momenteel van kracht zijn en zal inhoudelijk waarschijnlijk niet gewijzigd worden in de loop van deze tien jaar. Een van de doelstellingen van deze richtsnoeren is namelijk te zorgen voor een stabiele werking van deze schema's voor elke periode van tien jaar.

Bij de goedkeuring van elk schema zijn afzonderlijke aanpassingen vanzelfsprekend mogelijk. Het leek de Commissie echter niet nodig dergelijke aanpassingen voor het tweede schema voor te stellen en bij de goedkeuring in het kader van de Raad werd hiertoe evenmin een verzoek ingediend door een van de lidstaten.

⁽¹⁾ PB L 357 van 30.12.1998.

⁽²⁾ PB C 402 van 22.12.1998, blz. 145.

(1999/C 348/188)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0847/99

van Glyn Ford (PSE) en Alan Donnelly (PSE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Ombudsman

Is de Commissie gezien de huidige situatie niet van mening dat de drie instellingen — Raad, Commissie en Parlement — een ombudsman zouden moeten aanstellen om erop toe te zien dat de leden en staf van deze drie instellingen de normen van het openbaar ambt en de gedragscodes en regels naleven en dat volledige openheid van bestuur wordt gewaarborgd?

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(29 april 1999)

Om overleg tussen de drie instellingen op gang te brengen, heeft de Commissie aan de voorzitters van de Raad en het Parlement de drie gedragscodes toegezonden voor respectievelijk de leden van de Commissie, de relaties tussen deze leden en de diensten, alsmede de ambtenaren.

In de gedragscode voor de ambtenaren zijn op gemakkelijk leesbare wijze alle gedragsregels vervat die voortvloeien uit het Statuut, dat op de drie instellingen van toepassing is.

Elke instelling moet toezien op de toepassing van alle geldende regels inzake het gedrag van haar ambtenaren, zowel binnen de instelling als in hun betrekkingen met de buitenwereld.

Wat de externe betrekkingen betreft, is de Europese Ombudsman bevoegd om klachten van burgers van de Unie of van in een lidstaat gevestigde natuurlijke personen of rechtspersonen in behandeling te nemen met betrekking tot wanbeheer bij met name de drie genoemde instellingen. Dankzij de brede definitie van het begrip wanbeheer is de Ombudsman bevoegd voor alle klachten met betrekking tot administratieve beslissingen.

De Ombudsman is dus reeds bevoegd voor alle gevallen die onder deel 5 „Ten dienste van het publiek” van de door de Commissie opgestelde gedragscode voor de ambtenaren vallen.

(1999/C 348/189)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0848/99
van Tony Cunningham (PSE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Barbaarse bonthandel in China

Is de Commissie zich ervan bewust dat dieren in China, en met name Duitse herdershonden, waarvan de pels gebruikt wordt voor de internationale bontmarkt, barbaars worden behandeld?

Kan de Commissie details verstrekken over de bonthandel tussen de EU en China en garanderen dat de EU geen banden onderhoudt met degenen die zich met deze gruwelijke aspecten van de bonthandel bezighouden?

Antwoord van Sir Leon Brittan namens de Commissie

(3 mei 1999)

De Commissie is het met het geachte parlementslid eens dat dieren niet wreed mogen worden behandeld, ook niet bij de pelsproductie voor de internationale markt.

De Commissie verzamelt echter geen specifieke gegevens over de handel in en de productie van hondenpelzen in China. Daarom is het onmogelijk te bevestigen of we hier met een al dan niet groeiende markt te maken hebben.

Aangezien het dierenwelzijn steeds nadrukkelijker aanwezig is op het vlak van de internationale handel, zal het in de toekomst vermoedelijk worden besproken in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WTO). De mogelijkheid tot uitbreiding van WTO-regels om dierenwelzijn in een ruimer verband te plaatsten, zal worden besproken bij het bepalen van de doelstellingen die de Gemeenschap zal verdedigen tijdens de volgende fase van WTO-onderhandelingen.

(1999/C 348/190)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0849/99
van Anne André-Léonard (ELDR) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Verlaging van het ouderdomspensioen van begunstigen die reeds een pensioen ontvangen in een andere lidstaat

In april 1998 werd in de pers vermeld dat België voor het Europees Hof van Justitie gedaagd zou worden na klachten over de verlaging van het ouderdomspensioen van begunstigen die reeds een pensioen ontvangen in een andere lidstaat.

Kan de Commissie ons mededelen hoe deze zaak verloopt?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(29 april 1999)

Het schijnt in de vraag te gaan over de toepassing door de Belgische Rijksdienst voor Pensioenen (RVP) van nationale anticumulatiebepalingen om de toeslag op een ouderdomspensioen van een mijnwerker te verminderen wanneer de betrokkene reeds een of meer pensioenen van dezelfde aard uit een of meer lidstaten geniet.

In zijn arrest van 22 oktober 1998 in zaak nr. C-143/97 – Conti tegen RVP, heeft het Hof van Justitie de heer Conti in het gelijk gesteld door voor recht te verklaren dat een nationale regel als die waarvan sprake een bepaling inzake vermindering is in de zin van artikel 12, lid 2, van Verordening (EEG) 1408/71, bijgewerkt bij Verordening (EG) 118/97, betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB L 28 van 30.1.1997.

(1999/C 348/191)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0855/99
van Bill Miller (PSE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Accijnzen

Denkt de Commissie dat de studie-Bossard van 1994 en haar bevindingen nog altijd relevant zijn? Zo nee, is ze van plan om de studie te laten bijwerken?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(4 mei 1999)

De studie-Bossard van 1995 beruiste op statistisch materiaal dat dateerde van het einde van de jaren '80 en het begin van de jaren '90. De Commissie heeft derhalve besloten het nodige te doen ten behoeve van een bijwerking van die studie, alvorens haar verslag inzake de minimumtarieven van de accijnzen op alcoholische dranken op te stellen. Ook zal zij opnieuw alle belanghebbende instanties raadplegen, waarbij zij deze zal verzoeken om, gezien de ontwikkelingen sedert de laatste herziening van de minimumtarieven, hun huidige oordeel daarover te geven ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ COM(95) 285 def.

(1999/C 348/192)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0857/99
van Pedro Marset Campos (GUE/NGL) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Discriminatie van vrouwen in een stadsvervoerbedrijf in Murcia (Spanje)

Het transportbedrijf LAT, S.A., is actief in de stad Murcia en omgeving. Het bedrijf houdt zich bezig met stadsvervoer, en met regionale vervoersdiensten en het vervoer van schoolkinderen in genoemde gebieden. Het bedrijf telt ruim 300 werknemers en beschikt voor haar activiteiten over een gemeentelijke vergunning van de stad Murcia.

Genoemd bedrijf heeft geen enkele vrouwelijke buschauffeur in dienst. Vrouwen worden zelfs niet opgeroepen voor de technische proeven die vereist zijn om in aanmerking te komen voor een baan als buschauffeur. De schoonmaakdienst van het autobusbedrijf bestaat echter voor het merendeel uit vrouwen die wel geacht worden met deze bussen te kunnen manoeuvreren in het kader van hun schoonmaakwerkzaamheden. Een en ander is duidelijk in strijd met het beleid van het bedrijf om geen vrouwen in dienst te nemen als buschauffeurs.

1. Weet de Commissie hiervan?
2. Is de Commissie niet van oordeel dat de gemeente, in het bijzonder het gemeenteraadslid van Murcia belast met stadszaken en vervoer, een onderzoek had moeten doen naar het aanwervingsbeleid van dit bedrijf alvorens hier een gemeentelijke vergunning aan te verstrekken?
3. Meent de Commissie niet dat de gemeentelijke autoriteiten voor een deel verantwoordelijk zijn voor de naleving van de arbeidswetgeving, in het bijzonder voor wat betreft het bieden van gelijke kansen aan mannen en vrouwen?
4. Is de Commissie niet van oordeel dat hier sprake is van een schending van de rechten van de Europese burgers, in het bijzonder van richtlijn 76/207/EEG ⁽¹⁾ betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen voor wat betreft de toegang tot werk, opleiding en bevordering en voor wat betreft de arbeidsvoorwaarden?
5. Wat denkt de Commissie hieraan te doen?

⁽¹⁾ PB L 39 van 14.2.1976, blz. 40.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie*(5 mei 1999)*

1. De Commissie was niet op de hoogte van de door de geachte afgevaardigde geschetste situatie.
2. De Commissie is het ermeê eens dat het beter zou zijn geweest als de gemeente onderzoek had gedaan naar het beleid van het vervoersbedrijf inzake de aanwerving van vrouwen alvorens een gemeentelijke vergunning te verstrekken. De mededeling van de Commissie van 11 maart 1998 over overheidsopdrachten in de Europese Unie ⁽¹⁾ benadrukt het belang van opheffing van ongelijkheid en bevordering van gelijke kansen voor mannen en vrouwen als een aspect waarmee bij de gunning van overheidsopdrachten rekening moet worden gehouden. In de bestaande communautaire regelgeving op het gebied van overheidsopdrachten is echter niets dat hiertoe wettelijk verplicht.
3. Op grond van de verstrekte informatie kan de gemeente niet juridisch aansprakelijk worden gesteld voor eventuele inbreuken op de wetgeving inzake gelijke behandeling. Eventuele juridische stappen moeten tegen de particuliere onderneming of werkgever in kwestie worden ondernomen.
4. Uit de verschafte informatie wordt niet duidelijk of LAT S.A. vrouwen officieel als buschauffeur weert, dan wel of er toevallig geen vrouwen als buschauffeur in dienst zijn. Een officieel verbod zou in strijd zijn met Richtlijn 76/207/EEG van de Raad van 9 februari 1976 betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen ten aanzien van de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en de promotiekansen en ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden.
5. Het in artikel 3, lid 1, van Richtlijn 76/207/EEG neergelegde recht op gelijke behandeling bij de toegang tot het arbeidsproces heeft rechtstreekse werking ⁽²⁾ en kan door particulieren voor de nationale rechter worden ingeroepen tegen een particuliere onderneming. Het is daarom aan particulieren die zich gediscrimineerd achten, om bij de Spaanse rechter juridische stappen tegen het bedrijf te ondernemen.

⁽¹⁾ COM(98) 143 def.

⁽²⁾ Zaak 222/84 — Johnston tegen Royal Ulster Constabulary.

(1999/C 348/193)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0860/99**van Marie-Paule Kestelijn-Sierens (ELDR) aan de Commissie***(26 maart 1999)*

Betreft: Beleid ten behoeve van doven

Met verwijzing naar de resolutie B4-0985/98 van 18 november 1998 betreffende gebarentaal, zou ik graag van de Commissie vernemen welk gevolg zij aan de volgende verzoeken van het Europees Parlement zal geven. Kan de Commissie mededelen:

1. of zij een voorstel zal indienen voor het harmoniseren van de normen van de verschillende teletekst- en videofoonssystemen in de EU;
2. welke initiatieven zij zal nemen teneinde er voor te zorgen dat een minimaalpercentage van nieuwsprogramma's en programma's van politiek belang van de openbare televisieomroep voorzien worden van ondertiteling of vertaald worden in gebarentaal;
3. of zij ervoor zorgt dat de openbare vergaderingen die de EU-instellingen organiseren toegankelijk zijn voor doven;
4. welke maatregelen zij of de lidstaten kunnen nemen om de opleiding van docenten en tolken in gebarentaal te steunen?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie*(4 mei 1999)*

De Commissie is zich bewust van het belang van gebarentaal voor gehoor-gehandicapten en heeft steun verleend aan het als gevolg van de resolutie van het Parlement door de universiteit van Bristol uitgevoerde onderzoekproject. Uit dat onderzoek bleek dat de officiële erkenning van gebarentalen per lidstaat varieert.

1. Er bestaan inderdaad onverenigbaarheidsproblemen tussen de verschillende in de Gemeenschap in gebruik zijnde teksttelefoonsystemen. Deze kunnen het best worden opgelost door de toepassing van overeengekomen normen en de Commissie steunt werkzaamheden dienaangaande.
2. De eerste verantwoordelijkheid om op dit gebied tot actie over te gaan berust bij de lidstaten. De Commissie heeft in dit stadium geen plannen om specifieke voorstellen ter zake te doen.
3. in de Gemeenschap bestaan vele gebarentalen en de doven worden in slechts een daarvan onderwezen. De aanwezigheid van een doventolk bij openbare vergaderingen van de Gemeenschap is niet noodzakelijkerwijs een waarborg voor de toegankelijkheid van die vergadering voor een dove.

Teneinde evenwel een zo groot mogelijke deelname aan de werkzaamheden van de Gemeenschap mogelijk te maken kunnen doven hun eigen doventolken meebrengen. De Gemeenschappelijke tolken- en conferentiedienst (SCIC) behandelt doventolken op dezelfde grondslag als andere tolken en brengt hun honorarium ten laste van de begrotingslijnen die door de SCIC voor free lance tolken worden beheerd.

4. De Commissie heeft steun verleend aan projecten betreffende het gebruik van gebarentaal, zoals het project *Lingua Surda* in het kader van de actie *Lingua* van het communautair onderwijsactieprogramma *Socrates*. Bovendien heeft zij de uitwisselings- en voorlichtingsacties op onderwijsgebied van een specifieke groep van doven en slechthorenden gesteund gedurende de drie jaar van de looptijd van het *Helios II*-programma (1993-1996). In de samenvatting van deze werkzaamheden wordt ook de problematiek van de gebarentalen aangesneden in een thematische publicatie die in de loop van dit halfjaar kan worden geraadpleegd op de website *Europa/DG XXII* van de Commissie.

Andere projecten betreffende de opleiding van mensen met speciale behoeften, zoals doven, kunnen worden gesteund in het kader van de vele door het Europees Sociaal Fonds (ESF) gefinancierde programma's. De Commissie heeft voorgesteld dat een van de vijf beleidsterreinen voor het ESF in de komende programmeringsronde „gelijke kansen voor allen bij de toegang tot de arbeidsmarkt” dient te zijn. In dit verband kunnen niet alleen speciale voorzieningen voor doven worden getroffen, maar kunnen eveneens opleidingen voor gebarentaal-mentoren of doventolken worden verschaft.

(1999/C 348/194)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0880/99

van Werner Langen (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Bevordering van vrouwen, het gezin en ouderen

1. Welke maatregelen worden door de Commissie getroffen om de gelijkstelling van man en vrouw in het beroepsleven te implementeren? Zijn er bindende regels voor de bevordering van vrouwen in de particuliere sector?
2. Verleent de Commissie steun aan een programma dat de opleiding van jonge vrouwen en vrouwelijke bedrijfsoprichters begunstigt?
3. Wat onderneemt de Commissie om gezinnen fiscaal te ontlasten?
4. Hoe ziet het ouderenbeleid van de Commissie er uit? Hoe garandeert de Commissie de kwaliteit van de ouderenzorg?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(3 mei 1999)

1. Het beginsel van gelijke behandeling van vrouwen en mannen voor wat betreft gelijke beloning is vastgelegd in artikel 141 (voormalig artikel 119) van het EG-verdrag. Hetzelfde beginsel is ook toegepast in verschillende richtlijnen en met name in Richtlijn 76/207/EEG van 9 februari 1976 betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen ten aanzien van de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en de promotiekansen en ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden⁽¹⁾ en Richtlijn 79/7/EEG van 19 december 1978 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid⁽²⁾. In de werkgelegenheidsrichtsnoeren voor de lidstaten voor het jaar 1999 is opgenomen dat de gelijkheid van vrouwen en mannen deel moet uitmaken van alle beleidsterreinen. Hierdoor worden de lidstaten ertoe

aangemoedigd om bij de tenuitvoerlegging van de werkgelegenheidsrichtsnoeren rekening te houden met de specifieke behoeften van vrouwen. De communautaire bepalingen ten aanzien van het beginsel van gelijke behandeling (gelijke lonen; toegang tot de arbeidsmarkt, beroepsopleiding en promotiekansen; arbeidsvoorwaarden) zijn zowel van toepassing op de overheidssector als op de marktsector.

2. De Commissie is zich terdege bewust van de problemen en uitdagingen waarmee vrouwen te maken hebben als ze de arbeidsmarkt willen opgaan, op de arbeidsmarkt willen blijven en een eigen onderneming willen oprichten. De Structuurfondsen, in het bijzonder het Europees Sociaal Fonds, hebben met name na 1970 in het kader van doelgerichte acties maatregelen voor de scholing en werkgelegenheid van vrouwen gefinancierd. In het kader van de communautaire initiatieven is door de opzet van programma's (LEI, NOW, Leader, Recite) in de afgelopen tien jaar aandacht besteed aan vrouwen die een eigen onderneming willen oprichten. De verbetering van de positie van vrouwen op de arbeidsmarkt en de bevordering van het ondernemerschap onder vrouwen is een belangrijk punt voor de nieuwe Structuurfondsen (2000-2006). In de Europese werkgelegenheidsstrategie is in het bijzonder de doelstelling vastgelegd dat het ondernemerschap in Europa bevorderd moet worden en dat het vermogen van vrouwen en mannen om aan een nieuwe baan te beginnen moet worden geschraagd.

3. Met betrekking tot de vermindering van de belastingdruk voor gezinnen zij opgemerkt dat de lidstaten verantwoordelijk zijn voor het fiscaal beleid.

4. De verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling van een specifiek ouderenbeleid en voor zorgvoorzieningen voor ouderen ligt bij de lidstaten. De Commissie heeft op deze gebieden tot taak om de uitwisseling van informatie en ervaringen te stimuleren teneinde de overdracht van goede praktijken te bevorderen.

De Commissie werkt momenteel aan een mededeling getiteld „Op weg naar een Europa voor alle leeftijden”. In deze belangrijke bijdrage aan het VN-Jaar voor de ouderen wordt de aandacht gevestigd op de vraagstukken in verband met het ouder worden en de ouderen in het jaar 1999 en daarna. Het is de bedoeling dat in deze mededeling een analyse wordt opgenomen van de demografische uitdagingen waarvoor de Gemeenschap staat en in grote lijnen een strategie wordt uitgestippeld voor het op actieve wijze ouder worden.

(¹) PB L 39 van 14.2.1976.

(²) PB L 6 van 10.1.1979.

(1999/C 348/195)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0904/99
van Vincenzo Viola (PPE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Staatssteun aan de Banco di Sicilia

De overdracht van de activa en passiva van de Sicilcassa SpA aan de Banco di Sicilia SpA is mogelijk gemaakt door steun van het interbancaire fonds ((Fondo Interbancario di Tutela dei Depositi) en door de opvangmaatregelen die zijn geformuleerd in het ministerieel besluit van 27 september 1974. De Banca d'Italia heeft conform aan genoemd ministerieel besluit een voorschot verstrekt van ongeveer 5.000 miljard lire. Dit bedrag kan als overheidssteun worden aangemerkt zoals ook de Commissie meent in één van de 14 punten waarover zij opheldering wenst van de Italiaanse regering.

De vraag luidt nu of de Commissie de gevraagde opheldering over de steun van de Banca d'Italia heeft ontvangen, vooral over de hoogte van het bedrag, en of zij een oordeel kan uitspreken over de verenigbaarheid met de vrijheid van concurrentie.

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(21 april 1999)

Het geachte parlementslid heeft de Commissie gevraagd of de Italiaanse regering na de inleiding van de procedure van artikel 93, lid 2, ten aanzien van Banco di Sicilia (¹) uitvoerige documentatie heeft overgelegd. Hij heeft tevens gevraagd of de Commissie de maatregelen welke door Banca d'Italia zijn getroffen in de liquidatieprocedure van Sicilcassa verenigbaar acht met het Gemeenschapsrecht.

In dit verband dient in de eerste plaats erop te worden gewezen dat de Italiaanse regering alle door de Commissie gevraagde documenten heeft voorgelegd behalve de eindversie van het strategisch plan van Mediocredito Centrale waarin het industrieel project wordt toegelicht dat aan de grondslag ligt van de kapitaalverhoging van Banco waarop door Mediocredito is ingeschreven. Het betrokken plan zou in de nabije toekomst aan de Commissie worden voorgelegd.

Zodra de Commissie over alle gevraagde gegevens beschikt zal zij de door de Italiaanse staat voorgenomen maatregelen met het oog op de redding en de sanering van de Siciliaanse banken toetsen aan het Verdrag.

(¹) PB C 297 van 25.9.1998.

(1999/C 348/196)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0918/99
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Richtlijn arbeidsplaats

Is de Commissie bereid een opsomming te geven van alle landen die voldoen aan de brandveiligheidsvoorschriften gesteld in de arbeidsplaatsenrichtlijn (89/654/EEG) (¹), aan te geven welke controles en inspecties zij uitvoert om naleving van de brandveiligheidsvoorschriften te verzekeren, alsmede tegen welke landen inbreukprocedures worden ingesteld wegens nalatigheid bij het verzekeren van de naleving en van welke aard deze procedures zijn?

(¹) PB L 393 van 30.12.1989, blz. 1.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(4 mei 1999)

Alle lidstaten hebben de Commissie op de hoogte gesteld van de nationale maatregelen in verband met de omzetting van Richtlijn 89/654/EEG van de Raad van 30 november 1989 betreffende minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid voor arbeidsplaatsen (eerste bijzondere Richtlijn in de zin van artikel 16, lid 1, van Richtlijn 89/391/EEG (¹)).

Het is aan de lidstaten om voor passende controles op en bewaking van de nationale omzettingsmaatregelen te zorgen. Alle vraagstukken met betrekking tot de toepassing van de maatregelen vallen dan ook onder de bevoegdheid van de nationale autoriteiten die de inspecties en controles moeten organiseren en doen uitvoeren die met het oog op de juiste toepassing van de maatregelen noodzakelijk zijn.

De Commissie heeft geëvalueerd of de nationale omzettingsmaatregelen in overeenstemming zijn met Richtlijn 89/654/EEG en heeft waar nodig passende maatregelen genomen door met name aanvullende inlichtingen te vragen van een aantal lidstaten wier omzettingsmaatregelen op het gebied van de brandbestrijding niet volledig of correct leken.

De analyse van de ingediende antwoorden kan er eventueel toe leiden dat de Commissie uit hoofde van artikel 226 van het EG-Verdrag (voorheen artikel 169) inbreukprocedures instelt.

(¹) PB L 393 van 30.12.1989.

(1999/C 348/197)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0922/99
van Riccardo Nencini (PSE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Laboratoires Boiron: het geval van de heer Mariano Parrucci

De in Italië wonende heer Mariano Parrucci, die is ingeschreven op de provinciale lijst van gehandicapten die in aanmerking komen voor voor deze categorie gereserveerde banen, is door het arbeidsbureau van Bologna naar het bedrijf „Laboratoires Boiron” verwezen om daar een vacante post te bezetten.

In oktober 1998 wees het bedrijf de heer Parrucci af met de mededeling dat het wachtte op instructies van het hoofdkantoor, die nooit gekomen zijn. Dit optreden vormt een duidelijke schending niet alleen van de rechten van de betrokkene, maar ook van de Italiaanse wet.

Kan de Commissie met spoed tussenbeide komen om de rechten van een gehandicapte zoals die in de wetgeving van een lidstaat zijn vastgelegd, te beschermen?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(5 mei 1999)

Op grond van de door de geachte afgevaardigde verstrekte informatie is het duidelijk dat het door hem aan de orde gestelde geval niet onder het Gemeenschapsrecht valt.

De Italiaanse wet nr. 82 van 15 april 1968 bepaalt immers dat ondernemingen in de particuliere of openbare sector met meer dan 35 werknemers 15 % van hun posten voor gehandicapten van verschillende categorieën moeten reserveren. Bij niet-nakoming van deze verplichting moeten de ondernemingen een boete betalen die wordt vastgesteld door de bevoegde provinciale commissie.

Voor de duidelijkheid zij hier aan toegevoegd dat dergelijke quotasystemen uitsluitend onder de bevoegdheid van de lidstaten vallen.

Het is dan ook aan de betrokkene om de bevoegde Italiaanse instantie in te schakelen teneinde van de bepalingen van voornoemde wet te kunnen profiteren.

(1999/C 348/198)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0924/99

van Christa Randzio-Plath (PSE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Europees document voor de ambulante handel

De Commissie heeft in het kader van de verwezenlijking van de interne markt en ter vergemakkelijking van de grensoverschrijdende handel en het grensoverschrijdend verrichten van diensten nog geen voorbereidingen getroffen voor de invoering van een in alle lidstaten geldend document voor de ambulante handel. Kan de Commissie mededelen waarom zij alle pogingen van de hand wijst om een in geheel Europa geldend document voor de ambulante handel in te voeren? Hoe valt dit te rijmen met het beginsel van het vrije verkeer?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(5 mei 1999)

De Commissie wijst het geachte parlementslid op Richtlijn 75/369/EEG van de Raad van 16 juni 1975 houdende maatregelen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het recht van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor de werkzaamheden die op ambulante wijze worden verricht en houdende met name overgangsmaatregelen voor deze werkzaamheden⁽¹⁾. Daarin wordt bepaald dat ontvangende lidstaten waar de toegang tot de betrokken werkzaamheden voor eigen onderdanen is gereguleerd, van ingezetenen van andere lidstaten moeten aanvaarden dat zij door hun lidstaat van herkomst afgegeven documenten overleggen.

Met name wanneer voor de uitoefening van die werkzaamheden bepaalde eisen aan de kennis worden gesteld, moeten die lidstaten de daadwerkelijke uitoefening van die werkzaamheden gedurende bepaalde tijd in een andere lidstaat als voldoende bewijs van die kennis erkennen.

De Commissie heeft een voorstel⁽²⁾ voor een richtlijn ingediend betreffende de invoering van een mechanisme ter erkenning van kwalificaties voor activiteiten die binnen de werkingssfeer van de richtlijnen houdende overgangsmaatregelen (zoals Richtlijn 75/369/EEG) vallen. Doel van het voorstel is dat migranten erkenning van hun diploma kunnen krijgen, ook al hebben zij niet de vereiste beroepservaring om zich te kunnen beroepen op de richtlijn die nu op hun activiteit van toepassing is.

De Commissie is van mening dat Richtlijn 75/369/EEG en het genoemde voorstel de hindernissen voor het vrije verrichten van diensten op het gebied van de ambulante handel kunnen opheffen. Zij is daarom niet van plan de lidstaten in dit stadium een voorstel te doen voor harmonisatie van opleidingen of van de verschillende toelatingssystemen om tot een in geheel Europa geldend document te komen.

Wellicht kan een dergelijk plan door de op dit gebied bevoegde instanties worden uitgevoerd. Vanzelfsprekend is de Commissie bereid ieder initiatief te onderzoeken en heeft ze de verschillende beroepsgroepen altijd aangemoedigd dergelijke activiteiten te ontplooien, aangezien deze bijdragen tot en verbetering van het vrije verkeer van de betrokken beroepsgroepen.

(¹) PB L 167 van 30.6.1975.

(²) PB C 264 van 30.8.1997.

(1999/C 348/199)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0942/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(13 april 1999)

Betreft: Canadees wetsvoorstel C-27 inzake de visserij

Op dit moment hebben de Canadese autoriteiten wetsvoorstel C-27 inzake de visserij nog niet gewijzigd. Volgens de Commissie is het voorstel niet in overeenstemming met het internationale recht. Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij voornemens is met het oog op de in juni te houden top EU-Canada te nemen als de Canadese autoriteiten geen gehoor hebben gegeven aan de herhaalde verzoeken van de EU om wetsvoorstel C-27 te wijzigen?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(7 mei 1999)

Veel zal ervan afhangen of en hoe de wetgevingsprocedures in het Canadese parlement met betrekking tot het Canadese wetsvoorstel ter uitvoering van het Verdrag van de Verenigde Naties van 1995 betreffende grensoverschrijdende en over grote afstanden trekkende visbestanden (wetsvoorstel C-27) zijn beëindigd tegen de EU-Canada-top op 17 juni 1999. Aan de hand daarvan zal worden uitgemaakt of het op de top nodig zal zijn nogmaals te verklaren dat de extraterritoriale aspecten van de Canadese visserijwetgeving, in het bijzonder van wetsvoorstel C-27, de Gemeenschap ernstige reden tot bezorgdheid geven.

Indien wetsvoorstel C-27 tijdens het verloop van de wetgevingsprocedures niet wezenlijk wordt aangepast, zal de Gemeenschap ook verplicht zijn om voorbehoud te maken ten aanzien van de aspecten van de Canadese wetgeving die strijdig met het internationaal recht worden geacht. De Commissie hoopt echt dat de Canadese regering een oplossing zal vinden om de belangen van de Gemeenschap te honoreren en heeft reeds beklemtoond dat de betrekkingen tussen de Gemeenschap en Canada niet mogen worden geschaad door dit of een ander op zichzelf staand probleem.

(1999/C 348/200)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0954/99

van Eryl McNally (PSE) aan de Commissie

(13 april 1999)

Betreft: EG-jargon en het verschil tussen „geestelijk gehandicapt” en „met leerproblemen”

Is de EG bereid de term „geestelijk gehandicapt” te vervangen door de minder negatief geladen term „met leerproblemen”?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(29 april 1999)

De Commissie wil het gebruik van termen zoals „mentally handicapped”, „handicap”, of „handicapped” in teksten in de Engelse taal vermijden, daar ze zich er bewust van is dat invaliden deze Engelse termen pejoratief vinden. Er wordt de voorkeur gegeven aan respectievelijk „with learning difficulties”, „disability” en „disabled”.

(1999/C 348/201)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0975/99

van **Eluned Morgan (PSE)** aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Rituele slachting van dieren tijdens religieuze feesten

Kan de Commissie uiteenzetten welke wetgeving er bestaat op het gebied van de rituele slachting van dieren in de buitenlucht tijdens religieuze feesten en op welke wijze wordt toegezien op de naleving van die wetgeving?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(27 april 1999)

Richtlijn 93/119/EG van de Raad van 22 december 1993 inzake de bescherming van dieren bij het slachten of doden ⁽¹⁾ bepaalt dat het ritueel slachten in een slachthuis moet plaatsvinden en moet worden uitgevoerd overeenkomstig andere communautaire voorschriften inzake volksgezondheid, diergezondheid en -welzijn.

Het is de Commissie bekend dat in bepaalde lidstaten bij het vieren van het Eid-el-Kabir-feest dieren soms niet in slachthuizen worden geslacht. De Commissie heeft dit probleem aan de orde gesteld in het Permanent Veterinair Comité. De meeste lidstaten hebben verzekerd dat ze de richtlijn zodanig hebben omgezet dat het slachten buiten slachthuizen verboden is.

In enkele lidstaten gebeurt het ritueel slachten echter buiten slachthuizen ofwel illegaal, ofwel wordt het door de bevoegde autoriteiten door de vingers gezien.

De Commissie is voornemens het probleem nog eens te berde te brengen in het Permanent Veterinair Comité en vervolgens haar conclusies te trekken.

⁽¹⁾ PB L 340 van 31.12.1993.

(1999/C 348/202)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0983/99

van **Concepció Ferrer (PPE)** aan de Commissie

(15 april 1999)

Betreft: Acties ter bevordering van het wegnemen van niet-tarifaire belemmeringen in de handel met de Verenigde Staten

De door de Verenigde Staten opgelegde douaneformaliteiten zijn zeer uitgebreid en vergen een grote hoeveelheid informatie, waarvan een groot deel noch voor de douane, noch voor het opmaken van statistieken relevant is. De Europese exporteurs ondervinden daarvan de nadelige gevolgen, met name in de textielsector.

Zijn de Verenigde Staten van plan maatregelen te treffen om dit probleem op te lossen? Zo nee, zal de Commissie dan stappen ondernemen?

Antwoord van Sir Leon Brittan namens de Commissie*(3 mei 1999)*

De Commissie kan bevestigen dat de textielindustrie van de Gemeenschap van oordeel is dat de inkleding bij de douane van de Verenigde Staten niet zonder problemen verloopt, onder meer omdat uitgebreide informatie wordt verlangd over de productsamenstelling.

Ondanks deze moeilijkheden blijft de Verenigde Staten de grootste afzetmarkt van de Gemeenschap met een uitvoer van 4 430 miljoen € in 1998 (12,6 % van de totale uitvoer van de Gemeenschap van textiel en kleding).

De Commissie zal gebruik maken van haar lopende contacten met de autoriteiten van de Verenigde Staten om deze kwesties aan de orde te stellen teneinde tot verbetering te komen. Lukt dit niet dan zal de Commissie overwegen of het aangewezen is een formele klacht in te dienen bij de Wereldhandelsorganisatie (WTO) in verband met potentiële schendingen van de algemene overeenkomst betreffende tarieven en handel (GATT).

(1999/C 348/203)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1024/99**van Christine Oddy (PSE) aan de Commissie***(7 april 1999)*

Betreft: Mededeling van de Commissie over het volksgezondheidsbeleid en de gezondheid van vrouwen

Kan de Commissie ervoor zorgen dat bij de opstelling van nieuwe beleidsdocumenten inzake de volksgezondheid naast de gebruikelijke vraagstukken op het gebied van de gezondheid van vrouwen het accent ook sterker wordt gelegd op onderzoek en programma's ter bestrijding van aandoeningen waarvoor vrouwen in bijzondere mate vatbaar zijn, zoals osteoporose en artritis?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie*(29 april 1999)*

De Commissie besteedt bijzondere aandacht aan de gezondheid van vrouwen. In het lopende volksgezondheidsprogramma wordt een aantal bijzondere vraagstukken op het gebied van de gezondheid van vrouwen aan de orde gesteld. In 1997 heeft de Commissie een speciaal verslag gepubliceerd over de gezondheidstoestand van vrouwen in de Gemeenschap ⁽¹⁾. Vraagstukken op het gebied van de gezondheid van vrouwen zullen bij de toekomstige ontwikkeling van het volksgezondheidsbeleid de volle aandacht krijgen.

In het onderzoek dat via de opeenvolgende kaderprogramma's van de Gemeenschap voor onderzoek en ontwikkeling is ondersteund, is weliswaar geen speciale nadruk of prioriteit gegeven aan projecten op het gebied van de gezondheid van vrouwen, maar desalniettemin handelde een groot aantal projecten over de gezondheid van vrouwen en vrouwenziekten. In het nieuwe vijfde kaderprogramma (1998-2002) zal de kernactiviteit „Vergrijzing van de bevolking en handicaps” binnen het thema „Kwaliteit van het bestaan en beheer van de biologische hulpbronnen” een groot deel van de middelen wijden aan vrouwenvraagstukken. Vrouwen maken immers de meerderheid van de ouderen uit (58 % van de bevolking boven de 60 en 69 % van die boven de 80 in de Gemeenschap) en diverse ziekten komen met name voor bij oudere vrouwen. Osteoporose en degeneratieve gewrichtsaandoeningen (zoals artritis) worden in de oproep van 1999 tot het indienen van onderzoekprojecten uitdrukkelijk als prioriteiten genoemd.

⁽¹⁾ COM(97) 224 def.

(1999/C 348/204)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1025/99**van Rinaldo Bontempi (PSE) aan de Commissie***(7 april 1999)*

Betreft: Vreedzame demonstranten tegengehouden aan de grens

In de nacht van 27 op 28 maart 1999 werd een groot aantal jongeren (circa 2000) die op weg waren naar Parijs om de sans papier te steunen in hun strijd, aan de Frans-Italiaanse grens (Ponte San Luigi) tegengehouden

door Franse politietroepen in oorlogsuitrusting. Afgezien nog van het feit dat deze troepeninzet in geen enkele verhouding stond tot de aard en doelstellingen van het initiatief van de groep jongeren, die hun democratische recht op het houden van demonstraties in de nieuwe ruimte zonder grenzen wilden uitoefenen, is hier ook sprake van schending van artikel 8 A van het Verdrag.

In de tweede plaats is het buiten alle proporties om preventief gebruik te maken van de in het Schengen-akkoord (dat overigens ook in versterkte samenwerking tussen Frankrijk en Italië voorziet) genoemde uitzonderingen om redenen van openbare orde, voor een demonstratie waarbij alles wees op een vreedzaam verloop.

1. Meent de Commissie niet dat hier sprake is van een aperte schending van de beginselen van vrij verkeer en vrije meningsuiting?
2. Wat denkt de Commissie te doen om herhaling van dergelijke voorvallen, die de verwezenlijking van de vrijheid van verkeer en van demonstratie binnen de gemeenschappelijke Europese ruimte belemmeren, te voorkomen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(5 mei 1999)

De burgers van de Unie hebben het recht zich vrij te verplaatsen binnen het grondgebied van de lidstaten. Dit is echter geen absoluut recht: het wordt verleend krachtens artikel 18 van het EG-Verdrag (ex artikel 8 A) „onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij dit Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld”. Dergelijke beperkingen kunnen worden gerechtvaardigd op grond van de openbare orde of openbare veiligheid ⁽¹⁾. Deze redenen van openbare orde of openbare veiligheid mogen door de autoriteiten van de lidstaten worden aangevoerd bij de toelating op hun grondgebied ⁽²⁾. Met inachtneming van de bepalingen van Richtlijn 64/221/EEG ⁽²⁾ mag een lidstaat dus een burger van een andere lidstaat de toegang weigeren als deze burger als een ernstige, actuele en reële bedreiging voor zijn openbare orde of openbare veiligheid wordt beschouwd.

Het bovenstaande geldt ook voor de personen naar wie in de vraag van het geachte parlementslid wordt verwezen, voor zover het communautaire recht inzake het vrije verkeer van personen op hen van toepassing was. Totnogtoe verleent het communautaire recht het recht op vrij verkeer niet aan burgers van derde landen, ook al bevinden deze zich rechtmatig op het grondgebied van een lidstaat, behalve als het gaat om een familielid dat een burger van de Unie vergezelt. Het Verdrag van Schengen verleent aan burgers van derde landen, die zich rechtmatig op het grondgebied van een Schengen-lidstaat bevinden, wel het recht om zich naar andere Schengen-landen te begeven voor een verblijf van maximum drie maanden. Het Verdrag van Schengen legt echter ook beperkingen op aan dit recht om redenen van openbare orde en nationale veiligheid. Deze beperkingen verdwijnen niet door de integratie van het Schengen-acquis in de Europese Unie.

⁽¹⁾ Zie artikel 39, lid 3, van het EG-Verdrag (ex artikel 48, lid 3).

⁽²⁾ Zie artikel 2, lid 1, van Richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid, PB L 56 van 4.4.1964.

(1999/C 348/205)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1054/99

van Angela Billingham (PSE) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Europees 65+-pas

Kan de Europese Commissie overwegen een voorstel in te dienen voor de invoering van een Europees 65+-pas dat senioren 20 % korting geeft in alle lidstaten, ook wanneer zij van de ene lidstaat naar de andere reizen met de vrijheid de reis waar ook in de Europese Unie te onderbreken?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(7 mei 1999)

In Aanbeveling 89/350/EEG van de Commissie van 10 mei 1989 ⁽¹⁾ is opgeroepen tot de invoering van een voor de hele Gemeenschap geldende 60-plusserskaart die het eenvoudiger maakt om te reizen en andere kortingen te verkrijgen. Door verscheidene praktische problemen in de lidstaten is bij de tenuitvoerlegging van

deze aanbeveling echter slechts langzaam vooruitgang geboekt. Om meer schot in de zaak te brengen heeft de Commissie twee haalbaarheidsonderzoeken uitgevoerd. In het eerste in 1993 gedane onderzoek stonden de twaalf toenmalige lidstaten centraal, terwijl in het tweede onderzoek in 1997 meer in detail is gekeken naar de situatie in vijf lidstaten, namelijk Denemarken, Frankrijk, Ierland, Nederland en het Verenigd Koninkrijk. De eindrapporten van de onderzoeken zijn verstrekt aan de leden van de werkgroep van de verschillende fracties van het Europees Parlement ten aanzien van ouderen.

Uit deze rapporten blijkt dat in alle lidstaten in de een of andere vorm een kortingstelsel voor ouderen bestaat, maar dat in een groot aantal geen gebruik wordt gemaakt van pasjes en dat de voorwaarden om in aanmerking te komen voor kortingen in het openbaar vervoer en bij culturele activiteiten per lidstaat aanzienlijk verschillen. Een aantal lidstaten heeft geen nationaal kortingstelsel, maar vertrouwt in plaats daarvan op een gedecentraliseerde plaatselijke aanpak, waarbij er verschillen tussen de regio's zijn.

Door het grote aantal uiteenlopende systemen in de lidstaten en het feit dat de situatie steeds weer verandert, is het moeilijk om een juist en actueel beeld van de situatie op Europees niveau te verkrijgen.

De Commissie is er nog steeds van overtuigd dat een voor de hele Gemeenschap geldende 60-plusserskaart een nuttig instrument is om het besef van het Europese burgerschap te versterken en de burgers van de verschillende lidstaten ertoe te brengen om elkaar beter te leren kennen en begrijpen. De Commissie is momenteel met vertegenwoordigers van de lidstaten in discussie over de conclusies en aanbevelingen van de jongste haalbaarheidsstudie.

(¹) PB L 144 van 27.5.1989.

(1999/C 348/206)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1056/99
van Daniela Raschhofer (NI) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Openbare aanbestedingen

De stad Wenen is eigenaar van ongeveer 220.000 woningen. Deze woningen worden al tientallen jaren bij dezelfde verzekeraar verzekerd, zonder dat er ooit een aanbesteding voor deze diensten heeft plaatsgevonden.

1. Dienen de afzonderlijke, boven de van toepassing zijnde drempelwaarde liggende opdrachten voor diensten of bouwmaatregelen voor de woningen die direct of indirect eigendom zijn van de stad Wenen overeenkomstig de EU-richtlijnen inzake overheidsopdrachten te worden aanbesteed? Zo nee, waarom niet?
2. Zo ja, welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om een einde te maken aan deze situatie die indruist tegen het Verdrag?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(6 mei 1999)

1. De overheidsopdrachten voor dienstverlening en voor de uitvoering van werken die de in de richtlijnen (¹) vastgestelde drempelwaarden overschrijden en die door de stad Wenen worden geplaatst voor appartementen waarvan zij direct of indirect eigenaar is, moeten volgens één van de procedures en volgens de regels in deze richtlijnen worden geplaatst.
2. De Commissie moet over nauwkeuriger informatie over de aard van de verzekeringsdiensten kunnen beschikken om te bepalen of Richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening en Richtlijn 93/37/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken (²) in dit geval van toepassing zijn.

De Commissie heeft de Oostenrijkse autoriteiten daarom gevraagd haar meer informatie te verstrekken over de aard van de verzekeringsdiensten, de verzekerde objecten en de verzekeringscontracten.

(¹) PB L 209 van 24.7.1992.

(²) PB L 199 van 9.8.1993.

(1999/C 348/207)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1062/99
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(12 april 1999)

Betreft: Geld voor de vlasboeren

De vlasboeren zijn zwaar getroffen door de invoering van nieuwe voorwaarden bij de EG-vlasverordeningen waardoor de uitbetaling van subsidies soms wel twaalf maanden wordt opgehouden. Kan de Commissie niet overwegen om tussentijds een deel uit te betalen om de boeren tegemoet te komen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(26 april 1999)

De communautaire voorschriften betreffende de gemeenschappelijke marktordening voor vlas en hennep leggen vanaf oogstjaar 1999-2000 nieuwe beperkingen op voor wat betreft de voorwaarden voor toekenning van steun voor vezelvlas.

De nieuwe eisen, die met name het controleren van het minimumrendement van strovlas in de verwerkingsfase betreffen, kunnen namelijk wat de uitbetaling van de steun betreft aanleiding geven tot een bijkomende termijn. Om de nadelen daarvan te beperken onderzoekt de Commissie momenteel de mogelijkheid om een systeem in te voeren van voorschotten op de steun via de storting van een garantie.

(1999/C 348/208)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1065/99
van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Aanpassing van aanvullende bepalingen uit de Franse oriëntatiewet 97-1051 van 18 november 1997 op de zeevisserij en de mariene aquacultuur aan het communautair recht

In verband met het antwoord van de Europese Commissie op mijn vraag E-0301/99 ⁽¹⁾ verzoek ik de Commissie, zodra zij de in mijn vorige vraag genoemde wetsbepalingen heeft opgevraagd en onderzocht, mij mede te delen of zij deze aanvullende bepalingen, en met name de bepalingen uit de genoemde circulaire betreffende een permanente vestiging, in overeenstemming acht met het Gemeenschapsrecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie?

⁽¹⁾ PB C 341 van 29.11.1999, blz. 87.

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(5 mei 1999)

De Commissie zou het geachte parlementslid willen mededelen dat ze de omzendbrief van de Franse overheid betreffende de nieuwe bepalingen voor de vangst van de aan Frankrijk toegekende quota, die eind 1998 naar visserijbedrijven werd gestuurd, niet strijdig acht met het Gemeenschapsrecht.

De Commissie heeft de Franse autoriteiten echter nogmaals met klem gevraagd om in het begin bij de toepassing van de nieuwe bepalingen de nodige flexibiliteit aan de dag te leggen teneinde de aanpassing van de visserijbedrijven aan de nieuwe situatie vlot te laten verlopen.

De Franse autoriteiten hebben de Commissie verzekerd dat zulks het geval zal zijn.

(1999/C 348/209)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1073/99
van Anne McIntosh (PPE) aan de Commissie*(13 april 1999)**Betreft:* Eisen sociale zekerheid

Welke stappen denkt de Commissie te nemen tegen de Franse autoriteiten in de Pyrénées-Orientales wegens schending van artikel 84, lid 4 van verordening 1408/71 ⁽¹⁾, gezien het feit dat de Commissie tegenover mij in een brief van Pdraig Flynn van 11 maart 1999 heeft toegegeven dat het krachtens deze verordening verboden is een niet-Franse EU-burger die in Frankrijk gevestigd is een vertaling van zijn geboortakte te vragen bij aanvraag van een nationaal identificatienummer?

⁽¹⁾ PB L 149 van 5.7.1971, blz. 2.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie*(3 mei 1999)*

De Commissie deelt de geachte afgevaardigde mee dat ze de Franse autoriteiten een brief zal sturen in verband met de zaak waaraan de afgevaardigde refereert. De Franse autoriteiten zal worden gevraagd welke maatregelen men overweegt te nemen tegen het Franse socialezekerheidsorgaan in de Pyrénées-Orientales naar aanleiding van het feit dat bedoeld orgaan een niet-Franse EU-burger een Franse vertaling van diens geboortecertificaat heeft gevraagd teneinde een nationaal identificatienummer te kunnen krijgen, hoewel artikel 84, lid 4, van Verordening (EEG) 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en hun gezinsleden die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, stipuleert dat autoriteiten, organen en rechterlijke instanties van een lidstaat verzoekschriften of andere documenten welke hun worden toegezonden niet mogen afwijzen op grond van het feit dat zij in een officiële taal van een andere lidstaat zijn opgesteld.
